

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Εθθυμα, ξέγνοιαστα, γλεντήσαμε το καρναβάλι... Πήγαμε στην «Μονμάρτη» όπου ο Μίλτος Λιδωρίκης πιάνεται συχνά στα δίχτυα... μιάς σερπαντίνας, στού «Γιούλη», όπου ο Γιακουίντος με το βιολί του γοητεύει ως και τόν Κράισλερ ακόμα πού τόν παρασημοφορεί, στού «Λαζάνη», όπου παίρνει και δίνει ο χορός μέχρι πρώτας, πρωτοστατούντος του κ. Ήπαμεινώνδα... Χορέψαμε στο «Καπρίζ», στα «Όλύμπια», στο «Άκροπόλ», ξεπαρσάδιαστήκαμε, ξετιναχτήκαμε και—τενεκέδες—περιμένουμε να τελειώση το Καρναβάλι για να έξυγιάνουμε τα οικονομικά μας... Κάνουμε τούς άπολογισμούς μας: πόσο κοστίζει ή γλυκειά ματιά μιάς πιερέττας, τού σαχπίνικο χαμόγελο μιάς κολομπίνας, τού φίλι μιάς ξανθής μαρκισσας με κρινολίνο;... Κέρδη και ζημιές άραδιάζονται... Πόσες φορές άντίκρισ' ένα μικρό «ώφέλημα» βλέπομε μιά μεγάλη «ζημία»... Άς είναι: τίς περισσότερες φορές, τού κέρδος μας είναι ή ανάμνηση ενός άποκρηάτικου γλεντιού, ενός κλεφτού φιλιού σ' ένα βεράντα σεληνοφώτιστη, ένα στήν διπλανή αίθουσα παίζει ή ορχήστρα, ενός χαμόγελου φευγαλέου, μιάς πλανεύτρας ματιάς... Ξεραμένα λουλούδια στο βιβλίο των άναμνήσεων.

ΠΡΕΣΙΤΑΛ

ΔΡΣ Π. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

Η ύψιφνος Διδώ Δραγάτση, γνωστότατη στο μουσικόφιλο κοινόν, δίνει την 21 Μαρτίου, στις 6.30 μ.μ. ρεσιτάλ στην αίθουσα «Παρνασσού» με πρόγραμμα ποικίλον: Σοϋμπερτ, Σοϋμανν, Βεμπέρ, Μπράμς, Τζορντάνο, Μασσενέ, Φωρέ, Μαλλέρ, Ρεσπίγκι, Στράους, Λαμπελέτ, Σαμάρα, Ριάδη, Καλομοίρη, Λαυράγκα. Τούς έλληνικούς στίχους των τραγουδιών φιλοτέχνησε ή ίδια δεσποινίς Δραγάτση με έξαιρετικό ταλέντο ποιητρίας.

ΧΟΡΟΙ...

Στο διήγημα τού έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου πού δημοσιεύθηκε στο περασμένο φύλλο μας, έγινε ένας μικρός χορός γραμμών—είναι ή εποχή άλλωστε—πού άλλοιώνει την έννοια. Οί άναγνώσται μας παρακαλούνται να έπανορθώσουν τού πράγμα μόνον των, επαναφέροντες εις την τάξιν τίς παρεκτραπίσες γραμμές. Είναι αυτές οι τρείς τελευταίες και πρέπει να τοποθετηθούν εξ γραμμής πού τού τέλους της γ' στήλης της Α' σελίδος τού διηγήματος. Επίσης παρακαλούμεν ή λέξις πρωτάρα τού 14 στίχου της γ' στήλης της β' σελίδος, να διαβασθή έρωτιάρα.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ

(ΑΠ' ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΙΑΣ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑΣ)

ΔΕΥΤΕΡΑ.— Μ' αγαπά τρελλά...
όλο με πόθο μου μιλά...
Φτωχός πιερρότος, όμορφούλης λίγο...
'Αλλά δεν είναι μόνο αυτό:
μου πήρε ένα φιλι κλεφτό
έκει πού έτοιμαζόμουνα να φύγω...

ΤΡΙΤΗ.— Ώ! πόσο είναι γλυκός!
Και πόσον αισθηματικός!
Είναι ή πιό ευχάοιστη παρέα...
Χορεύαμε διαρκώς μαζί...
Με πήγε σπίτι μου πεζή,
γιατί δεν είχε φράγκο... τι θραϊά!

ΤΕΤΑΡΤΗ.— Έχομε όρμιστή
άγάπη αιώνια και πιστή:
νάμαι «δική του» και «δικός μου»
έκείνος...
Μά ενώ μου μιλάγε γλυκά
μιας κύτταζεν είρωνικά
ό πλούσιος, ό «λεφτάς»: ό Αρλεκίνος!

ΠΕΜΠΤΗ.— Ένα γράμμα τού «λεφτά»:
«Τι κουταμάρες είν' αυτά;
Νά υπλέξης μ' ένα άπενταρο! Τι κρίμα!
'Ο έρωσ δίχως ύβολούς
πολλά χρωστά... της Μιχαλούς...»
—'Αμ' δέ! Κάλιο άγάπη παρά
χρήμα!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.— Δεν φταίω εγώ...
Μά τι να τ'α πολυλογώ...
Ράφτρα και καπελλού: χιλιάδες δέ-
και!

Και τού «λεφτά» τού παλαβού
έδέχτηκα τ'α ραντεβού...
Πώς θέλετε να ζήση μιά γυναίκα;

ΣΑΒΒΑΤΟ.— Ούφ! Κάθε στιγμή
λυγμοί και άναστεναγμοί:
«Δέν μ' αγαπάς... Κι' ό έρωσ σου ό
μεγάλος;...»
Φρίκη!... Μά τόν παρηγορώ:
«Τι είναι αυτό πού λες Πιερρό;...»
—Και στις έννά με περιμένει ό
«άλλος»!

Και ΚΥΡΙΑΚΗ.— Άλλη σκηνή:
τραβά ό Πιερρότος τ'ό σκοινί!
Μά το βπα άπ' τ'ό μυαλό του να με
βγάλη...
γιατί ή Άγάπη ή Άληθινή—
ή πιό Μεγάλη και Τρανή—
διαρκεί... όσο διαρκεί τ'ό Καρναβάλι...

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

III «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Στο Καρναβάλι, πήρε κι' έδωκε τ'ό παγερόν λογοπαίγνιον... Τ'ό τηλεφώνο της «Εβδομάδος» βρισκόταν σ'ε διαρκή κίνηση κι' άγνωστες φωνές έξακολουθούσαν να μεταδίδουν διά τού σύρματος... ό,τι κατέβαζε τ'ό κεφάλι τούς!

Σ'ας σερβίρομε μερικά:
Ερώτησις.— Πώς λέγεται ένας δρόμος όταν τόν χωρίσουμε στα δύο;
Απάντησις.— Όδ'ος Σταδίου.
Πάραυτα, ό τηλεφώνων—γιατί πρόκει-
ται περί άρρενος—παίρνει... δρόμο, για-
τί προμηνύεται καρπαζιά... τηλεφωνική!
Άλλη φωνή, λεπτή και μελίσρπη, τήν διαδέχεται:
Ερώτησις.— Πώς λέγεται ό καλλι-
τερος δρόμος της Άθήνας;
Απάντησις.— Όδ'ος Καλλιδρο-
μίου!

Ό λαμβάνων τ'ό τηλεφώνημα μένει ξε-
ρός, αλλά προφθάνει να βρήση τήν ένο-
χλητική, άποκαλώντας την «τ'ό δρό-
μου!» Και καθώς έκείνη, σκανδαλισμέ-
νη, έγκαταλείπει τ'ό άκουστικό, τήν δια-
δέχεται φωνή βαρυτόνου—τού κ. Μαγκλι-
βέρα, ύποθέτομεν:

Ερώτησις.— Άν ενός πού κρυά-
νει τ'ό δώκης μιά κάπα, τι γίνεται εϋθύς;
Απάντησις.— Καππαδόκησι!
Πάραυτα παγώνουν τ'α πάντα, έκτός
της φωνής τού κ. Μαγκλιβέρα πού πρό-
κειται να δώση μεγαλοπρεπές ρεσιτάλ...
'Η φωνή συμπαθεστάτου μπάσσο, τού
κ. Μουλ'α, άκούγεται σ'ε λίγο:

Ερώτησις.— Τι κάνει ένας πού ξο-
δεύει παρ'α για να αγοράση τ'ό λειρί έ-
νός κόκκορα;

Απάντησις.— Παραληρεί!
Αυτόματως, ό μπάσσοσ τήν παθαίνει
άσχημα, γιατί άντι να τόν προγκήξη, ό
λαμβάνων τ'ό τηλεφώνημα τού άπαντ'α θέ-
τοντας ό ίδιος ένας έρώτημα:

Ερώτησις.— Όταν ευρίσκη καν-
τρα έναν μπάσσο, τι τόν κάνεις;
Απάντησις.— Κοντραμπάσο!

Ό κ. Μουλ'ας σωριάζεται λιπόθυμος
και για να συνέλθη, ό διαπρεπής τενόρος
και καθηγητής τού άσματος κ. Πετρό-
πουλος τού τραγουδ'ε εις άπαιστον αλυ-
πιακήν τ'ό «Τσελέστε Άίντα»...
Και τ'ό πανηγύρι συνεχίζεται...

Τ'ό ΣΑΒΒΑΤΟ, 13 Μαρτίου,

Στο «ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΑΣ»

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85

35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ

—Ο κ. Κ. θύμωσε μιά μέρα μ' έναν υπάλληλό του καὶ τοῦ λέει:
—Είσαι ένας γαϊδαρός!...
—Ο ἄλλος, δὲν ἀπάντησε, ἀλλ' ἔφερε γύρω τὸ βλέμμα του σὰν νάψαχνε νὰ δοῦ κάποιον.
—Τί ψάχνεις αὐτοῦ; τοῦ κάνει ὁ κ. Κ.
—Εἴπατε γαϊδαρός, κύριε προϊστάμενε, ἔκανε ἀτάραχος ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐδῶ μέσα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σὰς καὶ μένα!...

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΚΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ...

—Φαντάσου ἀγαπητή μου, ὅτι πέθανε χθὲς ὁ γιατρός μου: ἀπὸ πνευμονία. Καὶ ἦταν νέος ὁ δυστυχισμένος, μόλις 30 ἐτῶν...
—Καλὰ σοῦ ἔλεγα ἐγὼ νὰ μὴν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ νέους γιατρούς!...

ΒΙΑΖΟΤΑΝ ΝΑ ΦΥΓΗ...

—Ποῦ λές φίλε μου, μὲ χαστούκισε ὁ ἄθλιος!
—Καὶ δὲν τοῦ τὸ ἀνταπέδωκες;
—Ὁχι, γιατί τότε θὰ μοῦδινε ἄλλο ἕνα χαστούκι, ἐγὼ θὰ ἦμουν πάλι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω, ἐκεῖνος θὰ μοῦδινε καὶ τρίτο καὶ ἐτσι δὲν θὰ τελειώνουμε ποτέ, μ' ὅπως ἐγὼ βιαζόμουν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα...

Η ΝΕΑ ΜΠΟΝΝΑ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

—Τὰ συστατικά σου εἶναι ἐν τάξει, πές μας, ὅμως, ἀγαπᾷς τὰ παιδιά;
—Ἀν τ' ἀγαπᾷ, κυρία; Τρελαίνομαι!
—Ἐχω φάει στὴν πατρίδα μου ἀρκετά, ὅταν ἦμουν μικρή...

Ἡ Μουσικὴ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ διάσημος ντέκετιβ Ρόναλντ Σίμσον εἶχε διαλευκάνει ὥς τώρα πολλὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα καὶ εἶχε ἀνακαλύψει τοὺς δράστες πολλῶν δολοφονιῶν, πού εἶχαν μείνει ὥς τότε ἀτιμώρητοι. Ἰδιοσυγκρασία ριψοκίνδυνη καὶ ἀνήσυχη, καὶ εὐχαριστιόταν πολὺ τὸ μυστήριο. Δὲν δίσταζε μπρὸς σὲ τίποτε προκειμένου νὰ χύσῃ φῶς ἐπάνω σὲ μιά σκοτεινὴ ὑπόθεση. Οἱ εὐκολες ὑποθέσεις δὲν τὸν ἐνδιέφεραν. Ὅπου οἱ συνάδελφοί του ἀποτύχαιναν ἐπενέβαινε αὐτὸς καὶ ριχνόταν μὲ τὰ μούτρα μέσα στὴν περιπέτεια, ὥσπου κατόρθωνε νὰ λύσῃ τὸ πιὸ σκοτεινὸ μυστήριο.

Γι' αὐτὸ χαμογέλασε μὲ εὐχαρίστηση ὅταν ἔλαβε, συνοδευόμενο ἀπὸ μιά ἐπιταγὴ ἀρκετῶν χιλιάδων λιρῶν, ἕνα γράμμα τοῦ γραμματέως τοῦ πρίγκηπος Στανιμακό στὸ μικρὸ βασιλεῖό του—ἄς ποῦμε—τῆς Αἰολίας, πού τὸν καλοῦσε νὰ πάῃ στὴν πρωτεύουσα τὸ ταχύτερο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἔρευνες γιὰ πολλὰς δολοφονικὰς ἀπόπειρας ὅπου εἶχαν πέσει θύματα πολλές προσωπικότητες.

—Μὰς εἶπαν, κατέληγε τὸ γράμμα, ὅτι εἰσθε πολὺ καλὸς μουσικὸς καὶ ὅτι παίζετε λαμπρὰ πιάνο. Γι' αὐτὸ, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης διάλεξε ἐσάς.

—Τι διάβολο ἀνακατεύεται ἡ μουσικὴ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; σκέφθηκε γελώντας ὁ Ρόναλντ Σίμσον. Ἀς εἶναι: θὰ δοῦμε!

Τηλεγράφησε πὺς δεχόταν καὶ πήρε τὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν πρωτεύουσα τῆς Αἰολίας. Ὁ πρίγκηψ Στανιμακό ἔμενε σὲ ἀπόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπ' τὴν πρωτεύουσα μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς παλάτι τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ὑπέροχο πάρκο.

Εἶχαν δοθῇ φαίνεται διαταγές, γιατί μόλις ἔφθασε στὰ ἀνάκτορα, τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως στὸν Σέργιο Καϊντενὸ, γραμματέα τοῦ πρίγκηπος.

—Σὰς εὐχαριστῶ πὺς σπεύσατε στὴν πρόσκλησή μας, εἶπε ὁ γραμματεὺς. Ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου μου βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Ἴσως νὰ κατορθώσουμε νὰ προλάβουμε μιά δολοφονικὴ ἀπόπειρα.

—Μήπως εἶναι τὸ κλασικὸ κὸλπο; Τρομοκράται ἀναρχικοὶ πού παραφυλᾶνε μὲ μπόμπες στὸν δρόμο ὅπου πρόκειται νὰ περάσῃ ὁ πρίγκηψ;

—Νὰ ἦταν μονάχα αὐτό! Θὰ μπορούσαμε, χάρις στὴν πολυἀριθμὴ μας φρουρά, νὰ ἐμποδίσουμε κάθε ἀγνωστο νὰ πλησιάσῃ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα. Ὁχι: οἱ κακοῦργοι ἐπενόησαν ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ σκοτώνουν ἐκεῖνους πού καταδίκασαν. Σκεφθῆτε πὺς τοὺς σκοτώνουν... μὲ τὴν μουσική!

Καὶ καθὼς ὁ ντέκετιβ τὸν κύτταζε ἀπορώντας, ὁ Σέργιος Καϊντενὸ συνέχισε:

—Θὰ μὲ καταλάβετε. Πολλοὶ φίλοι

τοῦ πρίγκηπος δολοφονήθηκαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. Ἔτσι τὸν περασμένο μῆνα, ὁ στρατηγὸς Ζύγος δολοφονήθηκε ἐνῶ παρίστατο σ' ἕνα φεστιβάλ μουσικῆς. Κανεὶς ἀπ' τοὺς τόσοις πού παρευρίσκοντο στὴν συναυλία δὲν ἄκουσε τὸν πυροβολισμό. Βρῆκαν μόνον τὸ ρεβόλβερ κοντὰ στὸ πτώμα. Ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες σ' ἕνα χορὸ στὴν Βιέννη, ἡ κόμισσα Ὀτρίς ἔπεσε ξαφνικὰ νεκρὴ σκοτωμένη καὶ αὐτὴ μὲ μιά σφαῖρα στὴν καρδιά, χωρὶς νὰ ἀκουστῇ πυροβολισμός. Καὶ στὸ Μόντε-Κάρλο, τὴν περασμένη βδομάδα, ὁ πιὸ ἐπιστήθιος φίλος μου Παπάγι, γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, δέχθηκε μιά σφαῖρα κατὰ-στηθα ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ καζίνο ἔπαιζε στὴν γειτονικὴ σάλα.

—Παράξενο...
—Τὸ πιὸ παράξενο δὲ εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ φόνοι διεπράχθησαν τὴν στιγμὴ πού ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὸν ἔθνικὸ μας ὕμνο!...

—Τὸν ὕμνο σας τὸν ξέρω. Συχνὰ ἔπαιξα αὐτὸ τὸ κομμάτι καὶ μ' ἄρρσει ὁ ζωηρὸς ρυθμὸς του.

—Ἐκεῖνο πού δὲν ξέρετε ὅμως ἀσφαλῶς εἶναι ὅτι ἕνας συνθέτης ἔχει μετατρέψῃ αὐτὸν τὸν ὕμνο σὲ βάλς πού χαλᾷ κόσμο τώρα παντοῦ. Παίζεται ὅσο καὶ ὁ «Γαλάσιος Δούναβις» τοῦ Στράους. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ γνωστὸ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπῃ.

—Θὰ ἦμουν περιέργος νὰ δῶ τι μετατροπὲς ἔκανε ὁ συνθέτης.

—Ὁ Σέργιος Καϊντενὸ ὠδήγησε τὸν Ρόναλντ Σίμσον κοντὰ σ' ἕνα πιάνο μὲ οὐρά, στὸ ἀνολόγιο τοῦ ὁποίου ὁ πῆρχε ἡ νότα τοῦ ὕμνου.

—Ἐλπίζω, εἶπε ὁ ντέκετιβ, νὰ μὴ μᾶς σκοτώσουν καὶ ἐμᾶς τὴν ὥρα πού θὰ παίζω ἐγὼ τὸ κομμάτι...

Καὶ λέγοντας, ὁ Ρόναλντ Σίμσον κάθισε στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ.

—Ὁ ὕμνος σας ἔχει γίνῃ ἀριστούργημα, εἶπε στὸ τέλος μὲ ἐνθουσιασμό. Τι πλοῦτος συγχορδίων! Μὰ δὲν βρισκω καμμιά σχέσι μετὰς αὐτῆς τῆς πράχθησαν.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς καλέσαμε. Θέλομε νὰ τὸ ἀνακαλύψετε.

—Μήπως εἶναι κανένα σινιάλο γιὰ νὰ πυροβολοῦν οἱ δολοφόνοι στὴν ὠρισμένη στιγμὴ; ρώτησε ὁ μουσοτραφὴς ντέκετιβ.

—Κι' αὐτὸ τὸ σκεφθήκαμε. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως πὺς ὅλα τὰ ἐγκλήματα διεπράχθησαν μέσα σὲ κατάφωτες αἰθουσες χωρὶς ν' ἀκουστῇ πυροβολισμός.
—Διάβολε!... Θὰ κάνω ἔρευνες. Ἐπιτρέψτε μου νὰ ξαναπαίζω αὐτὸ τὸ κομμάτι καὶ ἴσως βροῦμε τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου.

Ξανακάθισε στὸ πιάνο καὶ ἔπαιξε τὴν συγχορδίαν τοῦ ὕμνου.

—Δὲν βρῖσκω τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ ὑπέροχες ἀρμονίες, εἶπε. Ἐλπίζω πάντως νὰ ἔ-

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

χετε λάβεῖ ἐσεῖς προφυλακτικὰ μέτρα;

—Ἐννοεῖται!... Τὸ πάρκο εἶναι γεμῖ-
το ἀπὸ μουσικοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ὁ πρίγκηψ ἀρνείται πᾶς συστηματικὰ νὰ δεχθῇ προσκλήσεις σὲ συναυλίες μο-
νοτί εἶναι μανιώδης λάτρης τῆς μουσικῆς καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ περνᾷ ὅλο τὸν καιρὸ τὸν ἀκούγοντας καὶ παίζον-
τας πιάνο. Ἐξ ἄλλου τὸν φρουρεῖ καὶ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Λόφτα, πού τὸν ὑπηρετεῖ πιστὰ πέντε χρόνια τώρα. Ἐ-
νας ὑπηρετὴς πού δὲν μεθοκοπᾷ, πού δὲν χαρτοπαίζει, πού ζῇ μ' ἄλλα λόγια μιά ὑποδειγματικὴ ζωὴ. Θὰ σκότωνε ἀλύπητα ὅποιον τολμοῦσε νὰ ἀγγίξῃ τὸν κύριό του. Αὐτὸς θὰ σὰς ὀδηγήσῃ στὸ δωμάτιό σας... Εἶναι ἀργά. Αὐριο θὰ σὰς παρουσιάσω τὴν Αὐτοῦ Ἐξο-
χότητα...

Ὁ Ρόναλντ Σίμσον πέρασε μιά νύχτα χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι. Δὲν εἶχε ἀνακαλύψει ἀκόμη τὸ παραμικρὸ καὶ αὐτὸ τὸν ἐξενεούριζε πολὺ.

Σηκώθηκε, ἔκανε τὴν τουαλέττα του καὶ πήγε νὰ βρῇ τὸν Καϊντενὸ. Ἐξαφνα, ἀκούστηκε τὸ πιάνο.

—Εἶναι ὁ πρίγκηψ, ἔκανε ὁ γραμμα-
τεὺς.

Ὁ Ρόναλντ Σίμσον ἀφουγκράστηκε. Ὁ πρίγκηψ ἔπαιζε μὲ μεγάλη μαε-
στρία. Ξαφνικὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Καϊντενὸ, ψιθυρίζοντας:

—Τὸ βάλς τοῦ ὕμνου!

Πραγματικὰ ἐκεῖνο ἔπαιζε ὁ πρίγκηψ! Ὁ γραμματεὺς ἔγινε κατάχλω-
μος. Πού εἶχε βρῇ ὁ πρίγκηψ τὸ κου-
μάτι; Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ σκεφθῇ παραπάνω, γιατί τὸ πιάνο σταμάτησε ἀπτότομα καὶ ἀκούστηκε ὁ γδοῦπος ἐ-
νὸς σώματος πού ἔπεφτε.

Ὁ ντέκετιβ μὲ τὸν γραμματέα ὤρ-
μησαν μέσα στὸ σαλόνι. Κι' ἐκεῖ, βρῆ-
καν τὸν πρίγκηπα ξαπλωμένο νεκρὸ. Τὸν εἶχαν πυροβολήσει ἀπὸ πίσω καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ εἶχε διαπεράσει τὴν καρδιά.

Ἀφοῦ ἀνέκρινε τὸ προσωπικὸ, ὁ ντέ-
κετιβ εἶπε τὸν γραμματέα:

—Κανεὶς δὲν εἶδε τίποτα. Εἶμαι βέ-
βαιος πὺς ἐνοχος εἶναι ὁ Λόφτα, εἶπε ὁ ντέκετιβ.

—Τρελαθήκατε!... Ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς εἶναι ἀφωσιωμένος στὸν κύριό του σὰν σκυλί. Εἶναι συντετριμμένος ἀφ' ὅπου πληροφόρηθηκε τὸν σκοτωμὸ τοῦ πρίγκηπος.

—Κι' ἐγὼ σὰς λέω πὺς εἶναι αὐτός. Πρόσεξα τὸ φέρισμά του ἀφότου μὲ ὠ-
δήγησε στὸ δωμάτιό μου. Τώρα, θὰ δῆτε πὺς θὰ τὸν κάνω νὰ ὁμολογήσῃ. Ἀφήστε τὸ σῶμα τοῦ πρίγκηπος ἐκεῖ πού βρίσκεται καὶ βάλτε δυὸ μεγάλες λαμπάδες, τὴν μιά στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἄλληλ στὰ πόδια καὶ ὕστερα φέρτε μου τὸν Λόφτα.

—Ἔτσι καὶ ἔγινε.

—Λόφτα, εἶπε ὁ ντέκετιβ, γνωρίζομε τὸν ἐνοχο. Τὸν γνωρίζεις καὶ ἐσύ. Θὰ καθίσω τώρα στὸ πιάνο καὶ θὰ παί-
ξω τὸ βάλς τοῦ ὕμνου. Ὅταν φθάσω σὲ ὠρισμένη συγχορδία, θὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομα... ἂν θέλῃς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ποινὴ τοῦ δολοφόνου...

Ὁ Ρόναλντ Σίμσον κάθισε στὸ πι-
άνο. Ὅταν ἔφθασε στὴν συγχορδία πᾶ-
νω στὴν ὁποία εἶχε σκοτωθῇ ὁ πρίγκηψ, τὸν Λόφτα τὸν ἔπιασαν λυγμοὶ καὶ εἶ-
πε:

—Εἶμαι ἕνας κακοῦργος! Ἐγὼ σκό-
τωσα τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

—Ποιοί εἶναι συνένοχοί σου; Καὶ προσηγομένως: τὸ ρεβόλβερ πού βρέθη-
κε κοντὰ στὸν κύριό σου δὲν εἶναι ἐκεῖ-
νο μὲ τὸ ὁποῖο πυροβόλησες;

—Ὁχι, τραύλισε ὁ θαλαμηπόλος, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἄλλο πιστόλι.

—Τὸ φανταζόμουν, εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ ντέκετιβ.

Κι' ἐξήγησε στὸν κατάπληκτο γραμ-
ματέα:

—Ὅταν ἔπαιξα τὸ βάλς τοῦ ὕμνου, κ. Καϊντενὸ, πρόσεξα ὅτι στὴν ἑβδόμη συγχορδίᾳ ἀκριβῶς ἡ συνήχησις εἶναι μιά ἀπομίμηση τοῦ κρότου τοῦ πυρο-
βολισμοῦ... Συνεπῶς, ἂν πυροβολοῦσε κανεὶς ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν συγχορδία, δὲν θ' ἀκούγεται ὁ πυροβο-
λισμὸς... Ἔτσι δὲν εἶναι, Λόφτα;

Ὁ θαλαμηπόλος ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Ὁ συνθέτης πού ἔγραψε τὴν μουσι-
κὴ καὶ ἔβαλε αὐτὴ τὴν συγχορδία εἶναι ἀσφαλῶς συνένοχος ἐκείνων πού σκό-
τωσαν τὸν στρατηγὸ Ζύγος, τὴν κό-
μισσα Ὀτρίς καὶ τὸν φίλο σας, Πα-
πάγι, γιατί ἐπέτρεψε στοὺς δολοφόνους νὰ σκοτώσουν χωρὶς ν' ἀκουστῇ ὁ πυ-
ροβολισμός... Μένει τώρα νὰ μάθουμε γιατί, Λόφτα, ἀνακατευθήκατε ἐσεῖς στὴν συνωμοσία αὐτὴ, γιατί περὶ συνω-
μοσίας πρόκειται, μὲ σκοπὸ τὴν ἐξαφ-
νιστὴ ὠρισμένων πολιτικῶν προσώπων.

Τότε, ὁ θαλαμηπόλος ἐξωμολογή-
θηκε ὅτι μιά μέρα, εἶχε παρὰσυρθῇ σ' ἕνα καμπαρὲ ἀπὸ κάτι φίλους του. Ἐκεῖ τὸν γνώρισαν μὲ μιά γυναῖκα πο-
λὺ ὁμορφὴ πού τὸν ἔμπλεξε τόσο πα-
λὺ, ὥστε νὰ τὸν ἔχῃ κυριολεκτικῶς τυφλὸ ὄργανο τῶν θελήσεων τῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἔπεισε ὅτι ὁ πρίγκηψ ἦταν ἐχθρὸς τῆς πατρίδος του καὶ τὸν ἔκανε νὰ βοηθήσῃ τοὺς συνομώτες στὴν ἐξόντωσή του. Ἔτσι, ὁ Λόφτα, ἔ-
βαλε σκοπίμως τὸ φονικὸ κομμάτι στὸ πιάνο τοῦ πρίγκηπος. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα τῆς δολοφονίας του!

Χάρις στὶς ὁμολογίες τοῦ Λόφτα, ὁ-
λοι οἱ συνωμώται συλλαμβάνονταν σὲ λίγο καὶ ὁ Ρόναλντ Σίμσον ξαναγύρισε στὸ Λονδίνο ὅπου τὸν καλοῦσαν ἄλλες ἐπείγουσες ὑποθέσεις...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἐξυπνα καὶ κουτά

ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ...

Ὁ κ. Πιττακίδης ἤθελε νὰ φωτογραφηθῇ ἀλλὰ τὸ πανταλόνι του ἦταν ἀσιδερωτό. Πη-
γαίνει λοιπὸν σ' ἕνα ἐστιγμιαῖον σιδερωτή-
τήριο καὶ λέει τοῦ ὑπαλλήλου:

—Θέλω νὰ μοῦ σιδερώσετε στὰ γόνατο
τὸ πανταλόνι μου. Πόσα θὰ πληρώσω;

—Δέκα δραχμὲς κύριε.

Καὶ ὁ κ. Πιττακίδης ἄνθρωπος οἰκονο-
μος, ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη:
—Θὰ σὰς δώσω πέντε δραχμὲς καὶ θὰ μοῦ
σιδερώσετε μονάχα τὸνα πόδι. Ὁδὶ φωτο-
γραφηθῶ, ξέρετε, προφίλ!

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ...

—Ποῦ τρέχεις ἐτσι Ἀκάμει;
—Ἀστα, πεθαίνει ἡ πεθερά μου καὶ πάω
γιὰ γιατρό!...

—Μὰ χριστιανέ μου, ἀφοῦ πεθαίνει μόνη
της, τί τὸν θέλεις τὸν γιατρό;

ΤΟ ΔΩΡΟ... ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΔΩΡΟ

Ὁ Ναστρεδδὶν Χότζας εἶχε κάνει κάποτε
ἕνα ὥραιο γάλο ὄδρο σ' ἕναν πλούσιο γεί-
τόνά του.

Ὁ πλούσιος εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔστειλε
τὴν προειὰ ἐνὸς γαϊδάρου.

—Τί εἶναι αὐτὸ χότζα, ρωτᾷ ἕνας φίλος
του τὸν Ναστρεδδὶν χότζα, ὅταν τὸν εἶδε
μὲ τὴν προειὰ.

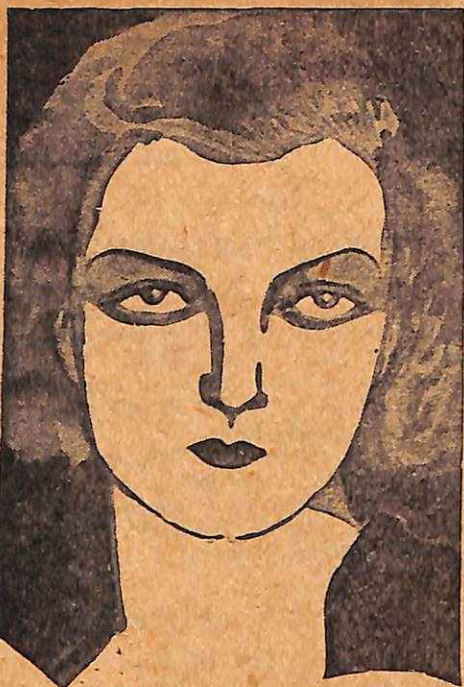
—Δώρησα στὸν γείτονα, τὸν πιὸ παχὺ μου
γάλο, εἶπε, καὶ μοῦστειλε καὶ κείνος γιὰ
ἀντίδωρο τὴν ὥραιότερό του ρουχο!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Ἐνα εἰσιτήριο γιὰ τὴν Τερψιθέα; Δὲν
ἔχομε κύριε κανένα τέτοιο σταθμὸ στὴν γραμ-
μὴ μας!

—Δὲν πρόκειται γιὰ σταθμὸ, τὸ θέλω γιὰ
τὴν κόρη μου...

«Ἡ πτωσις τῆς δεᾶς»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

σα σ' αὐτὲς τὶς δέκα-δεκαπέντε, σ' αὐτόν τὸ σαρκικὸ χορὸ τῆς σκέψης μου, μέσα στὸ πάνθεον τῶν σεξουαλικῶν ὀπτασιῶν μου: νούμερο ἄλλο, πῶνι κοινὸ, σε-λίδα χωρὶς ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἦταν κ', ἐκεῖνη, μέσ' στὶς ἄλλες. Μὴ σέ ἀπασχολεῖ τὸ ὄνομά της. Τὴν κ' ἂν τὴν λένε Ρένα;... Δὲν ἔχει σημασία καμμία. Ἦταν ἐκεῖνη: μιὰ γυναῖκα, μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα στὶς πολλές, μὲ δυὸ μεγάλα μάτια σπιθερά, μιὰ κουτοπονηριὰ συνηθισμένη, ἓνα κορμὶ εὐχάριστο, δυὸ τρία μοντέλα ἐνὸς ράφτη διαλεχτοῦ. Ἰσως ἡ τύχη κάποια μέρα νὰ μ' ἔφερον κοντὰ, ἓνα βραδάκι νὰ χορεύαμε, δυὸ τρία ποτηράκια παραπάνω, μιὰ «μπαταρία» καλο-σερβιρισμένα λόγια, ἓνας περίπατος κά-ποιο πρωτὶ μὲ τὴν προσωρινὴ ὥραία μά-σκα τῆς φιλίας κ'. ἓνα ἀπόγευμα ἀργό-τερα: λίγο ραδιόφωνο, λίγα κόκτεϊλς, λί-γο μισόφωτο, μιὰ φλυαρία σβυσμένη τώ-ρα στὸν πυρετὸ τῆς εὐκολῆς χαρᾶς κ' ἔπειτα, φίλτατε, τελεία καὶ παύλα...

«Ὅλα θὰ ἦταν τόσο φυσικά, τόσο ἀπλᾶ καὶ τόσο τίποτα. Τὴ θέλει μιὰ γυναῖκα, ἐπὶ τέλους;... Ἡ χρήματα, ἡ ἔρωτα, ἡ ἓναν ἄντρα πού ν' ἀστράφτει ἀπὸ κέφι, ἡ ἓναν ἄνδρα σοβαρό, ἡ περιπέτεια, ἡ ρωμαντισμὸς... Ἐχω ἀπ' ὅλα στὸ... συρ-τάρι μου! Καὶ χρήματα καὶ ἔρωτα κ' ἀστράφτω ἀπὸ κέφι ὅταν θέλω καὶ γίνο-μαι ὅταν χρειασθῇ καὶ σοβαρώτερος ἀ-κόμα ἀπὸ μιὰ μούμια φαραωνική!... Ἡ περιπέτεια;... Εἶναι μέσα στὸ πετσί μου. Ρωμαντισμός;... Ὅσο γιὰ νὰ ὑποδυθῶ μιὰ νύχτα τὸ Ρωμαῖο, εἶμαι καλὸς ἡθο-ποιός... Ὅστε μονάχα ἂν ὅλοι οἱ διαβό-λοι μὲ εἶχαν μισήσει καὶ μὲ πολεμοῦσα-νε θὰ θεωροῦσα καὶ μὴ ὑπόθεση παρόμοια γιὰ τελικὰ χαμένη...»

■ ■

Χώθηκε πὺδ ἀναπνευστικὰ —σάν γιὰ νὰ βρῇ μιὰ θαλπωρὴ ἀνώτερη—στὴν πέτσι-νὴ μεγάλῃ πολυθρόνᾳ... Κι' ἔτσι ἐξασο-λούθησε:

«Ἐάνθω, μιὰ νύχτα μέσ' στὶς νύχτες, ἦρθε τὸ δνειρο πού δὲν περίμενα!... Ὁ-χι δνειρο-φιλολογία... Ὁχι δνειρο-ποιη-τικό... Μὰ «...» δνειρο, πραγματικό, δλόκληρο... Δειρο μέσα στὸ κρεβάτι μου ὅπως ἔμεινον ὁλομόναχος μὲ ἀν-καλιὰ τὴν πιεστικὴ μου ἐρωμένη: τὸ ἀ-γαπημένο μαξιλάρι μου!...

Ἦρθε ἐκείνη—μήπως ξέρω ἢ θυμᾶ-μαι πὺς καὶ ἀπὸ ποῦ ξεπρόβαλλε;—καὶ μέσα σὲ μιὰ χαώδη ζωικὴ σκηνοθεσία, σ' ἓνα περίεργο περιβάλλον πού δὲν μπο-ρεῖ νὰ τὸ συνθέσῃ κανένας καλπασμός μου ἀγάπης... Τὴν ἐσφίξα στὴ φλογισμέ-νῃ μου ἀγκαλιὰ μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ ἱκανοποίησι καὶ ἦσαν τὸ νέκταρ τῶν χει-λιῶν της, χάρηκα τῶν χαδιῶν της τὴν φωτιά σάν σ' ἓνα βράστιμα ἀλλόκοτο, σ' ἓναν καινούργιο Ἰορδάνη πόθον, σάν μιὰ ἀπίθανη ἀποκάλυψη πού σβύνει κά-θε τι ἀπ' τὸ παρελθόν κ' ὀρθώνει ἐμπρός μου ὑπερτέλειο ἓνα ἀσύλληπτο παρόν... Ἐύπνησα καὶ ἡ σάρκα μου ἔκαιγε ἀνό-μα... Τὰ μέλη μου ἦσαν μουδιασμένα... Καὶ τὸ κεφάλι τὸ χτυποῦσαν χίλια σφυ-

τας δίπλα μας: σαῖτες, κερανοὶ, μάτια πού μᾶς κυττάζαν πυραμένα, μὲ εἰρω-νεῖα σατανική, μιὰ μουσικὴ χωρὶς εἰρμό, χωρὶς σκοπὸ, ἀρρυθμὴ μὰ πού κέντριζε τὸ νοῦ καὶ τὸν κρατοῦσε σὲ διέγερση, καπνοί, μιὰ ἀπέραντη προοπτικὴ, τὸ Σύνπαν... Μὴ μὲ κυττάξεις, σάν θηρίο ἐ-πικίνδυνον!... Σοῦ διηγούμαι ἓνα ὄνειρο... Στὴ διάρκειά του ἔζησα τὸν ἔρωτα... Μέσ' στὸ ξετύλιγμά του γνώρισα τὸν κό-σμο... Ὡσπου νὰ σβύσῃ ἡμῶνα ὁ κατα-κτητὴς, ἓνας Ἡμίθεος, ἓνας ἄνδρας... Καθήσαμε οἱ δυὸ μας σὲ μιὰν ἄκρη... ἀ-νάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς... Χωρὶς συμβα-τικὲς φιλοφρονήσεις, χωρὶς καμμιὰ ὑπο-κρισία ταπεινὴ, χωρὶς τὴν ἔνοχη προ-σποίηση, χωρὶς κανέναν ὑπολογισμό... Τὰ μάτια μας κυττάζονταν ἐλεύθερα, πλα-τεῖα, ἀγνά καὶ υπερήφανα, μὲ μιὰ πρω-τόγονη λαχτάρᾳ, τὴν τίμια λαχτάρᾳ πού δίνει στοὺς αἰῶνες τὸ θηλυκὸ μὲ τὸ ἀρσε-νικὸ καὶ πού τὴ βρώμισαν, τὴ νόθεψαν—τὴν τίμια αὐτὴ λαχτάρᾳ—οἱ προσωπίδες πού ἐπιβάλλει ἡ Κοινωνία...

Οἱ καταρράκτες τῶν ψυχῶν μας ἀνοι-ξαν ἀσυγκράτητοι... Κι' ὅπως μιλᾶμε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μέσ' στὸ ξετύλιγμα τοῦ ὄνειρου, δὲν ξαναμίλησα ποτέ μου, οὔτε ξανάκουσα τὰ ἴδια λόγια, σ' ὅλους τοῦ βίου μου τοὺς δεσμούς...

Ἦταν ἡ ἀληθινὴ γυναῖκα ἐκεῖνη... Ἡ δυνατὴ κ' ἡ ἀποφασισμένη, ἡ τολμηρὴ καὶ ἡ θετικὴ μαζί, ἡ ὥριμη μὰ καὶ παρθε-νικὴ στὸν ἔρωτά της... Τίποτα ψευτικό καὶ χλιαρὸ δὲν εἶπαμε. Ὅλα—ὅσα ἐξέφυγον ἀπὸ τὰ χεῖλη μας—ἦσαν μεσὰ ἀπ' τὴν πικρὴ ἀλήθεια τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν πιὺ στεγνὴ φιλοσοφία της κ' ἀπὸ τὴ δίμα νὰ γνωρίσουνε δυὸ ἀνθρώποι—ἐλεύθεροι, ἐ-λεύθερα, ἐπὶ τέλους, χωρὶς τὶς ἀλυσίδες τῶν ἐγωισμῶν—τὸ θεῖο ἀνώτερο μεθῶσι τῆς ἀγάπης...

Κι' ἔπειτα τρέξαμε στὸ χάος... Χίλιους κινδύνους τοὺς παραμερίσαμε... Δάση καὶ κάμπους καὶ πλαγιές, ὅλα τὰ διασχίσαμε ἐνωμένοι... Κι' ἦταν τὰ μάτια της, δυὸ φάρσι ἀστραφτεροί, δυὸ ἐλπίδες πού ἀ-χτινοβολοῦσαν καὶ μ' ὠδηγοῦσαν πάντα στὸ καλύτερο... Κι' ἔπειτα σάν ὠρίμασε ἡ φιλία αὐτὴ, σάν νοιώσαμε πὺς ὅλα εἶ-ναι δικὰ μας, ἐκεῖ μέσ' στὸ νεφέλωμα τοῦ ὄνειρου, κάπου σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ζωικοῦ αἵτου ὄργασμοῦ γύραμε εὐτυχισμένοι, σφιχτὰ τὰ χεῖλη μας δεμένα, τὰ χέρια μας μπλεγμένα, γιὰ τὴν ὑπέρτατη θυσία... Τέτοιο κορμὶ μὲ τέτοιο λάξεμα θεϊκὸ, τέ-τοια πηγὴ ἡδονικῆς δροσιάς, τέτοια κραί-πάλῃ θερμῆς πού ζαλίζει ὡς τὸ θάνατο δὲν τὴν ἐγνώρισα ποτέ, στὶς ἐμπνημένες μου ἀγάπης... Τὴν ἐσφίξα στὴ φλογισμέ-νῃ μου ἀγκαλιὰ μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ ἱκανοποίησι καὶ ἦσαν τὸ νέκταρ τῶν χει-λιῶν της, χάρηκα τῶν χαδιῶν της τὴν φωτιά σάν σ' ἓνα βράστιμα ἀλλόκοτο, σ' ἓναν καινούργιο Ἰορδάνη πόθον, σάν μιὰ ἀπίθανη ἀποκάλυψη πού σβύνει κά-θε τι ἀπ' τὸ παρελθόν κ' ὀρθώνει ἐμπρός μου ὑπερτέλειο ἓνα ἀσύλληπτο παρόν... Ἐύπνησα καὶ ἡ σάρκα μου ἔκαιγε ἀνό-μα... Τὰ μέλη μου ἦσαν μουδιασμένα... Καὶ τὸ κεφάλι τὸ χτυποῦσαν χίλια σφυ-

ρὰ μὲ λύσσα ἀπεριγύραπτη... Μέσ' στὸ μυαλό μου ἔαφνικά, ἀπὸτομα, τρελλά, ρί-ζωσε μιὰ εἰκόνα... Ἐύπνησα μ' ἓναν ἔρω-τα τρελλό, μὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀφοσίω-ση γιὰ κείνην, μ' ἓναν σκοπὸ στὴν ὑπαρ-ξή μου... Γρήγορα νὰ τὴν βρῶ, νὰ τῆς μιλήσω, νὰ γονατίσω, ταπεινός στὰ πό-δια της, νὰ κυνηγήσω μιὰ εὐτυχία μαζί της, νὰ ἐρωτευθῶ!... Ναί... νὰ πιστέψω, ἐπὶ τέλους, σὲ μιὰ γυναῖκα, μιὰ μοναδι-κή, μιὰ πού τὴν ἐστέλλει ἡ νύχτα, πού μου τὴν ἔπεμψε τὸνειρο, πού ἦταν γυναῖκα πού ὑπῆρχε, πού ζοῦσε μέσ' στὸν κόσμο μας, πού αὐριο θὰ τὴν ἀπαντοῦσα καὶ ὅλα... ὅλα τώρα πὰ θὰ ἦταν δικὰ μου... ὅλα θὰ ἦταν: Ἐκείνη μοναχά...»

■ ■

Μιὰ φλόγα σπέρτου ἑλαφρὰ τρεμου-λιαστὴ ἀνάψε καὶ τὸ δεύτερο τσιγάρο... Στάθηκε ἔτσι μερικὲς στιγμές σ' ἓνα βουβὸ δνειροπόλημα... Γιὰ νὰ μιλήσῃ πάλι, ὕστερα ἀπὸ λίγο...

«Μήπως σὲ κούρασε ἡ ἱστορία αὐτὴ;... Μήπως τὰ ὄνειρα, τῆς φαντασίας μου τὸ ἀφηνιάσμα, αὐτὲς οἱ ἐρωτικὲς ἀγάπες σοῦ φέρνουνε τὴ νύστα;... Πές μου... μὴν ντρέ-πασαι... Θέλεις νὰ σταματήσω;...

—Τὸ δνειρο τελείωσε... τοῦ ἀπάντησα...

Κι' ἦταν γοητευτικό, παραμυθένιο, μὲ μιὰ χιμαίρικὴ ὁμορφιά πραγματικὰ ἀσύλ-ληπτη... Ἄξιο δνειρο ρωμαντικό...

—Δὲν εἶμαι τέτοιος, Παναγία μου!... πρόφερε μὲ παράξενη φωνὴ σάν ξαφνια-σμένος, σάν ντροπισμένος γιὰ τὸν τίτ-λο πού τοῦ χάριζα.

—Καὶ ὅμως εἰσαι!... Κρυπτορωμαντι-κὸς σάν ὅλους τοὺς κατακτητὰς, ὅλους τοὺς «ἐραστὰς» ὅλου τοῦ κόσμου... Κρυ-πτορωμαντικὸς σάν ὅλους πού φαντάστη-καν πὺς δὲν λατρεύουνε παρὰ τὴ σάρκα γιὰτὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦνε στὴ ζωὴ αὐτὸ τὸ τέλειο τῆς ψυχῆς πού θὰ τοὺς σκλάβωνε γιὰ πάντα...

Στάθηκε γιὰ λίγο σκεπτικός, τινάζον-τας τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου του, κ' ἔ-πειτα εἶπε μελαγχολικά:

«Κρυπτορωμαντικός!... Κατακτητὴς... Ἐνας μέσα στοὺς «ἐραστὰς» ὅλου τοῦ κόσμου... Μέσα στοὺς μεγάλους δυστυ-χεῖς τοῦ ἔρωτα πού μάταια ζητοῦνε μιὰ... —Ζητοῦνε μιὰ Θεά!... Καὶ δὲν τὴν βρί-σκουνε ποτέ...

Ἡ διακοπὴ μου, φανερά τοῦ ἄρεσε. Μὲ κύτταξε στὰ μάτια κ' ἔλαμπε ἀπὸ ἱκα-νοποίηση:

—Ναί... μιὰ Θεά, ὅπως τὸ εἶπες... Μιὰ ἀτίμητη, ξεχωριστὴ γυναῖκα ὅπως ἐκεῖ-νὴ τοῦ ὄνειρου μου...

—Καὶ ὅταν ἐβγήκες ἀπ' τὸ δνειρο;... Προχώρησε λοιπόν... Διηγήσου...

Τίναξε πάλι τὸ τσιγάρο του στὸ διπλα-νὸ τασάκι καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἱστορία του:

«Κυνήγησα τὴν κάθε πιθανότητα γιὰ νὰ συναντηθῶμε. Γνωρίστηκα μὲ ἀνθρώ-πους πού ὡς τὴν νύχτα τοῦ ὄνειρου μου δὲν εἶχα κἀν προσέξει πὺς ὑπάσχουν. Ἐ-κανα κάθε κίνηση ἀπαράτητὴ γιὰ νὰ βρεθῶ προσκαλεσμένος κάποιον βράδυ σὲ μιὰ μαστίνα πού θὰ πῆγαινε κ' σὺ τὴ... Ἦταν ἐλεύθερη, στὴν ἐπιφάνεια τοῦλάχιστον, μόνῃ της στὴ ζωὴ... Μιὰ ζωντοχήσα... Ὡ! Ἄν εἶχε ἐραστὴ θὰ τὸν ἐτάκιζα... Ἄν εἶχε θαυμαστὲς, θὰ τοὺς ἐδάρωνα... Ἄν εἶχε ὅποιο δεσιύ, χίλια κοιμῆματα θὰ τὸν ἔκανα... Μπῆκα στὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ πού οἱ νέοι μου φίλοι μὲ μενάλῃ προθυμία ὡς ἐδερν ὡς ἐκεῖ... Στάθηκα σὲ μιὰ ἱσυχὴ γωνιά καὶ

τὴν ἐκύτταζα πού χόρευε... Χόρευε ἀμέ-ριμνα, χαρούμενα, ἀνύπνιτα γιὰ τὸ κα-μὶν τῆς ἀγάπης, (τῆς ἰδιότροπης κ' ὀρ-μητικῆς κ' ἀφάνταστης ἀγάπης), πού πλημμυροῦσε κάποιον δίπλα της... Ὁ νέος πού τὴν ἐσφίγγε στὰ μπράτσα του φαινόταν πὺς τῆς ἔλεγε ἐρωτόλογα, πὺς τὴν πολιορκοῦσε τολμηρά, πὺς ἔπαιζε τὸν ἀνδρικό του ρόλο μὲ μέτρια τεχνική, μὰ καὶ χωρὶς κανέναν δισταγμό... Ἐ-κείνη, δὲν φαινόταν νὰ ἐνοχλιέται. Ἐ-βαῖν γιὰ τὴν ὁμορφιά καὶ γιὰ τὴ χάρη της, περήφανη γιὰτὶ γλεντοῦσε κάποιον «ἐθι-μα»—Θύμα!... Τὴ ἀνοησία γυναικεῖα ἀπὸ τὶς πιδ... ἀνόητες...—κάτ' ἀπαντοῦσε κά-θε τόσο, ἔσπαγε σ' ἓνα γέλιο κάπου-κάπου, σ' ἓνα παιχνιδίσμα ἐπιπόλαιης χαρᾶς κ' ἄφηνε νὰ τὴν σφίγγῃ ὁ «ὑπο-ψήφιος» μὲ μιὰ περιεργὴ ξαδιαντροπιὰ πού μοῦφερνε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι... Ζή-λευσα;... Μήπως ἡ τρέλλα μου εἶχε φθάσει ὡς ἐκεῖ κ' ἡμῶν γελοῖος τόσο τρανικά, τόσο ἀπόλυτα ἡλίθιος;... Ὅταν τελείωσε ὁ χορὸς κ' ὅταν βρεθῆκαμε μιὰ συντρο-φιά, ὅλοι μαζί στὴν ἄκρη τοῦ «μπαρ» ἀδειάζοντας ποτήρια, τὴν ἄκουσα νὰ τε-ρετίξῃ χαρῶπα, νὰ λέῃ τόσα πράγματα

ρο, πὺς, ἀσφαλῶς θὰ συχωροῦσε ἂν ἡ-μῶνα καὶ λίγο τολμηρὸς, δὲν μπόρεσα οὔτε μιὰ λέξη νὰ προσφέρω, ἀπ' ὅσες λέ-ξεις—τόσο ὑπέροχες, τόσο γεμάτες ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη, ἀπ' τὴν ἀφάντα-στη λαχτάρᾳ τοῦ ὄνειρου μου—σχεδιάζα νὰ πῶ...

Τὴ νὰ τῆς ἔλεγα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ;... Τὴ θάνοιωθε ἀπ' τὸ μεγάλο παραμῦθὸ πού ἔζησα τόσες μέρες προσμένοντας νὰ τὴν γνωρίσω;... Συνηθισμένη ἀπὸ τὰ ψέμμα-τα, ἀπὸ τὶς κολακείες πού τὴν τριγύρι-ζαν, ὅλα, ὅλες μου τὶς ἀλήθειες θὰ τὶς λογάριζαε σάν τακτικὴ πολιορκία, σάν—ἴσως—ἓνα ἀνόητο ψευτορωμαντικὸ παιγ-νίδι γιὰ νὰ τὴ φέρω ὡς τὴ γκαρσονιέρα μου...

Κι' ὅμως—γιὰ πρώτη, πρώτη, σοῦ τ' ὀρκίζομαι φορὰ—δὲν τῷθελα αὐτό... Ἦ-ταν μπροστά μου ἐκείνη... Κι' ὅμως δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ ὄνειρου μου... Ἦ-ταν τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὸ ἴδιο φλογερὸ κορμὶ, χωρὶς τὴν ἴδια σπλ-θα τῆς ζωῆς, χωρὶς τὸ ἴδιο πάθος, τὴν ἀμετρητὴ ἀξία ἐκείνης πού δνειρεύτη-κα...

Καὶ δὲν τῆς εἶπα τίποτα... Δὲν μὲ κα-

Μέσ' τὸ μυαλό μου ἔαφνικά, ἀπὸτομα τρελλά, ρίζωσε μιὰ εἰκόνα...

ἀνώφελα, κοινά, φτηνά, σαχλά, ἀσκοπα καὶ ἀσήμαντα, πού ἐνοίωσα ἓνα συννεφο-ῶρη, πόνου, μιὰ σκοτεινὰ παράξενη ν' ἀπλώνεται στὸ πού μου... Ὡς τὴν βραδυὰ ἐκεῖνη, στὴ ζωὴ, δὲν εἶχα παρὲι μέτρος νοητικὸ γιὰ νὰ μετρώ τὶς γυναῖκες. Ἐ-λεγον ἔξυπνες κουβέντες... Ζητοῦσα νὰ τοὺς πῶ κάτι καλὸ... Ἐλεγον κουταμά-ρες, «μπαγκατέλλες», ἔλεγα ὅτι ἔφτανε κ' ἔγω... Δὲν ζύγωσα γυναῖκα, δὲν ἔδω-ξα γυναῖκα γιὰτὶ πνευματικὰ ἦταν ἀση-μαντὴ κ' ἀδιάφορη... Μὰ τότε... στὴ μα-στίνα αὐτὴ τὴ φιλική, σάν νὰ μὴν ἦμουν πιά ἐγώ, σάν νᾶχα ἀπέναντι μου μιὰ σ-δυσώπητη στιγμὴ συγκρίσεως τῆς νύχτα τοῦ δνειροῦ—στεκόμουν ἀμειλίκτης, βα-ρὺς, σκληρός. Κέρβερος ποναμένος, ἀπέ-ναντι στὴ γυναικοῦλα αὐτὴ πού ἔπινε τῆς ζωῆς τὸ μέλι ἀσκεπτα καὶ ὅσο παίρ-νει παιχνιδιάρικα...

Κι' ὅταν ἐμείναμε γιὰ λίγο οἱ δυὸ μας κ' ἔτσι περίμενε—φάνηκε πὺς περίμενε—νὰ πῶ δυὸ κομπλιμέντα γρήγορα, ν' ἀρ-χίσω τὶς ἐρωτικὲς μου «κρούσεις», νὰ πῶ δυὸ λόγια θαυμασμοῦ, δυο-τρία πει-ράγματα μὲ δάκρυ... Κι' ὅταν δὲν διστά-σε νὰ δείξῃ πὺς δὲ μὲ βρίσκει ἀνυπόφο-

τάλαβε πὺς τὴν περίμενα... Κι' ἐγὼ δὲν θέλησα νὰ βρῶ τὸ δνειρὸ μου, δὲ θέ-λησα νὰ τὸ μοῦλῶν, δὲ θέλησα νὰ τὸ τσακίσω: ὡς ἓνα ἀπόγευμα μὲ λίγο ρα-διόφωνο, λίγα κόκτεϊλς, λίγο μισόφωτο, καὶ ὕστερα μιὰ φλυαρία σβυσμένη στὸν πυρετὸ τῆς εὐκολῆς χαρᾶς...

Δὲν εἶπα τίποτα... Κι' ἴσως ἀπογοητε-μένη ν' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ δίπλα μου, μ' ἓνα ψιθύρισμα στὸν ἑαυτὸ της: «Λίγο κουτός!» ἢ ἄλλο σχετικόν...

■ ■

Ἔτσι ἀπαλά, ἀργά, ἔσβυσε στὸ τασά-κι τὸ τσιγάρο του καὶ μὲ τὸ ἴδιο κρυ-σταλλωμένο—θάλεγμα—παράξενο χαμό-γελο στὰ χεῖλη, ἔπαψε νὰ μιλήσῃ...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΤΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

—Ἀρνεῖσαι νὰ μὲ παντρευῇς, γιὰτὶ δὲν ἐνὼ προῖκα. Μήπως ἡ φτώχεια εἶναι ἐγ-κλημα;

—Βέβαια, εἶναι ἐγκλημα, ἀφοῦ τιμωρεῖ-ται μὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Μπορεί μια γυναίκα να ναι όμορφη και άστεία μαζί; Θα πητέ ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Και όμως, οι άστεες Σβάργες είναι και όμορφες και άστεες. Είναι δυο κομμάτια πρώτης τάξεως, χωρίς διόλου να παραμορφώνουν το πρόσωπό των, ή να ντυνούνται κομικά. Είναι δυο μοντέρνοι θηλυκοί κλόουν, που κάνουν τον κόσμο να γελά με τα καμώματά τους, χωρίς να καταφεύγουν στα συνθιγμένα τεχνητά μέσα των άρσενικών κλόουν.

Η Άλιν και η Έμμι Σβάργες σ'ας λένε το έξης: τί ζητάτε από μια καλή τραγουδίστρια; Νάχη προ πάντος φωνή. Και από μια καλή χορεύτρια; Νάχη όμορφα και εύκινητα πόδια.

Και από ένα κλόουν τί πρέπει να ζητάτε; Φαντασία, ακροβατικά χαρίσματα και μουσικές γνώσεις! Γιατί οι δυο άδελφές κλόουν, είναι «μουσικοί κομικοί» ως τους πούμε έτσι.

Τις βλέπετε αϊφνης να κάθονται σε δυο πιάνο, με τις ράχες των κολλημένες, σαν να κάθονται στο ίδιο ταμπουρέ, ή σαν νάτανε... σιαμαίες άδελφές. Και αρχίζουν να παίζουν διάφορα μουσικά κομμάτια της εμπνευσέως των, ή της κατασκευής των, αν θέλετε. Γιατί είναι κατασκευάσματα από διάφορα κομμάτια, ανάμικτα, όπερες και κατσονέτες, ψαλμωδίες και τραγουδάκια του λαού, όπερετέες και συννάτες κ.τ.λ... Η κομικότης όμως του σκέτους που έκτελούν, δεν έγκειται μόνο στην συνθέση του κομματιού, αλλά και στην μιμητική που το άκομπανιάρη.

Όλες οι μεταπτώσεις από το σοβαρό στο άστείο, από τον άργό τον βαρύ τελετουργικό ρυθμό ενός Πεέρο Γκύντ, στις εύθυμες ματωμένες της «Μαμαζέλ Νιτούς» συνοδεύονται με άναλογες κινήσεις, μορφοσμούς λόγια. Και ο κόσμος σπάνει κυριολεκτικώς, κέφι.

Η Άλιν, μια ψηλή ξανθεία, είναι ή πιο διοβολιμένη από τις δύο. Μπορεί με τα πόδια μέσα να σ'ας κάνει να γελάσετε με την καρδιά σας. Είναι σαν τον τεχνίτη εκείνο γελοιογράφου, που με μια γραμμή πάνω σ' ένα σοβαρότατο πρόσωπο, το μεταβάλλει άμέσως σε κομικώτατο.

Έτσι, ένα ψαθάκι φθάνει να την μεταμορφώσει σ' ένα απολαυστικώτατο Μωρίς Σεβαλιέ, κι' ένα περιλαίμιο από φτερά σε μια... άστειοτάτη Μάρλεν Ντήτριχ.

Η άδελφή της πάλλιν, η Έμμι, μια ρούσα με σγουρά, μπονιλάτα μαλλιά, είναι ο άσος της γκριμάτσας!

Και οι δύο τους είναι έξοχοι μουσικοί. Παίζουν πιάνο, κιθάρα, μπάτζο, σαξόφωνο, άρπα, λύρα!...

Και χαλούν κόσμο παντού όπου και αν έμφανίζονται.

Παρίσι, Νεάπολη, Νέα Υόρκη, Βιέννη, παντού ο κόσμος τις έφερε, τις περιμένει, άνυπόμονα και τις χειροκροτεί τρελλά. Και όμως, δεν είναι πολλά χρόνια που έχουν πρωτοφανή στον θεατρικό όρίζοντα οι δυο άμυητες άδελφές. Προ έξι άνοιξη έτών σπούδαζαν και οι δυο τον κλασική μουσική στην πατρίδα του Μότσαρτ και του Γκόχαν Στράους. Είχαν και οι δυο μεγάλη κλίση στο πιάνο και θά γινόταν πιανίστες, θάδιναν σοβαρά κονσέρτα. Ποιος τις ξελόγισε; Ποιος άνεκάλυψε την κομική τους φλέβα κι' έλεπε ότι θά γινότανε πιο διάσημες μ' αυτήν; Οι δυο άδελφές δεν τό φανερώνουν. Ίσως κάποιο όρμημένο. Πάντως ένα είναι βέβαιο, ότι ο σύμβουλος των αυτός δεν έπρεσε διόλου έξω...

Ζωολογικά περίεργ

Έχουν και οι ζωολογικοί κήποι το κόμουν τα περίεργά τους.

Ξέρετε π.χ. τί τρώνε τα διάφορα θηρία που συντηρούνται σ' αυτούς;

Άς πάρουμε ως παράδειγμα τον Ζωολογικό Κήπο του Παρισιού.

Λοιπόν, κάθε έλέφας του κήπου αυτού θέλει τον χρόνο του για να τραφή: 15.000 κιλά σανό, 7.500 κιλά πίτυρο και 5.000 κιλά δόρυμ.

Ο Έρρίκος, ο δίκερως ρινόκερος του Ιδιου κήπου, θέλει τον χρόνο του 7.000 κιλά Ιπποφορβής, 7.000 κιλά πατάτες, 3.000 κιλά καρτότα, και 2.000 κιλά... πασατέμπο!

Τα λεονάρια, οι τίγρεις και οι πάνθηρες θέλουν 120.000 κιλά κρέατος βοδιού, αλόγου, προβάτου και μοσχάριου.

Οι πίθηκοι, χιμπατζήδες, και τ' άλλα παθηκοειδή 8.000 κιλά φρούτα, 42.000 κιλά καρτότα, άλλα τόσα πατάτες και πολλούς τόννους λάχανο, σαλάτα, μήλα, και... φυσιόκι.

Υπάρχουν και ζώα που έχουν ιδιαίτερη δίαιτα τον χειμώνα. Π.χ. οι παγκοίνιοι, τα γνωστά αυτά πολικά πουλιά, τρώνε τον χειμώνα επί πλέον έξι μεγάλα ψάρια όμω την ήμερα.

Επίσης τον χειμώνα τα λεονάρια τρώνε το κρέας τους... μαρινάτο, μέσα σε μουρουνόλαδο!

Οι χιμπατζήδες, έχουν την μεγαλειότερη ευαισθησία στις υγρασίες και τα κρύα το χειμώνας, γι' αυτό και συναχώνονται εύκολα. Τους περιποιούνται και με μερικές κουταλιές σιρόπι Το λού, με μικρές ενέσεις λαδιού γκομενδλ στην μύτη.

Τέλος, όταν φοβήση κανένας πίθηκος, δεν τον παίρνουν άμέσως από το κλουβί του, αλλά τον αφήνουν να τον θηρήση, πρώτα καλέ... ή χήρα του, αν υπάρχει, γιατί άλλωστε υπάρχει φόβος να φοβήση κι' αυτή από την λύπη της!...

Η ιστορία μιας αγάπης

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, γαλαζία δλόγυρα γαλήνη και λάμπη ή θάλασσα όλο φώς κι' ο ούρανός τόσο άλαφρός όλο από φώς και καλωσύνη.

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, τραγουδ' ή σιγαλιά του άπτερου κι' ένα πανάκι μέσ' στο φώς, λευκό πανάκι σόν άφρός, όλο από φώς φτερό του όνειρου.

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, μακρούα από της ζωής το σάλο και στήν ψυχή μου μόνο φώς και το χαμέγελό σου, άνθος όλο από φώς και τίποτ' άλλο.

Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ
ΠΑΡΙΣΙ

Κάποτε ο Μάριος πήγαινε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Στο τραίνο γνωρίστηκε με έναν παριζιάνο, ο όποιος άρχισε να του μιλή για την ιδιαίτερα του πατρίδα με ένθουσιασμό και ύπερηφάνεια.

—Θά ήθελε εκεί πέρα έλεγε του Μάριου, πράγματα που ούτε στο όνειρό σας δεν τ'αχετε ακόμη δη. Τώρα χτίζουν ένα μέγαρο τόσο ύψηλό που, όπως λένε, για να φτάσετε με το άσανόε ως το τελευταίο πάτωμα θά σ'ας χρειάζεται ένα όλόκληρο τέταρτο της ώρας!

Και ο Μάριος που δεν ήθελε ή πατρίδα του να μένη πίσω.

—Ένα τέταρτο της ώρας έλπατε; Πη!... Έμεις στην Μασσαλία έχουμε έναν ούρανοξόστη που για να φθάσης στην κορυφή του μπαίνεις στο άσανόε την Κυριακή και βγαίνεις τ' άλλο Σάββατο!

ΤΙ ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ Ο ΜΑΡΙΟΣ

Ένα βράδυ ο Μάριος έπιστρέφει σκινίπιδ στο μεθύσι στίτι του. Βγάζει λοιπόν το κλειδί από την τσέπη του και κάνει ν' άνοίξη την πόρτα, του κίκου όμως προσπαθούσε να βρή την κλειδαρότρυπα. Κλειδαρότρυπα δεν ύπήρχε! Άφου προσπάθησε ώρα πολλή, άρχισε τέλος την πόρτα στις κλωτσιές.

Τρομαγμένη ή Κα Μάριου βγαίνει στο παράθυρο και βλέπει τον άνδρα της.

—Τί έκανες; Έχασες πάλι το κλειδί; Στάσου να σου εϊξω ένα άλλο!

—Όχι, γυναίκα, το κλειδί τ'αχω, ρίξε μου μια κλειδαρότρυπα, γιατί εκείνη έχω χάσει!

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΘΗΡΙΩΝ

Ο Μάριος, που είχε κάνει λίγο πολύ όλες τις δουλειές, ύπήρχε κάποτε και φύλαξ σε θηριοτροφείο. Μιά μέρα, διηγείται στο καφενείο μια άνάμνησή του από την ζωή του εκείνη άνάμεσα στα θηρία.

—Τό λοιπόν που λέτε, μια μέρα έπασα ένα από τα θηρία μου ένας τρομερός βήχας.

—Θά είχε σταθή σε ρεύμα το καθμένο έκανε ο Όλιβ.

—Όλιβ, μή με διακόπτετε; Λοιπόν, τί νάκανα; Συμψήθηκα πώς έμεις έδώ, όταν έχομε πάρε κανένα κρυολόγημα κατεβάζουμε μερικά ποτηράκια ούζο και όλα πάνε καλά. Παίρνω λοιπόν μια μεγάλη μπουτίλα ούζο και την άδειάζω στον κάδο με το νερό του θηρίου μου. Αυτό τό ήρπε και φαντάζεσθε τί έγινε!

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, θά τό πιστέψετε; Τό πράγμα είχε μαθευτή και την άλλη μέρα όλα τα ζώα του θηριοτροφείου μας έδηχαν σαν νάχαν γριππιασθή όμαδικά!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο φίλος του Χαϊλέ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Επί της κεφαλής του, ένα μακρόν χιτόνα από τσίτι και μια ταινίαν στο ζουνάρι με την επιγραφή «Χαλέ Σελασιέ!». Άρχισε να παίζει ή λατέρνα ένα σερέτικον σκοπό και ο φοβερός άράτης άρχισε συγχρόνως να λικνίζει το σώμα, να γονατίζει, να χτυπά τα χέρια στο χρώμα σαν σεληνιαζόμενος δερβίσης εις ώρα θρησκευτικής οίστηγλασίας.

Ολόγυρά του είχε σχηματίση κύκλον ή μαρίδα μαζί με πολύ κόσμο που κατελήφθη από ένθουσιασμόν:

—Γεί σου Χαϊλέ!
—Μπράβο Χαϊλέ!
—Ίσα Χαϊλέ και τους έφαγες!

Και όσο ήκουε τις εκρήξεις του ένθουσιασμού του πλήθους τόσο ο άράτης ένέτεινε την προσοπάειά του, εγγλύκαινε τις κινήσεις

Ένας φοβερός τύπος, ψηλός και κακοφτιαγμένος, με φούμο σ' όλο το μούτρο κι' έναν ναργιλέ...

του, ένθ ή λατέρνα έσταζε σορόπι. Ταλαιώρε Χαϊλέ! Άπό πανίσχυρος άτοκράτωρ να εύρεθής μασκαράς στα Έξάρχεια, προσηλαζιόμενος από τη μαρίδα! Εύτυχός όμως από τους παλαιούς σου φίλους και θαυμαστάς εύρεθή και ένας που δεν έννοούσε να συγχώρηση αυτόν τον διασυρμόν. Ήταν ένας άνθρωπος κοντός, με μεγάλην μύτην και γυαλιά, που άνεπαύοντο επί της μύτης. Είδε το θέαμα και όργισθη, Παρηκολούθησε τό γλέντι και έγινε θηρίο. Τόση δέ ήταν ή άγανάκτησή του ώστε δεν ήμύφερε να συγκατέχη την ύπερκεχειλίζουσάν άγανάκτησιν:

—Σάν δεν ντεπέσαστε!

Έγύρισε ο χορεύων Χαϊλές και παρετήρησε με ειρωνία:

—Γιατί ρέ κύριος;
—Γιατί είναι ντροπή!
—Ποιό είναι ντροπή!
—Νά κάνης ρεντίκιολο τελοσπάντων την άράτη που τελοσπάντων έπολέμησε, και έπρεσε ένδόξως από τόν θρόνο του, τελοσπάντων!

—Δεν μ'ας ξεφορτώνεσαι τελοσπάντων;
—Αυτό που σου λέω έγώ. Νά βγάλης τό όνομα του Σελασιέ από τό τομάρι σου!
—Γιατί ρέ; Είναι αξάδεργός σου ο Χαϊλές;

—Αυτό που σου λέω γώ!
—Κι' αυτό που σου λέω γώ!
Έμαζεψήτρικαν κι' οι άλλοι μαύροι με τα χονιά και τόν κουμπάρη δλόγυρα από τόν φίλον του Χαϊλέ, κι' άρχισαν να έκσποδν εις γέλωτας. Κι' έξαφνα ο Χαϊλές έκανε ένα κίνημα έγκαρδιότητος, έπασε τό πρόσωπό του με τα χέρια κι' ύστερα με μίαν άστραπαλιαν κίνηση έφερε τα χέρια του στο πρόσωπο του ανθρώπου. Μαύρος από τόν φούμο έγινε ο άνθρωπος. Κύμα γέλωτος διενέθη εις την πλατείαν:

—Όα!
—Γεί σου Χαϊλέ!
—Μπράβο Χαϊλέ!...

Όπότε έγινε ή μοιραία συμπλοκή. Έσταμάτησε ή λατέρνα, έπρεσε και άλλος κόσμος, έπιάστηκαν στα χέρια όλοι, άνακατέψτηκαν οι άραπάδες με τόν λευκό, ο λευκός με τους άραπάδες όπου έπρόφτασε ο άστυφύλαξ και όδήγησε όλους μαζί όπου έδει και όπου έγέμισαν τα έδώλια άραπάδες, κελεμπές, μαχαίρια, ναργιλέδες προς μεγίστην διασκέδασιν του άκροατηρίου. Εις οίκτηράν κατάστασιν εύρεσμετο ο φίλος του Χαϊλέ ο όποιος κληθείς με την σειράν του άρχισε να εκθέτη την Ιστορίαν με φωνήν κλαυθμηρίζουσάν:

—Δεν ήταν χαλί αυτό τελοσπάντων κ. δικαστή. Άπόκρησε σου λέει. Μάλιστα, απόκρησε. Όχι όμως και να διασύρουν κατ' αυτόν τόν τρόπον τόν δυστυχή Χαϊλέν.

—Είσαι αθιόψ;
—Έγώ; αθιόψ;
—Γιατί σε βλέπω μαύρον...

—Αυτοί με έκαναν έτσι κ. δικαστή. Είναι φούμος και με πασάλεψε διότι του είπα τελοσπάντων δεν είναι κατάστασι αυτή!

Έπεριβαίνει ο Χαϊλές:

—Ρέ τί σ' έννοιας έσένα ρέ!

Όργίζεται το δικαστήριο:

—Σιωπή!
—Τί σιωπή κ. πρόεδρε. Έγώ τόν έπείραξα; του όμιλησα καθ' όλοκληρίαν; Ή έξα πώς είναι αξάδεργος του Χαϊλέ; Πώς;

—Σιωπή έλα!
—Έν τάξει!

Και έκούσθησε. Τό δικαστήριο έσκέφθη θλίγον και έν τέλει κατεδίκασε την παρέαν του Χαϊλέ εις μικρόν πρόστιμον. Έτσι ή έταιρία των άραπάδων άδειασε τόν κουμπάρη, ένθ ο φίλος του Χαϊλέ περιχαρές έστρεψε προς εύρεσιν δούσης για να επαναφέρει τα μούτρα του πάλιν εις την λευκήν φυλήν...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Χάρρυ Μπώρ

Ο ΠΙΟ ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Δέν πρόκειται με το παρακάτω έργο να σας δώσω μια ακόμη κινηματογραφική σελίδα, καταπατώντας έτσι και τα οικόπεδα του εκλεκτού κινηματογραφικού συνεργάτου της «Εβδομάδος» τόσο περισσότερο, όσο η «Εβδομάς» έχει ασχοληθεί ήδη με τον καλλιτέχνη ως κινηματογραφικό άστέρα. Θα παρουσιάσω απλώς, στο φιλότεχνο γενικά κοινό μας, έναν μεγάλο καλλιτέχνη, τον πιο πολυσύνθετο ίσως του αιώνα μας, στα πρώτα του βήματα, που όπως όλων των μεγάλων, υπήρξαν και γι' αυτόν, τον γίγαντα της δραματικής τέχνης, δραματικά και δύσκολα.

□ □

1919. Ο πόλεμος μόλις είχε τελειώσει. Ο φοβερότερος από όλους τους πολέμους. Γιατί δεν έγινε μονάχα στα πεδία των μαχών, αλλά και στα «μετόπισθεν» και τα πιο μακρινά, αγριότερος ίσως σ' αυτά, παρά στα χαρακώματα. Και συνεχίστηκε χρόνια μετά την υπογραφή της Ειρήνης. Κι' ίσως να συνεχίζεται και σήμερα ακόμα. Και υπήρξε ο καταπληκτικότερος πόλεμος ο πόλεμος αυτός, ακόμη και γιατί έβλεπε κανείς από την μια μέρα στην άλλη τον πλούσιο να γίνεται φτωχός και τον άπένταρο να κολυμπά στα εκατομμύρια.

Δύο άνθρωποι, ο ένας αντίκρισεν στον άλλον, κοιτώντας τον εκείνο το άπογευμα στο δάθος μιας αυλής. Ο ένας, κοντός και παχύσαρκος, ήταν ο ιδιοκτήτης της αποθήκης κρασιών που υπήρχε μέσα στην αυλή εκείνη. Ήταν ένας νεόπλουτος, που είχε κάνει εκατομμύρια, πουλώντας ξύδι στον στρατό για κρασί... Ο άλλος ψηλός, εύσωμος, αθλητικός.

—Ακούστε με, κύριε, πρέπει να με καλέσετε... Είπα ο δεύτερος.

—Σας λέγω ότι δεν έχω δουλειά...

—Μά δεν μπορείτε να μ' αφήσετε να φύγω έτσι, έχω να θρέψω τρία παιδιά... Θα κάμω ότι θελήσετε, ό,τι και νάναι.

—Ναι, ό,τι και νάναι! Όλοι σας τα ίδια λέτε ωστόσο αρχίζετε κι' έπειτα τα φορτώνετε στον πετεινό! Έξ' άλλου, εκείνοι που λένε ότι τα κάνουν όλα συνήθως δεν είναι ικανοί για τίποτε.

Ο άλλος όμως δεν αποθαρρύνεται.

—Ελπίζω να μη συμβή το ίδιο και με μένα, έπαινε. Σας είπα, έχω απόλυτον ανάγκη να εργασθώ. Είμαι ένας κατεστραμμένος. Είχα άλλοτε ένα μεγάλο κτήμα. Κατόπι αναγκάστηκα να γίνω υπάλληλος παντοπωλείου, κατόπι εκφορτωτής, ύστερα περιδεύων αντιπροσώπος...

—Όλα αυτά καλά αλλά δεν θα σας χρησιμεύουν σε τίποτα στο μυαλί μου, αν επιμένετε να σας προσλάβω, έκανε ο άλλος με σιληρότητα. Ξέρετε να πλένετε μπουτίλλες;

Τα μάτια του άλλου άστραφταν από χαρά. Έπλ' τέλους κάτι έβρισκε. Φώναξε λοιπόν σχεδόν με ένθουσιασμό:

—Ξέρω!

—Λαμπρά, σας προσλαμβάνω. Και δείχνοντάς του ένα σωρό από άδειανες μπουτίλλες του κρασιού:

—Για την ώρα είναι αυτές εδώ. Έχετε 20 φρ. για όλες, αν μου της καθαρίσετε ως

το δράδυ. Για αύριο θα ίδουμε. Ο άλλος έβγαλε άμέσως το σακάκι του σήκωσε τα μανίκια του πονκαμίσου του και έκανε ν' αρχίσει τη δουλειά. Ο πάτρων όμως τον σταμάτησε:

—Καί... κυτάξτε! όχι σπατάλη στο νερό! Δεν μου είπατε όμως το όνομά σας.

—Χάρρυ Μπώρ...

—Γάλλος;

—...Μά νομίζω! Γεννήθηκα στο Μονρούξ.

□ □

Έτσι ξανάρχισε την ζωή του μετά τον πόλεμο ο μεγάλος Χάρρυ Μπώρ. Όπως είπαμε: Άλλοι άνεθριαν και άλλοι κατέβηκαν. Πολλοί απ' αυτούς που άνεθριαν ξανακατέβηκαν πολύ λίγοι όμως από εκείνους που κατέβηκαν, ξαναέβηκαν. Ένας από

Ένα επιτυχημένο σκίτσο του Χάρρυ Μπώρ.

τους τελευταίους και ο μεγάλος καλλιτέχνης. Με πόσους κόπους όμως... Και εν τούτοις, ο καθαριστής αυτός μπουτιλλών του κρασιού δεν ήταν άγνωστος ως καλλιτέχνης πριν τον πόλεμο. Είχε παίξει στο «Γκράν Γκινιόλ», στο «Αντουάν», με τον Ζεμιέ, στο «Ατενέ», στο «Φεμινά», στο «Παλά Ρουαγιά», στις «Φολί Μπερζέ» ακόμη.

Και ακόμη: σε μικροθέατρα και «κλαφ-κόν» όπως το «Κόκκινο φεγγάρι», το «Μπα-Τά-Κλάν». Το «Μπουάτ ά Φορσν» κτλ. Έπαιζε ακόμη και σε μιά από τις πρώτες βουδές ταινίες την «Κόρη του Ροκοσυλλέκτη» με τον Μπαρονσέλλι, τον Πρένς (Ριγκαντέν) την Μιστεγκιέ... Κανείς όμως τότε δεν είχε καταλάβει την αξία του. Εύτυχος που δεν ήταν τότε της ανάγκης. Πήγε στο θέατρο από αγάπη προς το θέατρο. Ήταν πλούσιος, είχε το πατρικό του κτήμα, όπως είχε και στον νεόπλουτο κρασέμπορο. Μοναχά ο Ζεμιέ υποστήριξε τί έγραφε ο αθλητικός εκείνος νέος... Ήρθε όμως ο πόλεμος, ή καταστροφή. Ο Μπώρ είναι απ' αυτούς που κα

τέβηκαν. Πώς θα ξαναέβηκε; Όχι δέβαια πλένοντας μπουτίλλες, προς 20 φρ. την χιλιάδα! Αναγκάζεται να αλλάξει επάγγελμα. Κάνει ό,τι του τυχαίνει καλλίτερο. Και πρώτος επικερδέστερο. Το θέατρο; Ούτε το συλλογίζεται καν. Για ποιά λόγο νάταν τώρα πιο καλό γι' αυτόν, πιο δικαίο; Δεν πλησιάζει λοιπόν.

Μιά μέρα τον συναντά ο παλιός του φίλος ο Ζεμιέ. Ο μεγάλος σκηνοθέτης και ήθοποιός, θυμάται τον καλλιτέχνη, του σφίγγει το χέρι και τον καλεί σπίτι του να φάνε και να τὰ πούνε λιγάκι. Οι περιπέτειες του Μπώρ τον συγκινούν πολύ.

—Δεν θα ξαναγυρίσεις πιά εκεί που έργαζεσαι του λέγει. Σε κρατώ! Και του προτείνει ένα συμβόλαιο πενταετές. Ο Χάρρυ Μπώρ πετά από τη χαρά του. Φυλεί τα χέρια του Ζεμιέ, αλλά είπαμε, ο Χάρρυ Μπώρ είναι ένας μεγάλος καλλιτέχνης, και οι μεγάλοι όλοι, είναι και τα πιο άνησυχτα πνεύματα Δεν μπορούν να μείνουν για πολύ στο ίδιο μέρος έχουν μέσα τους το μικρόβιο της αλλαγής. Ένα χρόνο ο Χάρρυ Μπώρ εργάζεται καλά με το Ζεμιέ. Τον δεύτερο όμως, αρχίζει να στενοχωριέται. Παρ' όλη την αγάπη του στον Ζεμιέ, παρ' όλη την φροντίδα γι' αυτόν του Ζεμιέ... Αλλάς το βλέπει, το αισθάνεται, και λέγει μια μέρα του Χάρρυ Μπώρ.

—Ναι... το βλέπω, στενοχωριέσαι!... Έ λοιπόν, δεν σε κρατώ πιά. Είσαι ελεύθερος αν θέλεις, να φύγεις. Το συμβόλαιό μας δεν υπάρχει πιά...

Έπειτα; Έπειτα είναι όλα τα παρισινά θέατρα όχι πιά γιατί δεν μπορεί να μείνει για πολύ σ' ένα μέρος, αλλά γιατί το ένα το θέατρο τον διεκδικεί από το άλλο! Έρχεται ύστερα ο κινηματογράφος, που τον αποθεώνει. Είναι τώρα ο μεγάλος Χάρρυ Μπώρ, ο καλλιτέχνης που μπορεί να παίξει κάθε ρόλο! Τραπεζίτης; όπως στον «Ρότσιλντ» ή βαστάζος της παρισινής αγοράς, διάσημος χειρούργος όπως στο «Αυτός ο παλαιοκάνγιας» ή φαρμακός όπως στο «Χαμένο Άκρωτήριο», πανδοχεύς όπως στον «Πολωνο-οβραίό» ή Εισαγγελέας όπως στην «Δίκη της Μαίρης Ντούνκας», βασιλεύς, Τσάρος άσωτος και θηριώδης, όπως στον «Ίδαν τον Τρομερό», ή Γιάννης Άγιάννης στους «Αθλήους», Κοζάκος άρχηγός όπως στον «Τάρας Μπούμπας» ή Μπετόβεν, στην δμάνυμ ταινία, είναι πάντα στο ρόλο του: άφθογος τέλειος, καταπληκτικός!...

Ο Χάρρυ Μπώρ, είχε δέβαια, έναν μεγάλο διδάσκαλο: την παρατηρητικότητα του και την εύσυνθησία του. Προτού παίζει, μελετά δομάδες το πρόσωπο που θα υποδυθή. Μπορούσε όμως να παρακολουθή τους χειρούργους των νοσοκομείων να πλένουν τα χέρια τους, προτού αρχίσουν μια έγχειρηση. Έτσι όταν τον δήτε κατόπι στο ρόλο του αυτό, δεν θα μπορούσε ο καλλιτέχνης να είχε σπουδάσει πρώτα χειρούργος...

Είχε όμως, ακόμη ο Χάρρυ Μπώρ μεγάλο δάσκαλό του και το δρόμα της ζωής του, κι' αυτό το έδωσε τα πολυτιμότερα μαθήματα, κι' αυτό, κατά το πλείστον, τον όδηγησε στον θρίαμβο...

Μοιραία συνάντηση

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΞΣΙ

Τό μπουλνάρ άντηχούσε απ' τον θόρυβο των αυτοκινήτων...

Ο παπουτσις είχε άρτήσει να έτοιμάσει την παραγγελία κι' έτσι ή Μαρία - Κλαίρη αναγκάστηκε να κάνει μια βόλτα στην συνοικία. Άφου περπάτησε αρκετά, κατέληξε στον έξώστη ενός καφενείου. Κάθισε και άναψε ένα τσιγάρο.

Κύτταξε άφηρημένα τους διαβάτες που περνούσαν, χωρίς ή εικόνα τους να μένει στο μυαλό της.

Βράδυαζε. Ο καιρός ήταν θαυμάσιος, κι' έκαμνε τον Όχτωβρη να μοιάζει με μήνα της Άνοιξης.

Μέσα στους τόσους που είχαν περάσει από μπροστά της, σάν νάνικαν παρέλαση, ήταν κι' ένας νέος, άλλ' ούτε κι' αυτόν τον πρόσεξε ή Μαρία - Κλαίρη.

Ο νέος ξαναπέρασε...

Έκείνη τον άντελήφθη και έξ' ένστικτου κατέβασε πιο πολύ το φουστάνι της που έφηνε να φαίνονται τα καλλίγραμμα πόδια της. Σε λίγο, ένα καινούργιο θέαμα άπασχόλησε το βλέμμα της: Ήσαν τρία δουλικά που περνούσαν, πιασμένα απ' το μπρότσο. Έρχονταν λοξές ματιές στους διαβάτες κι' όταν τους γουστάρει κανένας, του κλείναν με τρόπο το μάτι.

Η Μαρία - Κλαίρη πλήρωσε το γκαρσόνι κι' άφου έμεινε εκεί ακόμα μια στιγμή μοναχική, σηκώθηκε και άρχισε να περπατά.

Τό δρομάκι που περνούσε θύμιζε επαρχία. Στο άπέναντι πεζοδρόμιο, μια γυναίκα που πήγαινε μ' ένα καλάθι στο χέρι την κύτταζε με σκοτεινό βλέμμα. Ήταν φανερό πως ή χαρά που έδειχνε την έκανε αντιπαθητική. Κι' ήταν άληθινά χαρούμενη ή Μαρία - Κλαίρη εκείνη την ώρα. Κάθε θόρυβος, κάθε κίνηση του δρόμου την ένοιωσε βαθειά μέσα στην σάρκα της. Της ήρθε να τραγουδήσει: σιγοσφύριζε ένα τραγουδάκι.

Τότε μια σιγανή φωνή την διέκοψε:

—Μου επιτρέπετε, κυρία μου, να σας συνοδεύσω;

Γύρισε άργά το κεφάλι κι' άποκρίθηκε με ειρωνεία:

—Όχι - δά; Να με συνοδεύσετε; Και πού; Στο πλησιέστερο ξενοδοχείο; Σας εύχαριστώ, έχω τους δικούς μου φτωχούς και δεν κάνω έλεημοσύνη σε άγνωστους!...

—Ω! Να ήγτε, είπε, μην κάνετε τόσο πολύ πνεύμα, να ελαθε άπλη κι' επιτρέψτε μου να περπατήσω στο πλευρό σας.

Η μεταλλική φωνή του άντήχησε παράξενα μέσα στα στήθη της γυναίκας.

Η Μαρία - Κλαίρη δεν άπάντησε, αλλά ξέν' είχε σταθή διόλου. Περπατούσε πάντα. Ο άγνωστος είχε ρυθμίσει το βήμα του με το δικό της... Πήγαιναν άμπαση όσα τώρα μαζί. Η νέα γυναίκα του έρχινε διαρκώς πλάγιες ματιές, κάτω από το μισοκατεβασμένο καπέλό της. Δεν ήταν πολύ κομψός. Αλλάς εύπαρουσίαστος, είχε όμως ένα βλέμμα τραφερό. Τό βλέμμα αυτό την ένοχλούσε σάν να της θύμιζε περασμένα πρόσωπα, που δεν έπαιναν να έουνε μέσα της... Ποι' να είχε δει αυτά τα μάτια, μ' αυτό τό τραφερό παρόντό τους;

Ήταν τα μάτια της κόρης της... Και τ' ό βλέμμα του άγνωστου, την συγκινούσε τό περισσότερο, έμπαινε πιο βαθειά μέσα

της, έφθανε ως τα άδύτα των άδύτων της μητρικής στοργής...

Στην καμπί του δρόμου, εκείνη θράδινε τό βήμα της. Δεν πόρτες πιο κάτω σταμάτησε. Είχε φθάσει στο κατάστημα του παπουτσις.

—Ορίστε λοιπόν που με συνοδεύσατε, κύριε ελαθε τώρα εύχαριστήμένος, του είπε. Χαίρετε!...

Τά χείλη του άγνωστου και πάλι σφίχτηκαν.

—Σας πειράζει αν σας περιμένω; της είπα. Καθώς βλέπετε, δεν είμαι ούτε φορτικός, ούτε φλύαρος, και θα σας οδηγήσω όπου θελήσετε έσεις. Τό αυτοκίνητό μου είναι σταματημένο κοντά στο καφεεντάκι, πίσω να τό φέρω.

—Στό καφεεντάκι; Όστε ήσασταν...

—Μάλιστα, πίσω σας άκριδός. Κι' όταν πέρασα κατεβάσατε άμέσως, χωρίς σκετο, τό φουστάνι σας.

Έκείνη άνατόχιασε. Τί τρελλή που ήταν να κάθεται να συζητή μ' αυτόν τον άγνωστο;

Όλη ή χαρά της ζωής είχε νεκρωθή μέσα της κι' ένα παράξενο δίχως της πίεζε τώρα τό στήθος.

Έμεινε σάν ζαλισμένη στην θέση της.

Είχε νυχτώσει πιά. Παντού άναθαν μικρά φωτάκια, σάν πυρολαμπίδες. Στα σπίτια φαίνονταν να άρχιζε τώρα μια άλλη

ζωή. Η άτμόσφαιρα ήταν γεμάτη μυρωδές φαγητών...

Τέλος, χωρίς να πη λέξη, με πόδια που έτρεμαν, ή Μαρία - Κλαίρη μπήκε στον παπουτσις της. Ύστερα από είκοσι λεπτά ξαναβήκανε. Είχε κάπως ξαναβρή την ίσορροπία της κι' ήταν άποφασισμένη να διώξη τον παράξενο συνοδό της...

Ο άγνωστος ήταν εκεί, άκουμπισμένος στην πόρτα του αυτοκινήτου του. Βλέποντάς τον ή Μαρία - Κλαίρη ξανάνοιωσε την ίδια ανατριχίλα, την ίδια ζάλη... Οι δυνάμεις της πάλι την έγκατέλειπαν, χωρίς θέληση, άνωπεράσπιστη, στην διάθεση του συνοδού της.

Τί να ήταν εκείνο, άραγε που την κυρίευε έφιαλτικά όταν έβλεπε αυτόν τον άγνωστο; Δεν ήταν κανένα άπαγο κοριτσάκι για να παρασυνθί από έναν πόθο...

Μέσα στο αυτοκίνητο όπου την παράσυνε μια παράξενη, μυστηριώδης δύναμη, ο άγνωστος μόλις ξεκίνησε της έπιασε τό χέρι και τό φίλησε. Ύστερα, τό έσφιξε με όρμη. Τά δάχτυλα της Μαρίας - Κλαίρης, νεκρά άνάμεσα στα δικά του, δεν σάδωναν την παρα-

Πήγαν σιγά-σιγά ως τό γειτονικό δάσος...

μικρή αντίστασι.

Τέλος, εκείνη είπε με θραυχή φωνή:
— Είμαι καλεσμένη να διειπνήσω σε φίλους μου στην Μοναχία, στην οδό Μπλάν, όδη-
γώστε με εκεί...

Σαφνικά τα χείλη του βρέθηκαν κολλημένα στο δική της.

Εκείνη ένοιωσε την ψυχή της να την αφή-
νη, να ταξιδεύει στους αιθέρας και σε λίγο
να κατεβαίνει πάλι στην γή...

Εφθασαν στην οδό Μπλάν.

Εκείνη έτοιμαζόταν να ανοίξει την πόρτα
και να κατεβή απ' το αυτοκίνητο γιατί πί-
στευε πως είχε ξαναβρή την αδιαφορία της.

Ο συνοδός της όμως την έπιασε με μια
άργη κίνησι απ' το χέρι.

— Περιμένετε, θα σας ανοίξω εγώ.

Αυτή ή στιγμιαία έπαφί και πάλι την έκα-
νε να νοιώση κάτι μέσα της, βαθειά.

Ορθοί τώρα οι δυο τους στο πεζοδρόμιο,
κατάζονταν. Τα βλέφαρα της γυναίκας έκλει-
σαν κι ένοιωσε το αίμα της να φεύγει απ' τα
μάγουλά της και να πλημμυρίζη την καρδιά
της.

— Αδριο, της είπε. Πρέπει. Την διεύθυνσά
σε; Σας παρακαλώ, κυρία μου. Μην διαμαρ-
τύρεσθε. Σας δεθαίω πως είμαι τίμιος άν-
θρωπος. Τον αριθμό του τηλεφώνου σας;
Πήτε μου ποιά ώρα βγαίνετε απ' το σπίτι σας
για να σας περιμένω εκεί κοντά, αν υού το
έπιτρέπετε;

— Και αν δεν σας το επιτρέψω;

— Θα 'ρθώ όπωσδήποτε...

Με στεγνά χείλη, μηχανικά, ψιθύρισε το
όνομά της, την διεύθυνσά της, τον αριθμό
του τηλεφώνου της...

Ακούγοντας το όνομα, εκείνος, έκανε ένα
«Α!» δείχνοντας έτσι χωρίς να θέλη, βέ-
βαια, μια έκπληξη. Άνγκτισε όμως γρήγο-
ρα την παραδεία του κι' υποκλίθηκε:

— Τα σέβη μου, κυρία μου, ώρεβουάρ για
αδριο.

Και παίρνοντας της το χέρι έσκυψε και
της το φίλησε. Τό φίλημα, όμως, αυτό της
φάνηκε σαν δαγκωνιά, μολονότι τα χείλη
του άγνωστου μόλις είχαν άγγίξει την σάρ-
κα της...

Κατόπιν εκείνος, χωρίς να της ζητήσει την
άδεια, χτύπησε το κουδούνι και της κρά-
τες άνοιχτή την πόρτα του σπιτιού για να
περάσει. Καθώς έμπαινε στο άσανσέρ, ή
Μαρία—Κλαίρη άκουσε το αυτοκίνητό του
να ξεκινά βουίζοντας...

Τό λείπινο δέν τό έξασε καθόλου ή Μα-
ρία—Κλαίρη. Ήταν μια τέλεια στην όποια
έλαβε άμυδρά μέρος, σαν κάτι άκαθόριστο,
σαν ένα όνειρο που τό φέρονε τό μεθύσι με
τόν αϊθέρα, με άπαιτήσεις μονοσύλλαβες, με
φωνή που μιλούσε σαν νάρχοντα από μα-
κριά, μισοσβυστή...

Εκείνη την νύχτα, τό μεγάλο κρεβάτι δ-
που κοιμόταν πάντα μόνη, της φάνηκε πολύ
εδρύχωρο για τό κορμί της. Μάταια έδαζε
όλα τό δυνατό της κοιμητή. Τά ξεμερώματα
τήν βρήκαν λαχανιασμένη σαν να είχε γυρί-
σει από έναν μακρινό περίπατο... Σηκώθηκε
έν τούτοις άμέσως κι' άρχισε τίς συνηθισμέ-
νες δουλειές του σπιτιού για να περάσει τό
πρωινό. Μόλις άφινε τη δουλειά την κυριεύε
ξανά ή πρώτη ζάλη. Είχε ξεχάσει τά χαρα-
κτηριστικά του άγνώστου κι' όμως βρισκό-
ταν διαρκώς μπροστά της, σε όποιάδήποτε
ένασχόλησί της. Πολλές φορές άπλωσε τό
χείρι μπροστά στό μάτι της σαν να ήθελε να
διώξει την έφιαλτική εικόνα του. Άκούγε
και την φωνή του. Για μία στιγμή μάλιστα,
του άποκρίθηκε δυνατά: «Ερχομαι» κι' έ-
νοιωσε στό χείλη της την θερμή του φιλιού
του.

Στίς δωδεκάμιση, ή Μαρία—Κλαίρη καθή-
σε στό τραπέζι μαζί με τούς δικούς της. Σα-

φνικά άκούστηκε τό κουδούνισμα του τηλε-
φώνου. Χωρίς καμιά δικαιολογία, σηκώθη-
κε. Ο σύζυγός της θέλησε να την κρατήσει.

— Γιατί ένοχλείσαι; Ή Ζαν θα άπαντήσει.

Μά εκείνη είχε φθάσει κιάλας στο δάθος
του χόλ. Στην άλλη άκρη του σύματος ήταν
εκείνος, άκουε την φωνή. Ήταν έλαφρώς άλ-
λοιωμένη. Άλλά δεν είχε χάσει τόν μεταλλι-
κό της ήχο. Σε όλες τίς έρωτήσεις, εκείνη
άπάντησε τό ίδιο:

— Όχι. Στην τελευταία φράση: «Θα σας
περιμένω κοντά στο σπίτι σας, στην άρχή του
δρόμου, θα άναγνωρίσετε τό αυτοκίνητό
μου» ξανακρέμασε τό άκουστικό. Ούτε χαρά
ένοιωσε, ούτε τίποτε. Μόνο ένα φοβερό βά-
ρος άπάνω στην καρδιά.

Ξαναγύρισε στο τραπέζι. Θα ήταν φαίνεται
ταραγμένη γιατί ή κόρη της την ρώτησε
άνησυχη:

— Τί έχεις, μαμάκι; Είσαι άρρωστη;

Εκείνη κούνησε τό κεφάλι της άρνητικά
και θύβισε τά μάτια της μέσα σ' αυτό τό ά-
δολο βλέμμα που ήταν σαν ένα λουτρό άπο-
λυτρώσεως για μία κατατρεγμένη ψυχή...

Στίς τρεις και τέταρτο, φόρεσε τό καπέ-
λο της. Ύστερα, χωρίς κανένα λόγο, πήγε να
μετρήσει τά άσπερρόνυχα που σιδέρωσε ή κα-
μαριέρα. Ένοιωσε μία παράξενη άποαύανσι
να κυριεύει όλα της τά μέλη.

Χτύπησε τό κουδούνι. Ή πόρτα άνοιγό-
κλεισε και γύρισε ή καμαριέρα:

— Ένας κύριος είναι στο γραφείο και ρω-
τά αν μπορέ να τον δεχθώ ή κυρία. Καθώς
βγαίνει ή κυρία, θέλετε να είδοποιήσω τόν
κύριο;

Βέβαια πως θα έξαστείτελα γρήγορα τόν
παραείσαντο, εκείνη ψιθύρισε:

— Όχι, θα πάω ή ίδια.

Ορθος στο μέσον του δωματίου, θαυμά-
ζοντας μία θαλασσογραφία, ό άγνωστος βρι-
σκόταν εκεί.

Γρήγορα, εκείνη τόν παρέσυρε έξω από τό
σπίτι. Όσα δευτερόλεπτα έκανε να άναβή τό
άσανσέρ, άκουμπισμένη στον τοίχο, κελνη
ήταν σχεδόν λυπόθυμη. Την βοήθησε να μπη
μέσα στο στενόχωρο κλουβί. Χωρίς τίποτα τό
θετικό να ξυπνήσει μέσα στο μυαλό της, ή
Μαρία—Κλαίρη κατάλαβε από αυτή τη στιγ-
μή πως θα γινόταν τό άνεπανόρθωτο... καθώς
και τό δράμα. Ποιά δράμα όμως; Δεν ήξερε:
άπλως ένα δράμα!

Τά όνρά χείλη του άνδρος φιλούσαν τά χέ-
ρια της. Και πάλι τα χείλη τους ένώθηκαν.

Εξώ απ' τό Παρίσι, σε μία καμπί του δρο-
μου, φάνηκαν τρεις χωροφύλακες.

Εκείνος έγειρε προς τό μέρος της και της
είπε:

— Είναι για μένα, δεν έχω, ξέρετε, άδεια
διαμονής...

Δέν έπιασε, όμως, τό άστείο, γιατί ή γυ-
ναίκα χαμογέλασε ειρωνικά.

Τό αυτοκίνητο κυλούσε τώρα με δυσκολία
στά μονοπάτια του δάσους. Ή μέρα ήταν
χλιαρή... Χρυσές άχτίδες έπαζαν άπάνω στα
ξεραμένα φύλλα.

Εκείνος σταμάτησε τό αυτοκίνητό του. Για
μία στιγμή, άκούστηκε τό δυνατό βοδύσμα του
μοτέρ κι' ύστερα όλα σώπασαν. Τότε ή
Μαρία—Κλαίρη άκουσε την λαχανιασμένη ά-
ναπνοή του συνοδού της. Οι μαύροι κύκλοι
που ήσαν γύρω απ' τά μάτια του, τοδιναν
μία παράξενη πρωτόγνωρη γοητεία.

Κατέβηκαν απ' τό αυτοκίνητο και πήγαν
σιγά σιγά ως τό γειτονικό δάσος. Εκείνη
τόν άκολουθούσε πειθήνια, σαν σκυλάκι, ύ-
ποταγμένη ολάκερη στον έρωτά του.

Σαπλώθηκαν κάτω από ένα δέντρο. Οι ά-
χτίδες του ήλιου, που περνούσαν άνάμεσα απ'
τά γυμνωμένα κλαδιά, έπαζαν με τά μαλλιά
τους....

Σαφνικά είδε τά μάτια του τόσο κοντά στο
δική της, που της φάνηκαν σαν δυο άναμμέ-
να κάρβουνα... Ο Πόθος ήταν ξεροχαρμέ-
νος στο βλέμμα του...

Χωμένη τώρα μέσα στο μαξιλάριο του α-
τοκινήτου, άμύλητη, ή Μαρία—Κλαίρη ένα-
θυμόταν τά φιλά του... τά χάδια του... τίς
τρέλλες του....

Στό βόλιν εκείνος όδηγούσε με την χαρά
καθρεφτισμένη στο πρόσωπό του.

Ή Μαρία—Κλαίρη κάρφωσε τά μάτια της
άπάνω του με την έπιθυμία να εισόδη στο
μυστήριο της ψυχής του. Ποιός να ήταν άρά
γε αυτός που είχε φέριε στην ζωή της μιαν
άναστατάσι και συγχρόνως μία γοητεία;

Σαφνικά τινάχτηκε, άκούοντας την με-
ταλλική φωνή του. Είχε αντίληφθί τό βλέμ-
μα της.

Τί λέει λοιπόν ή έξέτασις, κυρία μου;
Είναι έντοική;

Εκείνη δέν άποκρίθηκε.

Χωρίστηκαν με μερικές ψυχρές, τυπικές
φράσεις.

Μόνη και πάλι, ή Μαρία—Κλαίρη, προσπα-
θούσε να ξαναβρή την ψυχική της ίσορροπία,
να πνίξη μέσα της, να θάψει βαθειά τά χάδια
του... τίς τρέλλες του....

Οι μέρες που άκολουθήσαν, της απέδειξαν
πόσο τρελλό ήταν αυτό τό δνειρό της. Έπεί
όλόκληρα ήμερόνυχτα, δέν μπόρεσε ούτε
στιγμή να ξεφύγη από την τυραννική γοη-
τεία του.

Μία μέρα—ύστερα από πόσες, άκουγε:
— Άκουσα πάλι την μεταλλική φωνή στην άλλη
άκρη του σύματος! Αυτή την φορά όμως
έπαναστάτησα και με μία υπεράνθρωπη δύ-
ναμη άήτηντης σ' όλες τίς έρωτήσεις του:

— Όχι.

Άκουσε όμως την φωνή του να στεναί-
νη να έπιμένη και ένοιωσε τά γόνατά της να
λυγίζουν. Δέν υπέχωρεσε όμως.

— Έτσι έπρεπε, σκέφτηκε με σκληρότη-
τα.

Εξαικολοθούσε έν τούτοις να ζή πάντα,
μέσα στον κλοιό της γοητείας του, ύπνωτι-
σμένη κι' έπαναστατημένη ύπαρξη συγχρό-
νως. Ζούσε χωρίς ν' αγαπή, γιατί τί ζητά,
ό έρωτας μέσα στον πόθο και στον φόβο
μαζί;

Η άνησυχαστική σιλουέτα του δέν την
εγκατέλιπε πιά, σερνόταν κοντά της σαν
φάντασμα που προσπαθούσε να πλέξη ένα
δίχτυ γεμάτο μυστήρια.

Τρεις δομάδες πέρασαν μέσα σ' αυτήν
την τραγική άναμονή. Ήταν βέβαιη πως
δέν θα είχε πιά είδήσεις του και δέν ήξε-

ρε τι να κάνει για να βρή την άπολύτρωση.

Για μία στιγμή σκέφτηκε να σκοτωθώ. Δεν
'απεφάσισε όμως.

Ένα πρωί, την φώναξε ή κόρη της:

— Μαμάκι, ένας κύριος σε ζητά στο τη-
λέφωνο. Έχει μία παράξενη φωνή.

— Είναι άπαραίτητο να σε συναντήσω,

— Καλά.

— Πού;

— Όπου θελήσης.

— Αδριο στις τέσσερις, στο «Ρίτε».

— Καλά. Ώρεβουάρ.

Ή φωνή έκανε να της ψιθυρίσει έναν πιο
ερυφειρό άποχαιρετισμό, ή Μαρία—Κλαίρη ό-
μως είχε ήδη κρεμάσει τό άκουστικό.

Χωρίς χαρά, χωρίς πόθο, κυριευμένη από
φρίκη, έζησε μία μέρα άγωνίας...

Φοβόταν, αλλά ένοιωσε και έπιτακτική
την ανάγκη να ξαναβή τόν χλωμό άγνωστο
με τούς κύκλους γύρω απ' τά μάτια του...

Εκείνη την νύχτα, για πρώτη φορά ύ-
στερα από δδομάδες, την πήρε από πολύ νο-
ρίς ό ύπνος. Όλη νύχτα δέν ξύπνησε κι'
ούτε είδε έφιάλτες...

Τέλειωσε τό φθινόπωρο κι' είχαν γυμνω-
θί όλωσδιόλου τά κλαδιά.

Τεμπέλικα, ή Μαρία—Κλαίρη, έντόθηκε
στο κρεβάτι της και τό χέρι της πήρε απ'
τό κομοδίνο την πρωινή έφημερίδα που είχε
άφήσει ή καμαριέρα.

Σαφνικά, τινάχτηκε δροια. Κάτω από ξ-
ναν τίτλο: «Ή δολοφονία ένός
άγνωστου» είχε δει την φωτογραφία
ΕΚΕΙΝΟΥ!

Με δυσκολία διάβασε τίς γραμμές που
ήσαν κάτω απ' τόν τίτλο, σαν να σκέπαζε
τά μάτια της μία διήγλη:

«Μυστηριώδες έγκλημα διεπράχθη χθές τό
ξσπέρας. Άτομον πολύ καλού έξωτερικού
άλλά άγνώστου μέχρι της στιγμής τατότη-
τος, έδοοφονήθη πυροβοληθέν έκ τών νό-
των και σχεδόν έξ έπαφής ύπό γυναίκας
έλευθερίων ήθων μετά της όποιας διεσκέδα-
ζε... Ή δράστις καθόρθως να εξαφανι-
σθή...»

Ή έφημερίδα έπεσε απ' τά χέρια της. Ή
Μαρία—Κλαίρη, με τά μάτια διάπλατα ά-
νοιγμένα από την φρίκη δέν ήξερε αν έπε-
ρε να γιορτάσει την άπολύτρωσή της ή να
φρονέσει από τόν σπαραχτικό πόνο που της
ράγιζε την καρδιά, γιατί δέν θα τόν άν-
τίκριζε ποτέ πιά, ποτέ...

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΥΨ ΑΥΤΟ

—Λοιπόν; Σου έκανε ό γιατρός την πίστω-
ση που σου έλεγαν;

—Όχι!

—Πώς! δέν τοι είπες, λοιπόν, ότι έχο-
σουν έκ μέρους μου;

—Άκριβώς γι' αυτό.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Τό μέντιουμ πού βγάζει άστραπές

Στό Γκράτε της Αδστρίας, πέθανε τίς
τελευταίες αυτές μέρες, σε ήλικία 70
έτων, ή Φράου Μαρία Σίλμπερτ, τό πε-
ριεργότερο μέντιουμ του κόσμου, ένα μέν-
τιουμ για τίς καταπληκτικές ιδιότητες του
όποιου είχε γραφή και όλόκληρο βιβλίο από
τόν κ. Άνταλμπερτ Έβιάν.

Ενθ' ως επί τό πλείστον τό μέντιουμ γί-
νονται έπειτα, και συχνά, συνεπεία δυστυ-
χήματος, ή ύστερ' από μία όποιαδήποτε δυ-
νατή συγκίνηση, ή Σίλμπερτ φανέρωσε τά
υπερφυσικά της χαρίσματα από πολύ μικρή,
άφου ό πατέρας της την έδερε, ισχυρίζομε-
νος ότι είχε μπη μέσα της ό διάβολος! Μό-
λις όμως κατά τά 1915, μετά τόν θάνατο
του συζύγου της, ή Σίλμπερτ έξεδηλώθη
σοβαρώς ως μέντιουμ, άφήνοντας κατάπλη-
κτους όσους την πλησίαζαν με τά φαινόμενα
των όποιων γινότανε ή αιτία.

Δέν πρόκειται διόλου για κανένα παραμύ-
θι, από αυτά που σκαρώνουν κάποτε οι ρε-
πόστες των έφημερίδων, όταν δέν έχουν τί
καλλίτερο να κάνουν, αλλά περι γενονότων
αύθεντικών, εξακριβωμένων από έπιστήμο-
νας κύρους, όπως ό κ. Έβιάν.

Λοιπόν, ή Μαρία Σίλμπερτ είχε την παρ-
ξενη ιδιότητα να φεγγαβολή: τό σώμα της έ-
βγαζε άστραπές. Συχνά όταν ήταν μικρή, ό
δρόμος φωτίστηκε την νύχτα, από ένα δυ-
νατό φως: ήταν ή Μαρία που έβγαине για
μία στιγμή στο παράθυρο. Φάνιζε όμως χω-
ρίς να φαίνεται, γι' αυτό και οι γείτονες
ρωτούσαν την μητέρα της, τί είδους πυρο-
τέχνημα έκαian σπλι τους και φωτιζόταν
τόσο ώραία ό δρόμος!

Δέν έβγαζε όμως μονάχα φλόγες ή Μα-
ρία, είχε και την εξαιρετική ιδιότη-
τα να αλλάζει τελείως. Την φυσιογνωμία
της, τόσο που να μην την άναγνωρίζουν διό-
λου οι δικοί της, ούδ' αυτή ή μητέρα της.

Άλλά και άλλες πολύ περιέργες ιδιότη-
τες είχε ακόμη ή Σίλμπερτ. Μπορούσε π.χ.
να περπατά στην έπιφάνεια του νερού χω-
ρίς ούτε να βυθίζεται, άλλ' ούτε και να
δράχεται καν. Και διηγείται ό κ. Έβιάν τό
έξής περιεργό που συνέβη με την Σίλμπερτ.

Ο κ. Έβιάν, έκανε με δάρμα τόν περι-
πατό του, σε μία λίμνη μαζί με την Μαρία.
Σαφνικά, ή νέα άρχισε να δαγάζη άστραπές,
ένθ' ή δάρμα πήγαινε μία από τό ένα μέρος
και μία από τό άλλο. Ο κ. Έβιάν προσπά-
θησε να την επαναφέρει στην ίσορροπία της
κοιμηλάοντας καταλλήλως άλλα δέν τό κα-
τόρθωνε: τό νερό είχε γίνει πηχτό σαν κα-
τράμι, Ταυτοχρόνως είδε ό κ. Έβιάν κάτι

χέρια να βγαίνουν μέσα από τη λίμνη και
άκουσε τόν θόρυβο σωματών που χτυπού-
σαν πάνω στην δάρμα.

Ή Μαρία Σίλμπερτ σηκώθηκε τότε, είχε
μερικά άκατάληπτα λόγια και έβαλε τό πόδι
έπάνω στην άκρη της δάρμας, ένθ' από τό
σώμα της εξαικολοθούσαν να βγαίνουν ά-
στραπές. Ή νέα σε μία στιγμή δρόθηκε ό-
λάκερη τυλιγμένη μέσα σε μία φωτεινή νε-
φέλη εκπληκτικής λάμψεως. Ήσυχια τότε ή
Μαρία, πήδησε από την δάρμα στο νερό και
άρχισε να βαδίζει στην έπιφάνειά του, σαν
να βρισκότανε πάνω σε όποιοδήποτε δρόμο.

Ο κ. Έβιάν την έβλεπε κατάπληκτος με τά
μάτια διεσταλμένα και τό μυαλό σταματημέ-
νο από τό υπερφυσικό φαινόμενο. Ή νέα
διευθυνώθηκε με άργα βήματα προς την πα-
ραλία. Όταν έβαλε τό πόδι της σ' αυτήν,
τά «μάγια» διαλύθηκαν δια μιάς. Οι φλόγες
έπαυσαν να περιβάλλουν τό σώμα της Μα-
ρίας, τά νερά της λίμνης ξαναπήραν την
φυσική τους σύσταση και ή δάρμα του κ.
Έβιάν έπαυσε να χορεύει στα κύματα. Ο κ.
Έβιάν κοιμήλατσε τότε με δύναμη, άνο-
λουθόμενος και από άλλες δάρμες, απ' ό-
που διάφοροι έκδρομείς παρηκολούθησαν
τότε τρομαγμένοι τό θέαμα και όταν έφθασε
στην ξερά, βρήκε την νέα έαπλωμένη ανα-
σπτητή πάνω στο χαλίκι της άκρογιαλιάς.

Ύστερ' από τό περιστατικό αυτό, ή Μα-
ρία Σίλμπερτ κίνησε ζωηρότατο τό παγκό-
σμιο έπιστημονικό ένδιαφέρον. Οι περιφη-
μότεροι σοφοί της Κεντρικής Εύρώπης την
έξήτησαν. Μεταξύ αυτών ήταν και ό δωρ
φόν Σρένκ—Νότλινγκ, που την υπέβαλε στον
αυτόματο έλεγχο. Όλοι όμολόγησαν ότι ή
νέα είχε υπερφυσικές ιδιότητες. Μονάχα έ-
νας σοφός, ό διδάκτωρ της θεολογίας Βάλ-
τερ, πρίγκιψ του Μπόδσων, κατηγορούσε την
Μαρία επί άγνοιας. Οι όλιγώτεροι δόκιοιτοι
όμολογούσαν ότι δέν μπορούσαν άπλως να
έξηγήσουν πως συνέβαιναν αυτά τά πρά-
γματα.

Ή Μαρία είχε κι' αυτή την υπερφυσική
ιδιότητα, μπορούσε χωρίς διόλου να άγγιξη,
τό άντικείμενο να χαράξει ένα όνομα πάνω
σ' ένα δαχτυλίδι, ρολόι ή άλλο τι που δθ τη
τοποθετούσαν μπροστά της, πάνω σ' ένα τρα-
πέζι. Χάραζε έτσι έναερώς, και ένα διαμάντι.

Τό φαινόμενο τό έπιβεβαίωη και ό δωρ
Πόλ Στούκερ, που παρέστη μάρτυς πέντε
άλληπαλλήλων επαναλήψεών του.

Ήταν ευτύχημα για την Μαρία Σίλμπερτ
που έζησε στην εποχή μας. Άλλοιώς θα πέ-
θαινε έπάνω σε καμιά πυρά...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗΣ ΣΕΡΕΙ ΝΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΘΗ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ.

'Απ' όλα δι' όλους

ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

Πολύ περιεργοί αγώνες έλαβον χώραν, τελευταία στην 'Ελβετία. Οι αγώνες αυτοί που ονομάστησαν «Παναθηναϊκός γύρος της 'Ελβετίας», ήταν μια γιγαντιαία

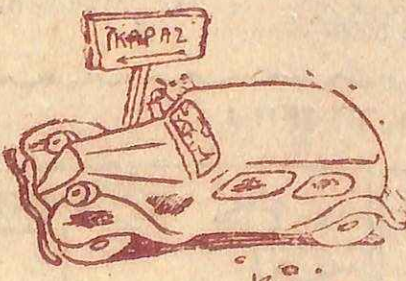

σκιταλοδρομία που έκανε τον γύρο της χώρας και άρχισε με ένα δρομέα που διέτρεξε ώριση απόσταση με την σκυτάλη, και συνεχίστηκε μ' έναν ποδηλάτη. Ύστερα μ' ένα δρομέα, κατόπι μ' ένα κολυμβητή, όταν η σκυτάλη έφθασε στην λίμνη της Ζυρίχης, ύστερα μ' έναν κωπηλάτη, κατόπι μ' έναν Ιππέα, πάλι μ' έναν αεροπόρο κτλ. Νικήτρια άνδριχθη η ομάδα της Ζυρίχης που κάλυψε την απόσταση του 621 χιλιομέτρων σε 7 ώρες 59 λεπτά και 54".

■ ■

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Δεν κάνουν μονάχα οι άνθρωποι φάρσες, αλλά και η φύση. Στα γύρω του 'Αρχαγγέλου, στην Ρωσία υπάρχει ένα γκαράζ, του οποίου ο ιδιοκτήτης, παρατήρησε, ότι όλα τα αυτοκίνητα που έφθαναν στο μέρος εκείνο, σταματούσαν σε απόσταση 500 μέτρων από το γκαράζ και με κανένα τρόπο δεν ένοούσαν να προχωρήσουν! Όταν όμως, τα έφεραν σε πρώηνοντας ως το γκαράζ, τα μοτέρ άρχιζαν πάλι να λειτουργούν κανονικά και έτσι οι επιβάται των αυτοκινήτων συνέχιζαν τον δρόμο τους, αφού πρώτα φιλοδορούσαν γενναία του γκαραζίστα για την βοήθειά του και έκαμαν με την ευκαιρία αυτή και την προμήθειά τους σε δενζίνη.

Ο γκαραζίστας, φυσικά, ήταν ταυτοχρόνως κατάπληκτος για το γεγονός και ένθουσιασμένος από τα αποτελέσματα. Όσο όμως και αν έσπανε το κεφάλι του δεν μπορούσε να εξηγήσει το πράγμα. Έως ότου κάποτε ενδιεφέρθηκαν και οι αρχές, τότε, μετά

πολλά, ανακαλύφθηκε ότι στο τμήμα εκείνο του δρόμου, το υπέδαφος περιείχε μεγάλη ποσότητα μεταλλεύματος μαγνητικού σιδήρου, που άμνητούσε τα «μαγνητό» των αυτοκινήτων που περνούσαν απ' εκεί! Ύστερα απ' αυτό, χαράχθηκε άλλος δρόμος μακρύτερα από τον μαγνητισμένο, πράγμα για το οποίο είναι τώρα άπαρηγόρητος ο γκαραζίστας.

■ ■

Ο ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

Βρίσκεται στην μικρή πόλη Γέντσουν της Λουιζιάνας και είναι ο Νέγκρος Τόνι Λούπι. Ο Γέρω-Τόνι, είναι οδοκαθαριστής του δήμου από ηλικίας 15 ετών και υπηρετεί συνεχώς τον δήμο του επί... 75 χρόνια. Δηλαδή είναι σήμερα 90 ετών! Και όμως, όπως βλέπετε στο σκίτσο μας είναι θαλαρώτατος και γεμάτος κέφι.

Ο Τόνι, εξακολουθεί και σ' αυτήν την ηλικία να εργάζεται όπως στα νεανία του και να κερδίζει μόνος του το ψωμί του, αν και έχει πίσω του δόκιμο στράτευμα από

παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα. Όταν ο Τόνι κατέληξε από το δροί ηλικίας, ο δήμος θέλησε φυσικά να του δώσει την σύνταξή του, αλλά ο Γέρω-Τόνι αρνήθηκε... να συνταξιοποιηθεί κι έτσι μένει ως αυτή την ηλικία στη θέση του!

■ ■

ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΙΑΝΟΥΝ... ΜΕ ΤΟ ΓΑΝΤΙ.

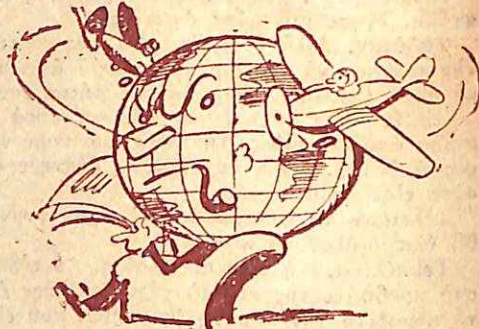
Η αστυνομία της Ν. Υόρκης δοκιμάζει ένα ηλεκτρικό γάντι που πρόκειται να προκαλέσει μεγάλες υπηρεσίες στον αγώνα κατά των γκάγκστερ. Μια μικρή στυλ, που υπάρχει μέσα στο γάντι τον ηλεκτρίζει, την εξωτερική επιφάνεια εις τρόπον ώστε, και είναι αδύνατο στον κακοποιό να πιάσει το χέρι του αστυνομικού για να τον αφοπλίσει.

■ ■

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

Ένα νέο είδος εκατομμυριούχων δημιουργήθηκε ή έποχή μας των ρεκόρ. Δεν πρόκειται πια περί εκατομμυρι-

ούχων του χρήματος αλλά του αέρα! Υπάρχουν πραγματικά, άσσοι της αεροπορίας που έχουν ως τώρα διανύσει ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα. Έχουν δηλαδή κάνει 25 φορές τον γύρο της γης! Αυτοί λοιπόν είναι οι «χιλιομετρικοί» εκατομμυριούχοι, εν αντιθέσει προς τους άλλους.

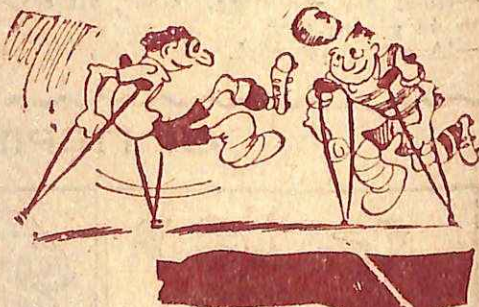
λους, τους αστρονομικούς, των οποίων οι αστρονομικοί, σ' αλήθεια αριθμοί της περιουσίας των θαλίστρων περισσότερο απ' ένα αεροπορικό άλλο. Ο τελευταίος εκατομμυριούχος των χιλιομέτρων είναι ο αεροπόρος Λέων Ζιθόν που πέρασε, τον 'Ιούλιο, ένα-νε το εκατομμύριο στο χιλιόμετρο!

■ ■

ΕΝΑ ΜΑΤΣ ΜΕ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ

Δεν πρόκειται δηλ. κυριολεκτικώς για ένα μάτς κουτσών που περπατούν με δεκανίκια, αλλά για ποδοσφαιρικών αγώνων που οι παίκτες του άρχισαν άρτιμελεις και θυμίστατοι και τελείωσαν με τα δεκανίκια και τους επιδέξιους.

Τελευταία, έγινε ένας πολύ ενδιαφέρων αγών μεταξύ της περιφημής ποδοσφαιρικής ομάδας «Αρσενάλ» και της επίσης δυνατής ομάδας «Σάντερλαντ». Κατά το παιχνίδι, ένας από τους παίκτες, ο Ρόμπερτς, δέχθηκε την σφαίρα κατάμουτρα, πράγμα το οποίο του έσπασε την μύτη. Ο Ρόμπερτς όμως δεν δέχθηκε να αποσυρθεί. Άφησε να του επιδέσουν το τραύμα και συνέχισε το παιχνίδι. Σε λίγο άλλος παίκτης, ο Τζόνσον της αντίθετου ομάδας αυτός, τραυματίζεται άσχημα

στο γόνατό του, και ύστερ' από λίγο τρίτος παίκτης έσκυψε την γάμπα του! Και οι τρεις τον όμως συνέχισαν ως το τέλος με επιδέξιους και μπαστούνια. Ο ένας των μάλιστα, ο Ρόμπερτς σημείωσε και ένα τέρμα που έγινε δεκτό με φρενιτιδα ένθουσιασμού από τους άπειραρίθμους φίλους της ομάδας του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΤΟΥΜΕΝΩΝ

Ο διάσημος ιδιωτικός ντέτεκτιβ Ρέις Ουίλλιαμς παίρνει μια επιστολή από έναν μυστηριώδη άσσο που του στέλλει 1000 δολάρια και του όρίζει ραντεβού μπροστά από τον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό. Ο Ουίλλιαμς αποφασίζει να πάει.

Έν τώ μεταξύ δέχεται την επίσκεψη του Γκρέγκορι Φόρντ, άρχηγού της μεγαλύτερης αστυνομικής οργάνωσης της πόλεως, ο οποίος του υπόσχεται 1000 δολάρια αν σκοτώσει τον τρομερό γκάγκστερ Φιλ Ριτζέριο.

Ο Ουίλλιαμς αρνείται. Πηγαίνει στον Κεντρικό Σταθμό κι' ο άγνωστος επιστολογράφος του εμφανίζεται απότομα μ' ένα περιστροφικό. Προτού όμως πυροβολήσει σωριάζεται νεκρός από τις σφαίρες του Ρέις Ουίλλιαμς, που φεύγει και επισκέπτεται τον Γκρέγκορι Φόρντ. Την στιγμή εκείνη αναγγέλλουν στον Φόρντ ότι κάποιος άγνωστος δολοφόνησε τον Φιλ Ριτζέριο στον Κεντρικό Σταθμό.

Ο Φόρντ πληρώνει τα 1000 δολάρια στον Ουίλλιαμς και του υπόσχεται ότι θα φροντίσει να μη ενοχληθεί καθόλου από την αστυνομία.

Όταν ο Ουίλλιαμς επιστρέφει σπίτι του βρίσκει να τον περιμένει απ' έξω κάποιος άγνωστος που του αναγγέλλει ότι τον είδε να σκοτώνει τον Ριτζέριο. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Μάρκ Γιάρροου και του δίνει 1000 δολάρια για να μάθει αν συνεργάζεται με τον Γκρέγκορι, και μια καλή συμβουλή: να προσέχει στο έξης. Σε λίγο καλούν τον Ουίλλιαμς στο 'Αρχηγού. Αυτός του προτείνει συνεργασία. Τα έγγραφα έχουν αυξήσει πολύ. Από τον Τσάιμς δέ, ο Ουίλλιαμς πληροφορείται ότι οι γκάγκστερς έχουν κλέψει και την μικρή κόρη του 'Αρχηγού. Ο Ουίλλιαμς, αναλαμβάνει τώρα με περισσότερη θέληση την υπόθεση. Πηγαίνει στο ξενοδοχείο της «Βασιλίσσης Μαίρης», για να συναντήσει τον ξένο πράκτορα Μάρκ Γιάρροου αλλά εκεί βρίσκεται ξαφνικά αντιμέτωπος με μια παλιά του γνωριμία, την Φλώρενς, που έπονόμαζαται η Φλόγα. Αυτή τον καλεί στο διαμέρισμά της και τον ρωτά αν σχέσει με την αποστολή του.

Μιλούσε ακόμη με την Φλόγα ο Ουίλλιαμς όταν εμφανίζεται ο Γιάρροου. Ο Ουίλλιαμς του μιλά άπειροφάστως και τον καθιστά προσωπικώς υπεύθυνο για την ζωή του κοριτσιού του 'Αρχηγού. Επιστρέφοντας στο 'Αρχηγού ο Ουίλλιαμς ανακαλύπτει ότι

παρακολουθείται και σε λίγο δέχεται μια δολοφονική επίθεση. Ο αστυνομικός την αποκρούει, θέτοντας εκτός μάχης τον κακούργο και συνεχίζει τον δρόμο του. Ξαφνικά όμως, δυο ταξι φαίνονται προς το μέρος του.

Σε λίγο εμφανίζεται και ένα τρίτο αυτοκίνητο που οι φάροι του τον φωτίσαν για μια στιγμή κι' έπειτα έσβυσαν απότομα.

Άμέσως σχεδόν έπειτα άρχίζουν να τον πυροβολούν. Ο Ουίλλιαμς πυροβολεί και αυτός τραυματίζει τον επιβάτη του αυτοκινήτου και φεύγει μετά απ' αυτό ολοκαυτός. Ύστερ' από μια σύντομη επίσκεψη στο 'Αρχηγού, ο Ουίλλιαμς πηγαίνει στο σπίτι όπου είχαν κλεισμένη την μικρή. Ύστερ' από πολλές περιπέτειες κατορθώνει να θάσει ως το δωμάτιο όπου την είχαν. Αδύνη την πόρτα και βλέπει. Η μικρή ήταν πλωμένη επάνω σ' ένα κρεβάτι δεμένη ισοπλάσια. Δίπλα στο κρεβάτι ήταν κάτι ρεϊές κουρτίνες που θα έκρυβαν μια πόρτα,

6. ('Η συνέχεια)

Μπήκα σιγά-σιγά μέσα στο δωμάτιο, προχώρησα ως το κρεβάτι κι' άπλωσα το χέρι προς το κεφάλι της. Ποιος ξέρει αν με διό γλυκά λόγια ή μ' ένα χέδι δεν θα της έσωζα το λογικό...

— Μπέττυ... ψιθύρισα. Δεν πρόλαβα να πω τίποτε άλλο. Γ'αί αζαλιμένη, η μικρή έμπεξε μια κ.α.υ.γ.η, μια φριχτή κραυγή που μου σπάρταξε την καρδιά...

Στο γειτονικό δωμάτιο οι φωνές σόπασαν μονομιάς και μόνο το ένστικτό μου μ' έκανε να ενεργήσω. Φράζοντας με το ένα χέρι μου το στόμα του παιδιού, γύρισα με το άλλο τον διακόπτη του ηλεκτρικού. Την ίδια στιγμή άκουσα θόρυβο βημάτων.

Άσφαλώς τα πράγματα δεν ήταν ευχάριστα... μπορούσαν να ήταν και χειρότερα. Βρισκόμουν μέσα στο δωμάτιο μαζί με την μικρή, και προτού την σκοτώσουν, θάπρεπε να περάσουν απ' το πτώμα μου. Ήμουν έτοιμος να δεχθώ όπως του άξιζε τον πρώτο που θα περνούσε το κεφάλι του απ' την πόρτα. Στριμώχθηκα όσο μπορούσα καλλίτερα σε μια γωνιά, ανάμεσα στον τοίχο και στο κρεβάτι και περιμένα. Σε λίγο άνοιξε η πόρτα απ' όπου είχα μπη και φάνηκε ένας άνθρωπος.

Το σκοτάδι δεν μου επέτρεπε να διακρίνω καλά το φέροισμο όμως του άγνωστου μούκανε εντύπωση. Αυτός έφθασε ως τις κουρτίνες, άνοιξε την διφυλή πόρτα, που υπήρχε πραγματικά από πίσω τους κι' έγινε άφαντος ενώ ξανάκλειναν οι κουρτίνες.

Ίώρα απ' την χαραμάδα τους μπορού-

σα να παρακολουθώ τι γινόταν στο άλλο μέρος.

Είδα τον Μάρκ Γιάρροου να τινάζεται δρθιος ενώ ένας άλλος άρπαζε ένα ρεβόλβερ.

— 'Ηλιθιε! μουρμούρισε ο πρώτος. Τι σοδρθε τώρα, Φράν; Δεν καταλαβαίνεις ότι μπορούσα να σε σκοτώνα; Έσο έδω έκανες να ξεφώνισή η μικρή; —Ναι... Όχι! Ξέρω κι' εγώ; άποκρίθηκε ο άλλος.

— Έτρεξες; Είσα λαχανιασμένος.

Κάτι ψιθύρισε ο καινούργιος φερμένος. Ο Μάρκ Γιάρροου όμως τον διέκοψε. 'Απ'τόν έκνευρισμό με τον όποιον μιλούσαν, κατάλαβα πως θα είχε προηγηθεί φιλονεικία. Καθώς ήταν μισανοιγμένες οι κουρτίνες, μόρεσα προχωρώντας άργα, να ρίξω μια ματιά μέσα στο δωμάτιο. Τρεις άνδρες ήταν εκεί μέσα, από τους όποιους μόνον ο τρίτος ήταν λευκός.

Ο Μάρκ Γιάρροου άφησε να πέση το χέρι του από τον ώμο του καινούργιου φερμένου. Και τότε μόνο πρόσεξα πως αυτός κρατούσε ένα ρεβόλβερ.

— Όποτε κάτι συνέβη; συνέχισε ο Μάρκ Γιάρροου. Μίλα, λοιπόν!

— Κάτι φοβερό! Ο Τσάιμς είχε ξαπλώμενος χάμω, κοντά στον φράχτη της αούλης, σαν πεθαμένος. Ο Γκρόρντον κοιμήται μέσα στην πολυθρόνα του στο δωμάτιο, που είναι στην σοφίτα, λές, και τον κοιούσαν με ναρκωτικά!

Δίστασε και ύστερα πρόσθεσε:

— Ξέρω ποιός είναι ο Κατάσκοπος 'Α. ριθ. 7...

— Το ξέρεις αυτό; είπε ο Μάρκ Γιάρροου, με φωνή που φανέρωνε τρομερό μίσος. Το ξέρεις; Πές μου, λοιπόν, γρήγορα, Φράν, το θυμά!

Και πιάνοντάς τον χαϊδευτικά από τον ώμο πρόσθεσε:

— Έλα, φίλε μου, ξέρεις πώς θα σε ανταμείψω ήγεμονικά και πώς...

Ο άλλος δεν έλεγε λέξη.

— Μίλα, λοιπόν! Γιατί δεν μιλάς;

— Γιατί φοβάμαι... Μια τέτοια άποκάλυψη θα σάς στενοχωρήσει...

— Φοβάσαι; Είσα ένας ήλιθιος! Μίλα!

Με σκυμένο κεφάλι, ο άλλος είπε:

— Φοβάμαι... Θα νομίσετε πως είναι ενα ψέμμα και θα με σκοτώσετε προτού προλάβω να σας αποδείξω πως είναι αλήθεια...

Τα μάτια του Μάρκ Γιάρροου άστράψαν απ' τον θυμό. Και όμως συγκρατήθηκε και μίλησε με μολακώτερο ύφος:

— Θα μου πεις ότι όλα, τώρα άμέσως και θα σε πιστέψω. Μά είναι λοιπόν τόσο τρομερή η άποκάλυψη που θέλεις να μου κάνης; Θα πρόκειται για κάποιον, στον όποιο είχα έμπιστοσύνη, χωρίς όλα

λο! Δέν βαρύνεσαι... "Άλλος τε δέν μπορούσε νά είναι. Άλλοιωτικά, πώς θά τά μάθαινε όλα;

Στράφηκε πρὸς κάποιον πού στεκόταν παράμερα, στό δωμάτιο, κι' ἔδωκε διαταγές:

— Στρώμ, πήγαινε νά δῆς ἂν οἱ φρουροί εἶνε στίς θέσεις των καί ἂν ἡ σκάλα πού χρησιμοποιεῖ κάπου-κάπου ὁ Γκόρντον εἶνε κρυμμένη. Μπορεῖ νά εἶναι προμήνυμα...

Ὁ Στρώμ παραζαλίστηκε:

— Ἡ ἀστυνομία! Καμμιά παγίδα στή μένι!

— Ὁχι. Ὁχι, δά!

Καθώς ὁ ἄλλος διευθυνόταν πρὸς τὸ παράθυρο ἐκ νέου, σήκωσα τὸ ρεβόλβερ μου. Ὁ Μάρκ Γιάρροου ὅμως, σάν νά εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν κίνησή μου, τὸν κράτησε:

— Ὁχι, περιμένε, Στρώμ. Δέν μπορούν νά μᾶς κάνουν τίποτα, γιατί δέν θά τολμήσουν. Ἡ σύλληψή μου θά δημιουργοῦσέ μεγάλο σκάνδαλο.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸν Φράν, διέταξε:

— Τώρα μιλά.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Φράν, κάμποσο καιρὸ τώρα εἶχα ὑποψίες, περιμένα ὅμως. Τώρα, ἔχω τὴν ἀπόδειξη. Μόνο, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, τὸ ὄνομα θά το πῶ σέ σᾶς μονάχα.

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Μάρκ Γιάρροου κάθοντας νόνημα στόν Στρώμ.

— Ἐκεῖνος διευθύνθηκε πρὸς τίς κουρτίνες... κατευθεῖαν πρὸς ἐμένα. Χαμογέλασα, γιατί σάν νά ἤθελε νά με διευκολύνη, κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ του κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη του. "Άκουσα τὸν Μάρκ Γιάρροου νά λέει:

— Τώρα, Φράν, κάνε γρήγορα. Ἴσως νά εἶναι ὁ Ρέις Οὐίλλιαμς πού ὁ Κατάσκοπος ἀριθ. 7 ἤθελε νά μιλήσῃ μέσα στό σπῆτι. Πές μου τὸ ὄνομα τοῦ Κατασκόπου ἀριθ. 7.

Κάτι τὸν ἔκανε ὅμως νά σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Ὁ Στρώμ ἐπέστρεψε ὀπισθοβατώντας. Κι' εἶχε τὸν λόγο του γιατί εἶχα ἀκουμπήσει τὸ ρεβόλβερ μου στό στήθος του καί προχωροῦσα ἐγὼ τώρα μέσα στό δωμάτιο.

Στὴν ἀρχὴ τὸ πρόσωπό του φάνερωνε ἔκπληξη, ὕστερα φόβο. Τέλος, ὅταν με ἀναγνώρισε, με κύτταξε με φρίκη.

— Δέν τοῦ ἀφῆκα καιρὸ νά μιλήσῃ.

— Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νά σκοτώσω, εἶπα ἀποτεινόμενος καὶ στοὺς τρεῖς, κι' ἂν δέν τὸ πιστεύετε...

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς θέλησε ν' ἀμφισβῆ. Ὁ Στρώμ. Αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ, με τὰ χέρια ψηλά καί με γόνατα πού ἔτρεμαν. Ὁ Φράν ὑπῆρξε ὁ ἀπιστος. Ὁ μᾶς τῆς ὑποθέσεως. Γυρνώντας ἀπὸτομα σήκωσε τὸ χέρι καί πυροβόλησε. Τὸν εἶχα προλάβει ὅμως κι' ἡ σφαῖρα μου πῆγε καὶ σφηνώθηκε ἀνάμεσα στό δυὸ μάτια του, ἐνῶ ἡ δική του χανόταν στό ταβάνι.

Σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Θά μπορούσα νά σκοτώσω τὸν Στρώμ με τὴν ἴδια εὐκαιρία, ἀλλὰ ἦταν τόσο τρομαγμένος, πού προτίμησα νά τὸν φυλάξω... γιὰ ἄλλοτε.

Ὁ Στρώμ ὅμως ἦταν ἀνάμεσα στὴν Γιάρροου καί σ' ἐμένα καί δισταζα γιὰ τὴν στάση πού ἔπρεπε νά τηρήσω, ὅταν ξαφνικά ὁ Γιάρροου χώθηκε πίσω του, χρησιμοποιώντας τον γιὰ ὀσπίδα.

Ἀντελήφθην τὸν κίνδυνο καὶ ἀκούμπησα τὴν κἀννη τοῦ ρεβόλβερ μου στό στομάχι τοῦ Στρώμ. Θά τὸν σκότωνα, ἀφοῦ

ἡ Φλόγα

ἦταν ἀνάγκη.

Δέν πάτησα ὅμως τὴν σκανδάλη. Κάτι τὸ σκληρὸ καί τὸ στρογγυλὸ ἀκούμπησε στὴν πλάτη μου, ἐνῶ μιά γλυκεῖα καί κίτρινος βραχνή φωνὴ ἔλεγε:

— Ἀφῆσε τὸ ρεβόλβερ καί νὰ τελειώνῃ πᾶς αὐτὴ ἡ γελοία φάρσα. Ρέις!

ΟΠΟΥ ΑΝΑΚΑΤΕΥΕΤΑΙ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ἦταν ἡ Φλόγα καί, καθὼς τὸ εἶχε προβλέπει ὁ Γκρέγκορ Φόρντ, με εἶχε ξεγελάσει. Κι' ὅμως δέν παράτησα ἀμέσως τὰ ρεβόλβερ μου. Ὁχι γιατί πίστευα πὼς ἡ Φλόγα δέν θά εἶχε τὸ θάρρος νά πυροβολήσῃ, ἀλλὰ με βασιάνει μιά ἄλλη σκέψη. Διερωτόμουν ἂν, πυροβολώντας τὸν Στρώμ, θά ἔρριχνα με τὴν ἴδια σφαῖρα καί τὸν Γιάρροου.

Ξαφνικά, ἄκουσα ῥήματα πίσω κι' ἔπειτα θόρυβο φωνῶν. Ἦμουν ἔτοιμος νά τὰ πᾶξω ὅλα γιὰ ὅλα καί νὰ σύρω τὴν σκανδάλη, ὁπότε ἐνοιώσα ἕναν φοβερὸ πόνο στό κεφάλι μου... κι' ὅλα σκοτεῖνιασαν μπροστά μου.

Ὅταν συνῆλθα, τὸ πρῶτο πού ἔκανα ἦταν νά δώσω μιά ἐξήγηση στό πάθημά μου. Στεκόμουν ἀκόμη με τίς πλάτες γυρισμένες πρὸς τὴν κουρτίνα, ὅταν ἡ Φλόγα ἐνέσκηψε μαζί με τοὺς ἄλλους. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε ὅμως τώρα καί δέν χωροῦσε μεταμέλεια.

Ξαφνικά, ἄκουσα διυλίες. Ἦταν ὁ Μάρκ Γιάρροου πού μιλοῦσε στὴν Φλόγα.

— Αὐτὸ τὸ παληόσκυλο σκότωσε τὸν Φράν, ἔλεγε, ἀκριβῶς τὴν στιγμή πού θά μοῦ ἀπεκάλυπτε τὸ ὄνομα τοῦ Κατασκόπου ἀριθ. 7. Ἀσφαλῶς ὁ κατάσκοπος ἂν εἶναι τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός μου.

— Ἀνοίξα τὰ μάτια καί τὰ ἐξανάλειψα σχεδὸν ἀμέσως. Δέν μοῦ ἄρεσε τὸ θέαμα πού ἔβλεπα κι' οὔτε ἤμουν σὲ κατάσταση νά καμαρώνω τὸν ἑαυτό μου.

Ἦμουν χωμένος σὲ μιά βαρεὶα πολυθρόνα με τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα καί τὰ πόδια ἐπίσης σφιχτοδεμένα. Τὸ σκοινὶ ἦταν μάλιστα τυλιγμένο καί γύρω ἀπ' τὸν λαιμὸ μου. Αὐτὸ μ' ἔκανε νά πονῶ καί μ' ἐπνιγε ὅταν ἔγερνα τὸ κεφάλι μου. Ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο μαξιλάρι, ἦταν ἐκπλωμένο τὸ παιδί. Ἡ μικρὴ ἔμεινε ἀκίνητη. Τὰ μάτια τῆς ἦταν κλειστά. Δόξα τῷ Θεῷ, ἦταν μόνο λυπόθυμη.

Ἡ Φλόγα κι' ὁ Μάρκ Γιάρροου βόσκονταν σχεδὸν στό μέσον τοῦ δωματίου.

— Κόμησης, μοῦ ὥσαστε τὴν ζωὴ, τῆς εἶπε. Ἀκόμα ἕνα δευτερόλεπτο καί θά πυροβολοῦσε. Τὸ διάβασα στό πρόσωπό του.

Ἡ Φλόγα ἀκούμπησε τὰ χέρια τῆς στόν ὄμο του.

— Ὁχι, Μάρκ. Πίσω ἀπὸ μένα ἐρχόντουσαν οἱ δυὸ ἄνδρες καί αἰγούρα θά τὸν πυροβολοῦσαν ἀπ' τὰ νῶτα του. Ἀτομικῶς, δέν ἔκανα τίποτα: "Ἐσεῖς τοὺς εἶπατε ὅλους νά μᾶς ἀφήσουν μόνους:

Ὁ Μάρκ Γιάρροου ἐνευσε καταφατικά. — Μάλιστα. Εἶσθε γυναῖκα δημοφῶν καί γενναία κι' ὁ κόμης Γέντο εἶναι εὐτυχὴς ἄνθρωπος. Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς πού σᾶς ἔχω στό πλευρό μου.

Τι φλογα ὀπισθοχώρησε κατὰ ἕνα βήμα.

— Πῆτε μου ἀκριβῶς τὰ σχέδιά σας; Γιατί πρόκειται νὰ σκοτώσετε τὸ παιδί; Πρὸ παντὸς, γιατί με τόσο σκληρότητα;

— Γιατί θά μεγάλωνε καί θά γεννοῦσε ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς Ἀρχηγῆς τοὺς θά δεχθῇ ἕνα καίριο πλήγμα καί οἱ ἄλλοι θά φοβηθοῦν καί θά παραδειγματισθοῦν. Σὲ μιά ὥρα θάχω φύγει καί τὸ πτώμα θά παραδοθῇ στόν Ἀρχηγό τους.

— Κι' ὁ Οὐίλλιαμς;

— Γί' αὐτὸν διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Δέν εἶναι ἄνθρωπος νά συνετισθῇ. Ξέρει πολλὰ, ὅμως. Ξέρει πού εἶναι τὸ Στρατηγεῖο τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἴσως νά ξέρῃ τὴν ταυτότητα τοῦ Κατασκόπου ἀριθ. 7. Μόνο με τὴν βοήθεια τοῦ Κατασκόπου ἀριθ. 7 θά μπόρεσε νὰρθεῖ ἀπόψε ἐδῶ. Ὡ! Ἄν ὅσοις ὁ Φράν ἕνα μονάχα λεπτό παραπάνω!

Ἡ Φλόγα κούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Ὁ Οὐίλλιαμς δέν θά μιλήσῃ ποτέ.

Ὁ Μάρκ Γιάρροου τὴν κύτταξε χαμογελώντας:

— Δέν θά μιλήσῃ; Δέν με κολακεύετε καθόλου, κόμησης. Ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς Δύσεως δέν ξέρετε τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦμε ἐμεῖς στὴν Ἀνατολή. Ὁ Οὐίλλιαμς εἶναι γερός, γεμάτος ὑγεία κι' ἀποφασιστικός. Μπορεῖ νά ζήσῃ μέρες καί μέρες, θά μιλήσῃ ὅμως προτοῦ πεθάνῃ. Θά μᾶς παρακαλέσῃ μάλιστα νά τοῦ ἐπιτρέψουμε νά μιλήσῃ.

Σ' αὐτὸ ἔπᾶνω, ὁ Μάρκ Γιάρροου ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν Φλόγα, διευθυνόμενος πρὸς τὴν μικρὴ κι' ἔσκυψε ἐπάνω. Ἐνα μαχαίρι ἀστράψε στό χέρι του. Τὰ χέρια τῆς μικρῆς πού ἦσαν δεμένα ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ξανάπεσαν.

Ἡ Φλόγα με κύτταξε. Τὰ πράσινα μάτια τῆς γούρλωσαν κι' ὕστερα ξανάκλεισε τὰ βλέφαρά τῆς.

— Δέν πιστεύω νά τὸ κάνετε αὐτὸ τώρα; τοῦ εἶπε.

Ὁ Μάρκ Γιάρροου κάθισε ἀπάνω στό κρεβάτι καί κύτταξε τὴν Φλόγα.

— Κόμησης, ἄρχισε, εἰσθε μιά ὑπέροχη γυναῖκα με σπουδαῖο μυαλό. Δέν εἶναι φταίξιμό σας ἂν πολλὰ σχέδιά σας ἀπέτυχαν. Εἶναι φταίξιμο τοῦ προδότου πού βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Πού βρίσκεται πολὺ πρὸς κοντὰ ἀπ' τοὺς ἐξῆ κατασκόπους πού πέθαναν πρὶν ἀπ' αὐτόν. Δυστυχῶς, σᾶς λείπει κάτι πού εἶναι ἀπαραίτητο σὲ μιά γυναῖκα πού θά ἔχῃ μιά μέρα τόσο ὑψηλὴ θέση: σᾶς λείπει ἡ ἀπόλυτη σταθερότης πού μερικοὶ ἄνθρωποι, με τὴν στενὴ τους ἀντίληψη, τὴν λένε σκληρότητα. Θέλω νά εἰσθε κι' ἐσεῖς ἐδῶ, ἀπόψε, ὅταν θά πεθάνῃ τὸ παιδί, κι' ἔτσι ὅσοι ἔχουν ἀκόμα ἀμφισβόλια, θά μάθουν πὼς ἦσαν καὶ θά πεισθοῦν πὼς τὸ μῖσος πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε εἶναι κι' ἡ εὐλικρίνεια πρὸς τοὺς φίλους σας.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό;

— Αὐτὸ μονάχα: ποτέ δέν ἀνακατευθήκατε σὲ ἐγκλήματα μετὰ βασιανιστηρίων, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι πίστευαν πὼς δέν τὰ ἐγκρίνατε.

Ἡ Φλόγα σήκωσε τοὺς ὄμους τῆς.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἀπαγωγή τῆς κόρης τοῦ γεροῦσιαστοῦ Φάργουελ καί τῆς γυναίκας τοῦ Μὰκ Νάμπ ἐγὼ τίς εἶχα σχεδιάσει.

Ὁ Μάρκ Γιάρροου χάιδεψε τὸ πηγού-

— Ἐξαφνα, οἱ κουρτίνες τῆς πόρτας μισάνοιξαν, μοιροῦντι δέν ἄκουσα τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὑστερα φάνηκε ἕνα χέρι, πού κρατοῦσε ἕνα μακρὸ ἀντικείμενο. Ἦταν ἕνα ρεβόλβερ. Κατάλαβα: θά με πυροβολοῦσαν.

Καί ὅμως δέν ἦταν γιὰ μένα, δέν θά με σκότωναν! Γιατί εἶδα τὸ χέρι πού κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ νά τὸ τοποθετῇ στό γόνατά μου. Ἀκόμα ἕνα δευτερόλεπτο καί θάπεφτε χάμω. Τὰ δάχτυλά μου, εὐτυχῶς, κατάρθωσαν νά τὸ πιάσουν καί τὸ κράτησα ἀπ' τὴν κἀννη.

Προσπαθοῦσα νά ἀγγίξω τὴν σκανδάλη, ὅταν μπῆκε μέσα στό δωμάτιο ὁ

Ὁ Μάρκ Γιάρροου τὴν ἔσπρωξε μακριὰ καί γύρισε με ὑψωμένο τὸ ρεβόλβερ.

Τὰ χέρια μου ἦσαν δεμένα, εἶχαν ὁμῶς κατορθώσει νά κρατοῦν βολικά τὸ ρεβόλβερ.

ΟΠΟΥ ΚΡΑΤΩ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΜΟΥ

Πυροβολήσαμε μαζί. Ἐνοιώσα κάτι τὸ παγωμένο νά τρέχῃ ἀπάνω στὸν λαιμὸ μου. Πάγος πού ἔκαιγε σάν πυρακτωμένος σ' ἄνθρωπο. Τὴν ἴδια ὥρα εἶδα τὸν Μάρκ Γιάρροου νά κλονίζεται καί νά ἀφήνῃ τὸ ρεβόλβερ του νά τοῦ πέσῃ. Ἐκανε νά τὸ σηκώσῃ καί τὸ κατάρθωσε... Ἀλλὰ

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τολμάτε νά μοῦ δίνετε διαταγές!, εἶπε θυμωμένα ἡ Φλόγα.

Μάρκ Γιάρροου! Τὰ μάτια του καρφώθηκαν στό πρόσωπό μου, προχώρησαν στό κορμί μου καί θάβλεπε... ὅταν ἀνατινάχτηκε. Μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ εἶχε ἀκουστῇ ἀπ' τὸ μπροστινὸ δωμάτιο. Σηκώνοντας τὸ ρεβόλβερ του ἔκανε ἕνα βῆμα κι' οἱ κουρτίνες ἀνοῖξαν.

Τρικλίζοντας, μπῆκε ἡ Φλόγα.

— Ἐφυγε! φώναξε. Ἀπ' τὴν μπροστινὴ πόρτα! Ἐδῶ ἦταν ὅμως. Ἐπρεπε νά εἶναι ἐδῶ. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο! Εἶμαι βεβαία. Φοροῦσε μασκά. Ἐκεῖνος ἦταν!

Καί μιλώντας, γαντζώθηκε στόν Μάρκ Γιάρροου. Ἄν στὴν πραγματικότητα ἡ θελὲ νά με βοηθήσῃ, δέν θά ἐνεργοῦσε ἄλλοιως.

καί πάλι ἐγὼ πυροβόλησα. Γιὰ δευτέρη φορά τὸ ρεβόλβερ τοῦφυγε ἀπ' τὰ χέρια καί ὁ Γιάρροου πυροβόλησε στό πάτωμα βουτηγμένος στό αίματα. Ἐν τούτοις, καί πάλι εἶχε τὴν δύναμη νά συρθεῖ ὡς ἐμένα. Τὸν ἔβλεπα νάρχεται μολονὶ μάταια προσπαθοῦσα νά γυρίσω τὴν πολυθρόνα μου, χωρὶς νά τὸ κατορθώσω. Τέλος εἶδα τὸ βλέμμα τοῦ νά γίνεται θολό. Ἀνάσαινε βαρεῖα.

Τουτοχρόνως, εἶδα τὴν Φλόγα νά βγάξῃ κάτι ἀπὸ τὰ τσάντάκι τῆς. Ἐγὼ ὅμως τὸ ρεβόλβερ μου καί τὴν σημάδεψα φωνάζοντας:

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

«Ποτέ δὲν δὰ σέ ἐγκαταλείψω!»

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤ ΣΟΛΙΓΚΕΡ

Τὴ χαριτωμένη πού ἦταν ἡ γυναῖκα μου, πού εἶδα ἐνῶ γευμάτιζα στὸ ρεστοράν, στὸ διπλανό μου τραπέζι. Ξαπθὰ, ἀληθινὰ ξαπθὰ μαλλιά, πράσινα μάτια, ρόζ ἐπι-δερμίδα, ὑπέροχες φόρμες καὶ τόσο ἐλαφρὰ ντυμένη!

Πιπιλίζοντας τὰ πόδια ἐνὸς ἀστακοῦ, προσπάθησα νὰ πάσω μιά πόζα πού νὰ ἀναδεικνύη περισσότερο τὴν ἀνδρική μου κορμοστασιά ὅταν εἶδα ἕναν παχουλὸ κύριο μὲ βλογιοκομμένο πρόσωπο, νὰ πλησιάζη τὴν ξαπθὴ σειρήνα. Αὐτὴ τὸν χαίρεται μὲ βαρυσσημένο ὕφος. Σχεδὸν δὲν μίλησαν καθόλου. Νὰ ἦταν, ἀσπρε, ὁ σύζυγος ἢ ὁ σοβάρος ἐραστής; Ἡ κανένας παλὸς φίλος; Ἐκείνη ἔτρωγε βιαστικά σὰν νὰ τὴν ἐνοχλοῦσε ἡ παρουσία τοῦ συντρόφου της, ὥσπου σηκώθηκε πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ βγήκε στὴν βεράντα.

«Ἐδὼ θὰ δείξης τώρα τὴν ἱκανότητά σου», εἶπα μέσα μου.

Κάθησα στὴν βεράντα, σὲ μιά πολυθρόνα κοντὰ της. Ἐκείνη πήρε ἕνα σιγαρέττο κι' ἐγὼ ἐπωφελήθηκα γιὰ νὰ τῆς προτείνω τὸν ἀναπτήρα μου.

«Υστερὰ ἀπὸ δυὸ - τρεῖς ἰδιαίτερες τυπικὲς κουβέντες, εἶχα ἀρχίσει νὰ γίνωμαι πιὸ τολμηρὸς, ὅταν φάνηκε ὁ παχουλὸς κύριος. Ἡ κ. Μάντ Λέγκλεν-αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της-ἔκανε ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας ἐνῶ ἐκείνος τὴν ρατοῦσε μὲ σεβασμό:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάω περίπατο στὴν πλάζ;

—Πήγαινε περίπατο, Τοτό, κάνε δ,τι σοὺ γουστάρει!

«Υστερὰ ἀκούσα τὸν ἄνδρα νὰ τῆς ψιθυρίζη:

—Σ' εὐχαριστῶ, μαμά!

Κι' ἔφυγε.

Ἐγὼ ἤμουν κατάπληκτος.

—Σὰς λέει «μαμά» ἐνῶ εἶναι τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός σας! εἶπα.

—Ἀπλούστατα: πρὸ δυὸ ἐτῶν, παντρεύτηκα ἕνα χριδιὸ πενηντάρη πού μὲ λάτρευε. Ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο του εἶχε ἕναν γιοῦ πού ἦταν, τότε, τοιάντα χροινῶν! Παρὰ τὰ μεγάλα ἀνταλλάγματα πού μοῦ πρόσφερε, ἐγὼ δίσταζα. Ἦταν, βλέπτε, κι' ὁ μεγάλος γιός; Γιὰ νὰ καταπληκτικὴ τὸν δισταγμὸς μου, ὁ χριδιὸς εἶπε: «Ὁ Τεοντόρ-Τοτό ὅμως τὸν λέω-δὲν ὑὰ μὲς ἐνοχλῇ γιατί θὰ τὸν παντρεύω μὲ μιά ξαδέλφη του καὶ θὰ πᾶνε νὰ μένουν στὸ Ῥεμπουσόν...» Φρόντισε κι' ὅλας νὰ ρυτίση τὸν γιοῦ τοῦ παρούσα μου: «Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Τοτό, πὼς θὰ παντρευτῆς τὴν Ἀδελαΐδα, τὸ γρηγορότερο; —Ναὶ μπαμπά, ἀν' αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ».

«Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε αὐτὸς ὁ νέος τὴν εὐγενικὴς, τὴν ὑπόκομη καὶ τὴν καλοσυναιτητικὴν πού εἶναι! Παντρεύτηκα λοιπὸν τὸν πατέρα καὶ κολύμπησα στὸν πλοῦτο καὶ στὴν εὐτυχία... Μιά σκληροκοιδικὴ ὁμορφιά μοῦ πῆρε σὲ λίγες μέρες τὸν σύζυγό μου...

—Πὶ τὰ θέλετε; Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ! εἶπα γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω.

—Ὁ Τοτός ἐνοίωσε ἕναν βαθυ σπαργα-

μό, τὸν παρηγόρησα ὅπως μποροῦσα... Γεμάτος εὐγνωμοσύνη, μοῦ εἶπε μὲ ὀρμή: «Μαμά, μόνη ἐσὺ μοῦ μένεις στὸν κόσμο! Νὰ εἶσαι ὅμως ἡσυχῇ, δὲν θὰ σέ ἐγκαταλείψω ποτέ!»

«Αὐτὸ, ἐννοεῖται, δὲν μ' ἐνθουσίαζε καθόλου. Τοῦ ἱποκριθῆκα πὼς αὐτὰ τὰ λόγια φανέρωναν τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του, πρέπει, ὅμως, μὲ μὲν περᾶση τὸ πένθος, καὶ πρὶν ἀκοῖα, νὰ παντρευτῆ τὴν Ἀδελαΐδα. Αὐτὸ ὅταν ἡ καλλιτέρις λύση.

«Ὁ Τοτός διαμαρτυρήθηκε. Ἡ θυσ'α μου τὸν συγκινοῦσε πολὺ, ἀλλὰ εἶχε σὺν νόημα καὶ συνείδηση τῶν ὑποχρεώσεων του, δὲν μποροῦσε λοιπὸν ποτέ καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ μ' ἀφήσῃ μόνη! Ἔτσι, ἕνα χρόνο τώρα ζοῦμε αὐτὴ τὴν ζωὴ, κύριε. Τοῦ λέω διαρκῶς: «Γιὰτὶ δὲν χαίρε-

Κάθησα στὴν βεράντα σὲ μιά πολυθρόνα κοντὰ της.

σαι τὴν ἐλευθερία σου; Γιατὶ σέρνεσαι ὅλο πτὰ φουστάνια μου; —Ἐχὼς δίκιο, «μαμά» μοῦ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ καὶ δὲν κάνει βῆμα ἀπὸ μένα!

■ ■

Νάτος ὁ Τοτός! Μὲ κύτταξε μὲ ἕνα τοσο παράξενο ὕφος, πού ἡ... μαμά του ἀναγκάστηκε νὰ μᾶς συστήσῃ. «Υστερὰ, ἐκείνος ρώτησε:

—Μαμάκα, θέλεις νὰ σέ συνοδεύσω στὸ Καζίνο;

—Ὁχι. Θὰ μένω στὸ ξενοδοχεῖο. Πήγαινε ἐσὺ, ἀν' θέλῃς.

—Μόνος; Θὰ πηλῆξω...

Ἐκείνη ἀποτόλμησε:

—Νὰ βρῆς μιά φιλεναδούλα.

—Ὁ! μαμά! τῆς φώναξε σκανδαλισμένος. Καὶ πρόσθεσε ντροπαλά... Ἐπι-στρέφω ἀμέσως στὸ δωμάτιό μου.

—Εἴδατε κι' ἀκούσατε, κύριε! μοῦ εἶπε ἡ ὁμορφὴ ξανθοῦλα μὲ λίγες ἔφυγε ἐκείνος. Βλέπετε τὴν μετὰ ἔχω στὸ κεφάλι μου! Νὰ χάνεται διαρκῶς αὐτὸς ὁ μαντράχλος μεταξύ μου καὶ... οὐδὲν ποτε νέου μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐνοίωσα τόση εὐχαρίστηση... εὐχαρίστηση, καταλαβαίνετε...

—Ἄν καταλαβαίνω, λέει! Κι' ἐνῶ ἐκείνη κατέβαζε τὸ βλέμμα της, πρόσθεσε: —Ἐγὼ ἕναν τρόπο νὰ ξαναβρῆτε τὴν ἐλευθερία σας... νὰ κάνετε τὸν Τοτό νὰ ἐρωτευθῇ. —Ὁ! ὅσα εἶμαι εὐγνώμων ἀν' τὸ κατορθώσετε...

■ ■

Τὴν ἴδια μέρα τηλεφωνοῦσα τῆς φίλης μου Φάννυ Σμίθσον μιάς τετραπέρατης καὶ φλογερῆς ζωντοχίρας.

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἦσυχας θὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὸν... παρθένό σου!

Τὴν ἐπομένη, πραγματικά, ὁ Τοτός ζητοῦσε ἀπ' τὴν «μητέρα» του τὴν ἀδεία νὰ γευματίσῃ χωρὶς αὐτήν. Τὴν ἄλλη μέρα, νὰ κἀνὴ μιά ἐκδρομὴ πού θὰ διαρκοῦσε μιά βδομάδα, κατὰ μήκος τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς βδομάδας ἡ ξανθοῦλα ἔπαιρνε ἕνα μπιλιετακι:

«Λατρευτὴ μου μαμακούλα

»Χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολίαν θὰ νοιώσης μιά μεγάλη λύπη... Ἐλῶ ὅμως νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ μου... Γι' αὐτὸ μὴ μοῦ κρατᾷς

κακία ἀν' παρατείνω τὴν ἀπουσία μου... κ.τ.λ...»

—Ἐπὶ τέλους! Ἐπὶ τέλους! Εἶμαι ἐλευθερὴ! φώναξε μὲ ἀνακούφιση ἡ ξανθοῦλα. Ἔτσι θὰ μὴ μὴ μὴ νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ τὴν ζωὴ μου. Καὶ τώρα!

—Ἀς μὴ χάσουμε οὐτε λεπτό! φώναξε κι' ἐγὼ ἐνθουσιασμένη.

—Ὅποτε στιγμὴ! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Θὰ τηλεφωνῇς ἀμέσως στὸν Ρομπέρ!

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ρομπέρ;

—Ἕνας νέος πού ἀγαπᾷ τρελλά! Δὲν εἶχα ποτέ τολμήσει νὰ τοῦ φανερώσω τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Τοτό. Φοβόμουν μὴν γελοιοποιθῶ! Τώρα ὅμως πού ἔπαψε νὰ εἶναι στὴν μέση ὁ Τοτός!... Χάρης σέ σὰς, φίλε μου! Ὁ! σὰς λατρεύω, ξέρετε!

Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἔσκυβα τὸ κεφάλι χωρὶς τὸν παραικρὸ ἐνθουσιασμό-ἡ σειρήνα μου μὲ φίλησε στα δυὸ μάγουλα!

«ΑΛΜΠΕΡΤ ΣΟΛΙΓΚΕΡ

Ἡ προτομὴ τοῦ Νουνοῦ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

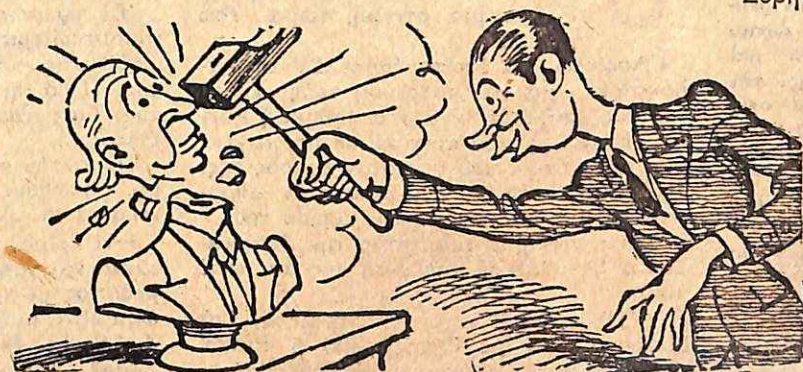
σὲ μακρινούς του συγγενεῖς. «Ἄν εἶναι ποτέ δυνατόν νὰ μνησικακῇ κανεὶς ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἤθελε ἀπλῶς νὰ ἀκολουθῇ τὴς κλίσεις του.

Οἱ κληρονόμοι, γελώντας μὲ τὴν ἀτυχία μου, μὲ κάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθῶ στὸ σπῆτι τοῦ μεταστάτους. Εὐσυνειδητοὶ ἀνθρώποι, ἤθελαν νὰ γίνῃ παρουσία μου ἡ μοιρασιά. Τοὺς ἀκολουθῶσα μὲ ἀξιοπρέπεια, χωρὶς νὰ φανερώσω τὴν ἀνανάκτησή μου.

Ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν συμβολαιογράφο, ξαδέλφες καὶ ξαδελφοὶ μοιράστηκαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ νουνοῦ μου.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ μιά προτομὴ σὲ φυσικὸ μέγεθος τοῦ νουνοῦ Τιμολέοντος.

—Πόσο τοῦ μοιάζει! φώναξα μὲ θαυμασμό. Θαρρεῖς καὶ θὰ μιλήσῃ...

Πῆρα τὸ σφυρὶ κι' ἄρχισα νὰ κοπανᾶω τὴν προτομὴ...

Οἱ κληρονόμοι πού εἶχαν ἀκούσει τὰ λόγια μου, ἔκαναν ἕνα πρόχειρο συμβούλιο κι' ἀποφάσισαν νὰ μοῦ χαρίσουν τὴν προτομὴ. Κι' ὁ Νάρκισσος Τοκάς, κυριώτερος κληρονόμος, εἶπε μὲ μιά δηκτικὴ εἰρωνεία:

■ ■

—Κύριε Παρφαί Κοσάρ, γιὰ λόγους πού δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, ὁ ἐξαδελφὸς Τιμολέων σὰς ἔσχασε στὴν διαθήκη του... Γνωρίζοντας ὅμως ἐγὼ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσή σας στὸν νουνό σας, θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπανορθώσω τὴν παράλειψή του. Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλη εὐχὰ ἰσότης ἂν δεχθῆτε νὰ σὰς χαρίσω αὐ-

Ἀρχισα νὰ χορεύω σὺν τρελλῶς!

τὴ τὴν προτομὴ, γιὰ νὰ τὸν θυμᾶστε...

Εὐχαρίστησα τὸν «δαρτη» —τὴ νῆκα νὰ;—τύλιξα τὴν προτομὴ σὲ μιά ἐφημερίδα κι' ἔφυγα. Τὴ βαρεὶά ὅμως πού ἦταν! Καὶ ὅμως ἦταν ἀπὸ γύψο καὶ ὄχι ἀπὸ αἶθερο! Ὅταν ἔφθασα στὴν σοφίτα μου, τὴν ἔβαλα ἐπάνω στὸ τραπέζι μου καὶ ἄρχισα νὰ τὴν ἀποθαυμάζω, σκεπτόμενος συνάμα σὲ τί θὰ μποροῦσα νὰ τὴν χρησιμοποιήσω. Ξαφνικά, δυὸ ποντικὸ ἐξεστρώσαν ἀπὸ μιά γωνιά καὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν ἀμέριμνα τὸν περίπατό τους.

—Εὐρηκα! φώναξα, σὰν τὸν Ἀρχιμήδη, κυττάζοντας τὰ ποντικά. Ὅλα κἀνὰ σκόντῃ τὴν προτομὴ τοῦ νουνοῦ μου καὶ θὰ φράξω τὴς τρύπες τῆς σοφίτας μου. Αὐτὰ τὰ ποντικά ἀρχισαν νὰ γίνονται πολὺ ἐνοχλητικά.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσω οὐρεὶ λεπτὸ πῆρα τὸ σφυρὶ καὶ ἄρχισα νὰ κοπανᾶω τὴν προτομὴ μου. Ἀρχισα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Αὐτὸ δὲν τὰ ἔφταιγε ὅλας! Δὲν πρόφτασα ὅμως καλὰ καλὰ νὰ κατεβάσω καὶ δευτέρῃ τοῦ γέρω-τσιγγουνη τοῦ νουνοῦ μου, ὅποτε βλέπω νὰ χύνονται στὸ τραπέζι μέσα ἀπὸ τὴν προτομὴ, ποτᾶμι τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ τὰ χιλιάδικα!

Ἡ προτομὴ ἦταν γεμάτη θησαυρούς! Ἀρχισα νὰ χορεύω σὺν τρελλῶς. Ὁ γέρω-τσιγγουνης ὁ νουνός μου, μὴ ἔγοντας ἀσφαλέςτερο μέρος ὡς κρύψῃ τὰ περισσευούμενά του, σκέφθηκε νὰ τὰ βάλῃ μέσα στὴν προτομὴ του!

Οἱ κληρονόμοι φυσικά, δὲν τὸ ἤξεραν αὐτὸ καὶ ὅπως ὁ νουνός εἶχε ἔχασαι νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ λεπτὰ τῆς προτομῆς στὴν διαθήκη του, μοῦ χαρίστηκε αὐτὴ, ὡς ἀντικείμενο ἀχρηστο καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀξία!

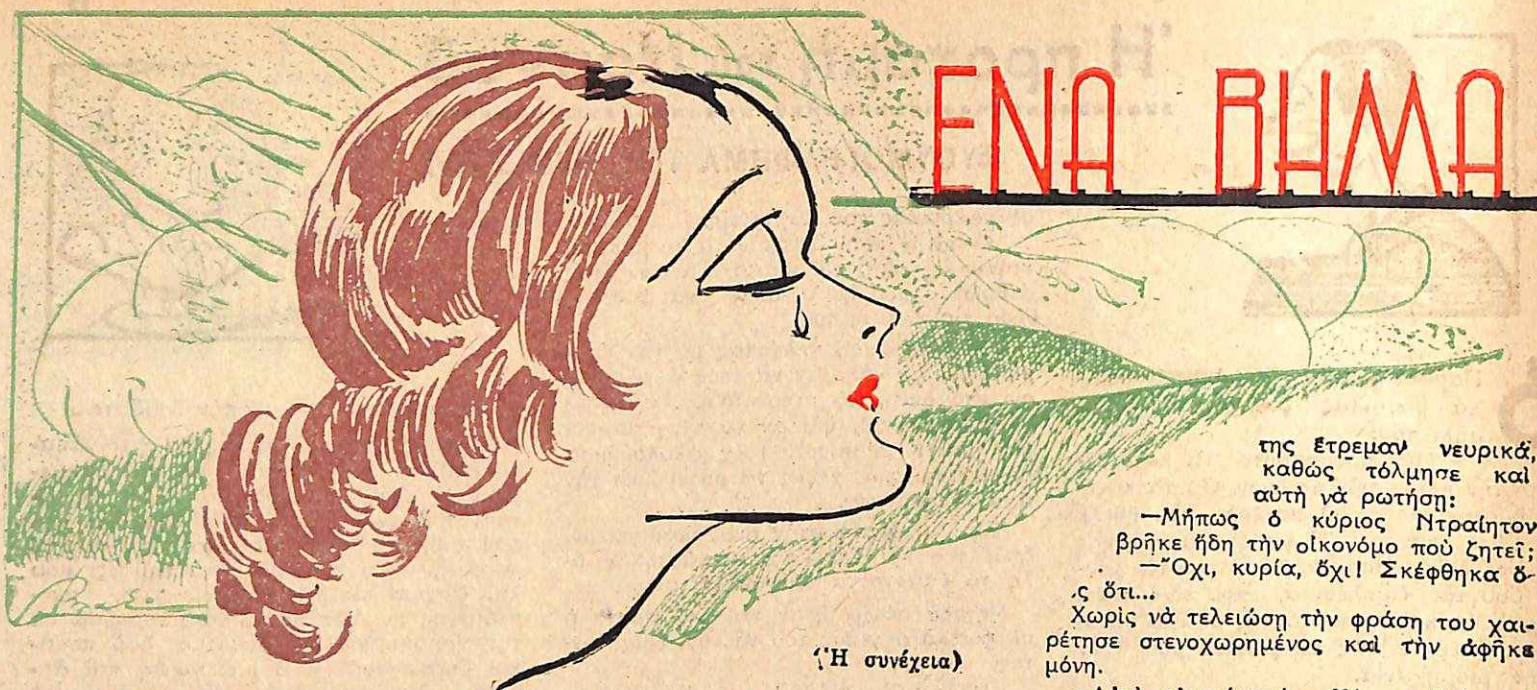
Κι' ἔτσι ἐνῶ, ὁ ἀποκληρωμένος, κατήντησε νὰ ἔχω τὸ πῶ γενναῖο μερτικό ἀπὸ τὴν κληρονομία τοῦ!

Ἀφοῦ χορεύω ἀρκετὰ ἔκρυψα τὸν θησαυρό μου σὲ ἀσφαλὲς μέρος καὶ ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τὸ συμβολαιογράφο, παρακαλώντας τὸν νὰ διαβιβῇ τὴς εὐχαριστίες μου στοὺς ἄλλους συγγενεῖς ὁ νόμος τοῦ νουνοῦ Τιμολέοντος.

Ἀργότερα ἔμαθα πὼς πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους!

Ἔτσι, πού λέτε, κατέληξε ὁ Παρφαί, δεχόμενος τὰ συγχαρητήριά μας, χάρις στὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπέμβαση τῆς θείας Πρόνοιας, ἐπανορθώθηκε μιά ἀδικία καὶ ἀνταμειβόθηκε κι' ἕνα φιλότιμο παιδί, πού ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ τὴν ποδοδὸ τοῦ καὶ τὸ καλὸ του!...

ΜΑΞΙΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η νεαρότατη και άθωα Ρόντα παντρεύτηκε τον σέρ Γάστωνα Βέρνερ, έναν ωραίο Άγγλο εύπατρίδη, που την πήρε μόνο και μόνο για την τεραστία περιουσία της, την οποία κατασπατάλησε στα χαρτιά και στις γυναικες. Και τώρα ο σέρ Βέρνερ της κάνει μαρτυρική τη ζωή, για να την ξεφορτωθώ. Η υπερέφανα όμως Ρόντα δεν θέλει να ζητήσει διαζύγιο και υποφέρει σιωπηλά. Την Ρόντα την αγαπά τρελλά ένας φίλος του αντρός της, ο λόρδος Ουίβις, που της στέλνει διαρκώς άνθη. Η Ρόντα κρατά την πιδ ανεπίληπτη στάση. Ο σατανικός όμως σέρ Γάστων φαίνεται να ευνόη αυτό το αίσθημα του σέρ Ουίβις, μόνο και μόνο με την ελπίδα ότι θα παρασυρθεί μιά μέρα κι' η δυστυχισμένη Ρόντα, και θα μπορέσει έτσι να την ένοχοποιήσει και να ξεφορτωθεί, επιτυχώντας το διαζύγιο εις βάρος της. Εκείνο το βράδυ, το ζεύγος Βέρνερ ήταν καλεσμένο στής λαίδη Μάρκ. Στην ίδια έσπερίδα ήταν και η εξαδέλφη της Ρόντα, Μπρέντα, και ο Κένρικ Τζέραλντ, ο οποίος είναι τρελλά έρωτευμένος με την Μπρέντα. Η λαίδη Βέρνερ είχε ζητήσει εκείνο το βράδυ μιά συνέντευξη με τον λόρδο Ουίβις. «Υστερ' από μιά δραματική συνομιλία η Ρόντα τον πείθει να πνίξει μέσα του την αγάπη πώς κι' αυτήν και να φύγει μακριά. Ο Ουίβις τὸν υπόσεται. Ο σέρ Γάστων όμως, ο άντρας της Ρόντας, είχε παρακολουθήσει άθέτως την συνομιλία αυτή και κάμνει μιά νέα σκηνή της Ρόντας. «Υστερ' από αυτό η Ρόντα παίρνει πιά την απόφασή της. Θα έφευγε από τὸ σπίτι της. Πράγματι εκείνο το βράδυ δεν επιστρέφει στο μέγαρό της, αλλά πηγαίνει στην θεία της λαίδη Κάμρυφορντ, στην οποία τὰ λέγει όλα. Η θεία της προσπαθεί να την παρηγορήσει αλλά η Ρόντα είναι αμετάπειστη και ζητεί από την θεία της να την βοηθήσει. Θα άφηνε όριστικώς πιά τὸν Βέρνερ και θὰ πήγαυε να έρωτασθί. Υπήσχε μάλιστα και η θεία. Κάποιος κ. Ντραίητον, ένα γεροντοπαλίκιάρη όπως τὸ φανταζόταν όλοι, ζητούσε οίκονόμο. Η Ρόντα θὰ πήγαυε σ' αυτόν. Η θεία της προσπαθεί να την αποτρέψει αλλά η Ρόντα είναι αμετάπειστη και φεύγει. Την ελλη μέρα παρουσιάζόταν στον πόρτο τοῦ Κίγκλαντ, δπου έμενε ο κ. Ντραίητον: —Είμαι εδώ ο κ. Ντραίητον, ρώτησε η Ρόντα τὸν γέρω υπηρέτη που της άνοιξε.

—Είμαι εδώ ο κ. Ντραίητον, ρώτησε η Ρόντα τὸν γέρω υπηρέτη που της άνοιξε.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

της έτρεμαν νευρικά, καθώς τόλμησε και αυτή να ρωτήσει:

—Μήπως ο κύριος Ντραίητον βρήκε ήδη την οίκονόμο που ζητεί; —«Όχι, κυρία, όχι! Σκέφθηκα δ-

ς ότι... Χωρίς να τελειώσει την φράση του χαίρετσε στενοχωρημένους και την άφηκε μόνη.

—Αυτή οίκονόμος!... Κύριε έλέησον! έπτε μόνος του, κατάπληκτος, καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω του...

Εν τῷ μεταξύ η Ρόντα, καθισμένη άναπαυτικώτερα στην πολυθρόνα της, παραδίνονταν πάλι στις φοβισμένες σκεψεις της. Τι θὰ πη άραγε αυτός ο κ. Ντραίητον; Γιατί άργεί τόσο; Δεν θὰ έλθη επί τέλους;...

Παρά την κόυραση που ένοιωθε άκόμμη, σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει νευρικά στο δωμάτιο.

—Τί κρίμα, να μη τὸν βρῶ εδώ! Ίσως τώρα να γύριση κουρασμένος και εύρεθιστος με τὰ γεροντικά του νεύρα. Η ώρα είναι μιάμιση. Τὸ τραίνο φεύγει στις 4. «Αν δεν έλθη έως...

«Αλλ' ήλθε εγκαίρως. Δεν είχε περάσει άκόμμη ένα τέταρτο, όταν η λαίδη Βέρνερ άκουσε βήματα στο χῶλλ. Τὰ βήματα αυτά ήσαν γοργά, δυνατά και διόλου γεροντικά.

—Δεν είναι πάλι αυτός έπτε μόνη της η Ρόντα, μόλις συγκρατώντας την άπελπισία της.

Την στιγμή όμως εκείνη άνοιξε η πόρτα και ένας νέος μπήκε στο δωμάτιο:

—Λυπούμαι πάρα πολύ... άρχισε από τὸ κατώφλι με την φιλόφρονα άδιαφορία τὸν κοσικῶν ανθρώπων.

«Αλλά σῶπασε άπότομα και στάθηκε κατάπληκτος. Η στενοχώρια της Ρόντας, που είχε σηκῶθ ή έν τῷ μετταξύ δεν ήταν τίποτα μπρὸς την δική του!

—...που σῶς έκαμα να περιμένετε τὸ σην ὠραν... συνεπλήρωσε ο νέος κύριος. «Ετελείωσε την φράση του με άλλαγμαμένο τόνο φωνής. Δεν έβλεπε πιά παρά τὸ ὠχρό και τρομαγμένο—άλλά και τὸν τελείο—πρόσωπο που είχε μπροστά του.

—Με συγχωρείτε!... Σῶς ζητῶ συγγνώμην. Μοῦ είπαν ότι...

Σῶπασε και πάλι άπότομα. Τὸ πράγμα του φαινόταν μὰ την αλήθεια, πρωτοφανές. Ποιά ήταν αυτή η χαριτωμένη κυρία. Και γιατί τὸν έζητούσε; Πολλές ὠραιες κυρίες γυρίζουν βέβαια, από καιροῦ εις καιρόν τὰ γειτονικά μέγαρα και ζητοῦν συνευφορές για τὸς φτωχοῦς.

«Αλλ'... δὲν είχε πη άκόμμη οὔτε λέξη από τὸ στερεότυπο λογίδριο της φιλανθρωπίας. Και έπειτα... ο Πέτρος τοῦ

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

είχεν άναγγείλει ὠρισμένως, ότι τὸν περίμενε η νέα οίκονόμος.

—«Αν μπορῶ να σῶς φανῶ χρήσιμος... άρχισε πάλι μόνον και μόνο για να πη κάτι.

—Μπορείτε, είπε η Ρόντα με σβυσμένη φωνή. Της έρχόταν να κλάψη από την στενοχώρια της.

—Πολύ εύχαρίστος! «Ό,τι θέλετε... έπτε εκείνος. Ήταν τρομερά στενοχωρημένος. Ίσως να είχε δίκαιο ο Πέτρος αλλά τότε... Πῶς θὰ τολμούσε να πάρη οίκονόμο στο σπίτι του μιά κυρία σαν κι' αυτήν;

—Και πῶς μπορῶ, να σῶς βοηθήσω; ρώτησε.

—«Αν μοῦ πητε πότε θὰ ιδῶ τὸν κύριο Ντραίητον, άπήντησε εκείνη άμέσως, με τὸ θάρρος της άπελπισίας.

—Τὸν κύριο Ντραίητον;

—Υπεχώρησε έκπληκτος μερικά βήματα.

—Ναί!... Κάποια παρεξήγηση ὑπάρχει νομίζω... είπε η Ρόντα.

Από την μιά μεριά η άπογοήτευση για την παρατεινόμενη άπουσία τοῦ γηραιῦ οίκοδεσπότη και άφ' έτέρου η συνάντηση με τὸν έμβρόντιο αυτόν νέο, την ξεενεύριζαν τελείως. Η χλωμάδα που σκέπασε τὸ πρόσωπό της και η έκφραση τοῦ πόνου, που την συνῶδευε πρόσθεταν και άκόμμη στην καλλονή της—μια καλλονή που δεν είχε έντονη άνάγκη από τίποτε:

—Είμαι βεβαία, ότι κάποιο λάθος συμβαίνει, είπε βιαστικά. Θέλω... θα ήθελα να ιδῶ τὸν κύριο Ντραίητον!

—Μὰ... έγῶ είμαι ο κ. Ντραίητον είπε επί τέλους, με πολλή συστολή ο νέος.

—Σεις!

Η Ρόντα όπισθοχώρησε άσυναίσθητα ένα η δύο βήματα. Αυτὸς λοιπὸν ήταν ο γέρω ξερευνητής!... «Ω πῶς την έπαθε με την έπιπολαιότητα της θείας της!... Τώρα που τὸν έβλεπε ξανά, άναγνώριζε τὸν νέο που συνήντησε στο πάρκο, την ὠρα που έφθανε... Με μίαν μεγάλην προσπάθεια έγινε πάλι κυρία τοῦ εαυτοῦ της, και κατάρθωσε να συνεχίση:

—Εάν εισθε... Διηλαθῇ άφου εισθε ο κ. Ντραίητον... ήλθα να σῶς πῶ, ότι... αν σῶς κάμνω... θὰ ήθελα πολύ να με πάρετε οίκονόμο σας!

—«Α! Έκανε ο κ. Ντραίητον. Η άπάντηση ήταν λίγο κομική, αλλ' όπωσδήποτε ήταν και η μόνη που μπορούσε να δῶση εκείνη την στιγμή. Προσπάθησε να ξαναβρῇ όσο μπορούσε και αυτός την ψυχραιμία του:

—Σῶς εύχαριστῶ πολύ, είπεν επί τέλους, σταματώντας σε κάθε λέξη. Εισθε πολύ καλή... Καί... αν τὸ έχετε πραγματικῶς άποφασίσει...

Σῶπασε και την κύτταξε με ένα βλέμμα που ζητούσε άπάντηση.

—Βεβαίως τὸ έχω άποφασίσει! άπήντησε εκείνη μελαγχολικά.

—«Αφοῦ, είναι έτσι... θὰ σῶς είμαι ὀπῶχρεως, εάν προσπαθήσετε να φροντίσετε για τὸ σπίτι μου. Έχω μεγάλη άνάγκη τὸν ὑπηρεσιῶν σας. «Αλλά...

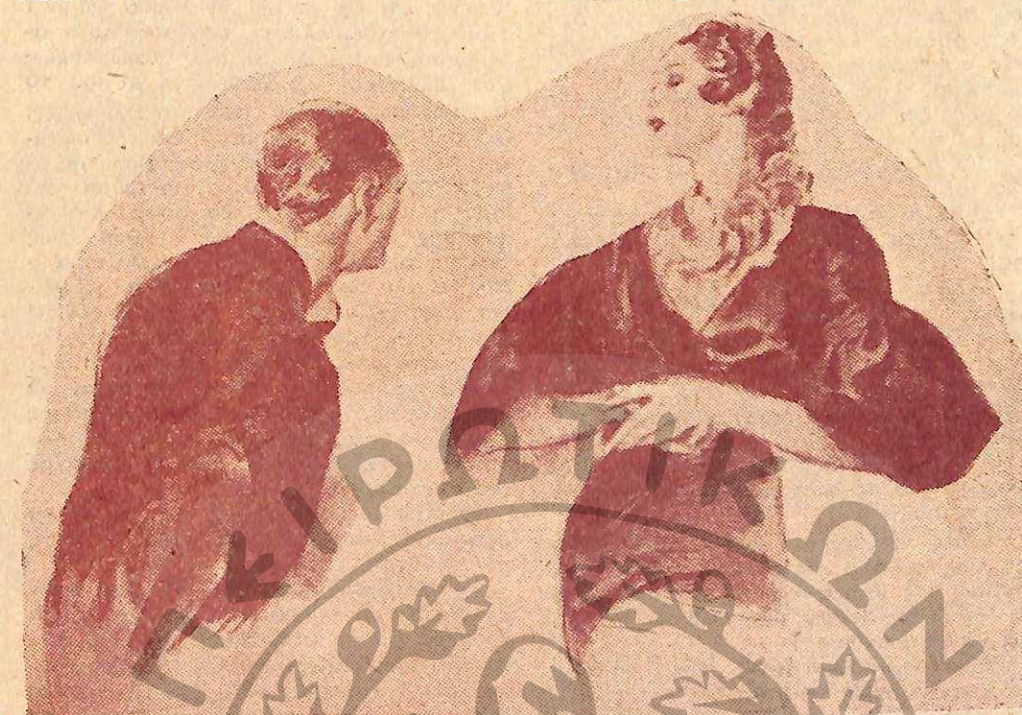
—«Αλλά;

Η Ρόντα, με τὸ τρομερὸ προαίσθημα ότι έπρόκειτο να βρεθῇ μπρὸς στην άρ-

νηση ὤψωσε σ' αυτόν τὰ ὠραία της μάτια:

—Νομίζετε ότι δεν θὰ είμαι έπαρκής; ρά. Κάθε άλλος! Φοβοῦμαι μόνο ότι δεν θὰ σῶς είναι εύχάριστο. Πρέπει, βλέπετε, να έπιστατήτε στην ὑπηρεσία και να φροντίζετε για τὸ κάθε τί. Καί... και διάφορα άλλα πράγματα, τοῦ είδους αὐτοῦ. Φαινόταν σαν να της ζητούσε συγγνώμη...

—Φανιάζομαι ότι θὰ τὰ καταφέρω, είπε χαμηλοφῶνας η Ρόντα. Τώρα, τοῦ μιλούσε σαν πρὸς τὸν έργοδότη της, και όχι ὅπως πρὸ ὀλλγου, όταν είδε έξαφνα τὸν άγνωστο νέο να υπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο.

—«Απατάσαι! Δεν ξέρω τίποτα! Έκανε η Ρόντα.

—Πολύ καλά λοιπόν, είπε εκείνος. Σῶς εύχαριστῶ πάρα πολύ. Έγῶ φεύγω αύριο, και δεν θὰ επιστρέψω πρὸ της 9 Αύγουστου. «Αν νομίζετε...

—«Αν νομίζω... είπε διατακτικά εκείνη και κύτταξε τὸν νέο πυργοδεσπότη με άπειρη προθυμία.

«Ωρισμένως, λοιπόν, την δεχόταν; Και μάλιστα, χωρίς να ζητήσει καν συστατικά;

—Μήπως θέλετε να δῆτε κι' αυτό, μιά στιγμή... τοῦ είπε, προτείνοντας τὸ γράμμα της λαίδης Μπάρκερ στην λαίδη Κάμρυφορντ. «Αλλ' εκείνος της έκανε νεύμα να τὸ κρατήσει:

—«Αν νομίζετε ότι θὰ τὰ καταφέρετε...θὰ με ὀποχρεώσετε να αναλάβετε τὸ ταχύτερο και τὰ καθήκοντά σας. Θὰ δῶσω διαταγές να σῶς διευκολύνουν σ' ότι

χρειασθῇ.

Ήταν άκόμμη τρομερά στενοχωρημένος, αλλ' η Ρόντα, από την χαρά της, ξέν τὸ πρόσεξε.

—Θὰ με κρατήσετε λοιπὸν ρώτησε, χωρίς άκόμμη να καλοπιστεύη ότι πραγματικά θάμενε στο σπίτι.

—Μὰ βέβαια... «Αν θέλετε!, είπε εκείνος. Και έπειτα, άντιλαμβανόμενος ότι δεν ήταν αὐτὸς τρόπος συμπεριφορῆς σε μιά οίκονόμο, ὑποκλίθηκε έλαφρά και γύρισε βιαστικά πρὸς την πόρτα. Στο κατώφλι, όμως, στράφηκε:

—Και πῶς είναι τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ;

—Κλάρκ! Κυρία Κλάρκ, ψιθύρισε θυμωμένη τὸ επίθετο που είχε διαλέξει την προηγουμένη με την Μπρέντα. «Επίθετο σοβαρό και πολύ συνηθισμένο.

—«Α! είπε ο κ. Ντραίητον. Και βιάζοντας από την τσέπη τὸ σημειωματάριό του τὸ έγραψε:

—Και τὸ μικρὸ σας ὄνομα ρώτησε.

—Ρόντα, είπε εκείνη άπερίσκεπτα, αλλ' άμέσως κατόπιν δάγκασε την γλῶσσα της. Γιατί να τοῦ δῶση ένα μέσο με τὸ ὅποιο θὰ μπορούσε να ανακαλύψη, μιά μέρα, ποιά πραγματικῶς ήταν;

—Εύχαριστῶ, είπε ο κ. Ντραίητον. Θὰ δῶσω διαταγές να σῶς ετοιμάσουν τὸ ρῶτησε, με αγωνιώδη τόνο στην φωνή της.

—«Ω, κάθε άλλος! είπε εκείνος ζῶη!

πρόγευμά σας. Θά πεινάσατε ασφαλώς έπειτα από τόσο κουραστικό ταξίδι. 'Ο Πέτρος—υποθέτω, ότι έχετε ήδη τόν καμριέρη μου;— θά φροντίση γιά τήν έγκατάστασή σας. Σας παρακαλώ νά τοῦ ζητήσετε, δι, διήποτε σάς χρειασθῇ. 'Εκείνος, βλέπετε, θά εἶναι ἐδῶ, ἐνῶ ἐγώ θά λείπω... Χαίρετε!

Υποκλίθηκε ἐλαφρά, μέ ἕνα εὐγενικό μειδίαμα, καί ἔφυγε βιαστικά...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

ΤΗΣ ΠΟΝΤΑΣ

—Νά σοῦ πῶ! Μετανόησα πικρά, πού δέχθηκα νά γίνῃ αὐτή ἡ τρέλλα! εἶπε ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ, μέ ὕφος ἀπελπισμένο. Φαινόταν πολὺ ἀνήσυχη. 'Ενόςῳ μιλοῦσε κύτταζε τήν Μπρέντα. πού τοποθετοῦσε μερικά φρέσκα ἀνήθη σ' ἕνα βάζο.

Εἶχε περάσει μιά βδομάδα καί ὁ 'Ιούλιος ἦταν ἀκόμη θερμότερος: —Θά ἦταν προτιμότερο νά τήν κρατοῦσα ἐδῶ καί νά ταξιδεύαμε μαζί. Βέβαια ὁ Γάστων δέν θά ἔφερνε καμμία ἀντίρρηση. 'Η μόνη του ἐπιθυμία ἦταν νά τήν ξεφορτώθῃ. Τήν καμμένη!...

—Μήπως δέν τήν ξεφορτώθηκε τώρα; —Ναί, βέβαια! 'Αλλά κατὰ τρόπο πού τοῦ ἐπιτρέπει χίλιες-δύο κακολογίες. Δέν ἦταν φρόνιμο ἐκ μέρους της, νά ἐκτεθῇ στίς συκοφαντίες του... Δέν ξέρω κι' ἐγώ τώρα, τί νά κάμω. Τῆς ἔδωκα τόν λόγο μου, ὅτι θά κρατήσω τὸ μυστικό της καί ἐν τούτοις, ἀν δέν μιλῶσω...

—'Ω θεία! Δέν μπορεῖτε νά τήν προδώσετε!

—Οὐτέ ἂν πρόκειται γιά τὸ καλὸ της; —Μά εἶναι ζήτημα ποῖο εἶναι τὸ καλὸ της!

—'Αλλά γιά σκέψου, ἀγαπητή μου! Ξέρεις ὅτι ἡ συκοφαντία εἶναι τρομερὸ ὄπλο; Πρέπει νά φροντίσης νά τήν μεταίνης ἀμέσως, διαφορετικά ἀφήνει ἀνεξάλειπτα ἱχνη στήν ζωὴ σου... Δέν τὸ διάβασες αὐτὸ τὸ φορικτὸ γράμμα τοῦ ἀνδρός της;...

Πῆρε ἀπὸ τὸ διπλάνο τραπεζάκι ἕνα γράμμα, καί τὸ πέταξε πάλι ἀμέσως μέ ἀγανάκτηση:

—Εἶδες, τί γράφει... καί τί διαδίδει ὁ νόμος του, σ' ὅλα τὰ σπίτια. 'Εννοεῖ νά κερδίῃ εἰς βάρος της τὸ διαζύγιο, καί δέν θά ὑποχωρήσῃ μπροστὰ σὲ τίποτα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ...

—Εἶναι κακοηθέστατος!, εἶπε ἡ Μπρέντα, κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ: "Ἄνδρας εἶναι αὐτός; Τέτοιοι ἄνθρωποι δέν ἔπρεπε νά ζοῦν!...

—'Ενα πράγμα εἶναι βέβαιο..., ψιθύρισε ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ, μέ τὰ μάτια σχεδὸν στά μάτια. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀποφασίσει νά τὴν ἐξοντώσῃ... Τὸ καυμένο τὸ παιδί!...

—Τί νά σὰς πῶ, θεία μου; Θά προτιμοῦσα χίλιες φορές νά ζῶ παρεξηγημένη ἀπὸ τὸν κόσμο, παρά νά συγκατοικῶ μέ ἕνα ὑποκείμενο, σάν τὸν Γάστων. Κι' ἐγώ, ἂν ἦμουν στήν θέση τῆς Ρόντας, θά τὸν ἀφήνα μέ κάθε θυσία. Θά εὕρισκα μίαν καλλίτερα λύση. Θά τὸν πῆγαινα ἐγὼ στὰ δικαστήρια, καί θά γλύτωνά ἀπ' αὐτόν, μιά γιά πάντα!

—Καί βέβαια. Θά ἦταν προτιμότερος ὁ τρόπος αὐτός ἀνεστέναι ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ. 'Αλλ' ἡ Ρόντα, βλέπεις εἶναι διαφορετικός χαρακτήρ.

'Αφοῦ σκούπισε τὰ μάτια της, πῆρε πάλι τὸ γράμμα στὰ χεῖρα:

—Φαντάσου τήν τόλμη του—τὴν αὐθάλεια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Νά γράψῃ σ'

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ἐμένα ἕνα τέτοιο πράγμα! φώναξε μέ τόση ἀγανάκτηση ὥστε παρ' ὀλίγο νά πέσουν τὰ ἀνήθη ἀπὸ τὰ χεῖρά τῆς ἀνεψιάς της. Πρώτη φορά ἔβλεπε τήν θεία της τόσο θυμωμένη:

—'Ήταν ἀλήθεια, μεγάλη ἀτυχία πού ἔφυγεν ὁ λόρδος Οὐίβις ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, εἶπε ἡ Μπρέντα μέ ἕνα βαθὺ στεναγμό. Δέν μπορούσε κι' αὐτὸς ὁ εὐλογημένος νά μείνῃ μιά-δύο ἑβδομάδες ἀκόμη, σάν ὅλο τὸν κόσμο...

'Αλλ' ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ, κατηγανακτισμένη ἀκόμη, ἀκολούθησε τὸν ἰδικὸ τῆς εἰσμό:

—... 'Ακοῦς ἐκεῖ; Νά κατηγορήσῃ τὴν Ρόντα, ὅτι ἔφυγε μέ τὸν λόρδο Οὐίβις! Ποιὸς θά τολμοῦσε νὰ φαντασθῇ μίαν ἀτιμία σάν αὐτή! 'Α, μά, σὲ βεβαίω, Μπρέντα, δέν εἶμαι διατεθειμένη νά τοῦ τὸ συγχωρήσω. Θά τὸν ἰδῶ αὐτοπροσώπως.

Θά τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις! Θά τὸν ρωτήσω, πῶς τόλμησε νά συκοφαντήσῃ τὴν ἀνεψιά μου μέ αὐτὸν τὸν ἄτιμο τρόπο! Θά ἰδῇς τί ἀμαρλικτὴ πού θά φωνῶ! Θά ἀπορήσῃς κι' ἐσὺ ὅταν θά ἀκούσης πῶς θά τοῦ τὰ ψάλλω! 'Αλλά... καλλίτερα ἴσως νά μὴν εἰσαί παροῦσα. Πρέπει νά μείνω μόνη μαζί του, γιά νά τοῦ ἀποδείξω ὅτι δέν μέ τρομάζει τὸ θράσος του. Θά τὸν... Θεέ μου, Μπρέντα! Ποιὸς κτυπᾷ;

Τὰ γαλανά της μάτια κύτταξαν μέ τρόπο πρὸς τὴν θύρα καί τὸ πρόσωπό της ἔχασε γὰ μιάς κάθε ἀσθηρότητα. Κάποιος κτυποῦσε κάτω στήν ἐξώθυρα μέ ἀπότομο τρόπο.

—Εἶνε τὸ κτύπημα τοῦ σερ Γάστωνος, εἶπε ἡ Μπρέντα, χλωμαίνοντας καί αὐτὴ μέ τὴν σειρά της.

—Ναί, ναί, παιδί μου. Τὸ ἀναγνωρίζω, Μπρέντα! πρόσθεσε τρέμοντας. Εἶναι τρομερὰ βίαιος ἄνθρωπος. Νομίζω πῶς θά ἦτο προτιμότερο νά τοῦ παραγγεῖλω μέ τὴν καμριέρα ὅτι δέν εἶνε κανεὶς ἐδῶ...

—Μά, θά τὸ ἐξεμεταλλεύετο καί αὐτὸ εἰς βάρος μας! εἶπε ἡ Μπρέντα ἀνήσυχη. Καλλίτερα νά τὸν δεχθοῦμε...

—'Ω, Μπρέντα, δέν μπορῶ! εἶπε μέ ἀπελπίσει ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ.

—Τότε... Νά τὸν δεχθῶ ἐγώ, ἀπῆντησε μέ ἄρρος ἡ νέα.

—'Εοῦ, ἀγάπη μου! Μά... Τότε καλλίτερα νά μείνω. 'Αν καί πολὺ φοβοῦμαι ὅτι...

—'Εγὼ δέν φοβοῦμαι! εἶπε ἡ Μπρέντα. Πηγαίνετε, λοιπόν, θεία μου, κι' ἐγώ θά βρῶ τὸν τρόπο νά σὰς δικαιολογήσω. Δέν μπορεῖ, βέβαια, νά μείνῃ πολὺ ὅταν μάθῃ πῶς δέν δέχεσθε...

'Η λαίδη Κάρυσοφορδ, ξεχνώντας τελείως τὰ ὅσα γενναία ἔλεγε πρὶν ἀπὸ λίγο, φαινόταν ἀπολύτως τρομοκρατημένη:

—Καλὰ, παιδί μου. 'Αλλά μὴν τοῦ πῆς νά καθήσῃ! Καί προσπάθησε νά μὴν τοῦ δώσῃ τὸ χέρι! Πρέπει νά κρατήσῃς πολὺ ἀξιοπρεπῆ στάση, Μπρέντα! Δώσε μου τὸν λόγο σου...

—Καλὰ, καλὰ, σὰς τὸν δίνω, εἶπεν ἡ Μπρέντα, πού δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νά φοβηθῇ ἢ νά γελάσῃ.

—'Ω, Θεέ μου! Νάτον, ἔρχεται!

'Η λαίδη Κάρυσοφορδ ἀκούσε βήματα στήν εἴσοδο καί χωρὶς νά προσθέσῃ λέξη, ἔσπευσε ἔντρομη στὸ διπλάνο δωμάτιο.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

—Καλημέρα, εἶπε χαμογελώντας ὁ σερ Γάστων, καθὼς ἔμπαινε στὸ σαλόνι.

Θά ἔδινε τὸ χέρι του στήν Μπρέντα, ἂν ἀπὸ τὸν ψυχρότατο χαιρετισμὸ της δὲν ἀντιλαμβάνετο ὅτι προτιμότερο ἴσως ἦταν νά μὴ ἐκτεθῇ τόσο πολὺ.

—Μοῦ εἶπαν, συνέχισε, πῶς ἡ λαίδη Κάρυσοφορδ εἶναι στὸ σπίτι, καί χαίρω πολὺ, γιὰτὶ ἔχω νά τῆς πῶ μερικά πράγματα...

—Στὸ σπίτι, ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι κακοδιάθετη. Ταραχθῆκε πολὺ ἐξ αἰτίας ἐνὸς γράμματος πού πῆρε σήμερα...

—'Ω, καθόλου περιέργω! ἔκανε ὁ σερ Γάστων συνφρουδόμενος. Δὲν εἶναι ἀστεία, βλέπεις... Νά πληροφορηθεῖσαι τέτοια πράγματα γιὰ τὴν ἀνεψιά σου...

—Δέν ξέρω τίποτα, εἶπε ψυχρὰ ἡ Μπρέντα.

—Τίποτε; 'Ωστε δέν ἔτυχε ν' ἀκούσης τίποτα; 'Η λαίδη Κάρυσοφορδ δέν σοῦ ἐμπιστεύθηκε τίποτα;

Τὸ εἰρωνικό μειδίαμα τοῦ σερ Γάστωνος ἐρέθηκε τὴν νέα:

—'Ετυχε ν' ἀκούσω πολλὰ εἰς βάρος σου! εἶπε ἀπότομα. Καί ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνεψιά τῆς λαίδης Κάρυσοφορδ, δέν ξέρω νά ὑπάρχῃ καμμιὰ ἄλλη ἐκτὸς ἀπὸ μένα καί τὴν γυναῖκα σου. Περιττὸ νά προσθέσω ὅτι γιὰ καμμιὰ ἀπ' τίς δύο μας δέν ἀνησυχῶ...

—Δέν πρόκειται γιά σένα, ἀγαπητή μου Μπρέντα, εἶπε ὁ σερ Γάστων ἀνώνοντας τοὺς ὤμους καί ρίχνοντας συγχρόνως βλέμμα θαυμασμοῦ στήν νέα. 'Η Μπρέντα ἦταν πάντα δημοφιλὴ καί ἡ ἀγανάκτησή της τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ ἐλκυστική.

—Ξέρεις πολὺ καλὰ, συνέχισε, ὅτι πρόκειται γιά τὴν γυναῖκα μου. Κι' ἐσὺ ἀκόμα, παρ' ὅλη τὴν μεροληπτικὴ σου διάθεση, πρέπει νά ὁμολογήσῃς ὅτι εἶναι μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους μου νά τὴν ἀποκαλῶ γυναῖκα μου...

—'Ωστε ἔχεις καί καλωσύνη μέσα σου; ρώτησε ἐκείνη μέ ἀγανάκτηση.

—'Ο Θεὸς τὸ ξέρει! εἶπε ὁ Βέρνερ ξηρά.

'Η ἀταραξία του τὴν θύμωνε ἀκόμη περισσότερο.

—Τί ἀναισθητος πού εἶναι! σκεπτόταν. Δέν ἐνδιαφέρεται ἂν ἡ δυστυχισμένη Ρόντα παλεύει αὐτὴ τὴν στιγμή μέ τὴν ζωὴ, μόνη καί ἀπροστάτευτη ἐξ αἰτίας...

—'Οπωσδήποτε, συνέχισε ἐκεῖνος μέ τὴν ἴδια ἀταραξία, θά μοῦ ἐπιτρέψῃς νά σοῦ πῶ ὅτι δέν βλέπω καί τί καλωσύνη ἔχει ἡ ἐξαδέλφη σου...

'Η Μπρέντα ὠχρίασε. Μὲ περισσότερη τώρα ἀγανάκτηση τοῦ εἶπε:

—'Απορῶ πῶς τολμᾷς νά μιλήσῃς μ'αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ τὴν Ρόντα!

—Μὴν ὑποκρίνεσαι! φώναξε ἐκεῖνος. Τὰ ξέρεις ὅλα καί κάνεις πῶς δέν ξέρεις τίποτα!

—'Απατάσαι! Δέν ξέρω τίποτα!

Παρ' ὅλη τὴν ἀγανάκτησή της, ἡ φωνὴ της ἦταν πολὺ ψυχρὴ. Προσπαθοῦσε νά συγκρατηθῇ, ὅπως τὸ ὑποσχέθηκε καί στὴ θεία της.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἡ δυσία μιᾶς γυναίκας

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΛΜΙΟ ΡΕΝΤΣΙ

Στὸ σαλόνάκι της, ἡ Λίβια σερβίρει τσάι στήν φίλη της Βάντα.

Λίβια.— Πές μου λοιπόν, διασκεδάσες στὸν χορὸ, χθές τὸ βράδυ;

Βάντα.— 'Αν διασκεδάσα! (Χασμουριέται) Δέν λές πῶς δέν μέ πῆρε ὁ ὕπνος! 'Ήσαν τὰ συνθησιμένα πρόσωπα πού συναντᾷ κανεὶς στίς λεγόμενες κοσμικὲς συγκεντρώσεις καί πού ἀποτελοῦν γιά μένα τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς μονοτονίας.

Λίβια.— 'Καί ὅμως δέν γίνεται κοσμικὴ δεξίωση, γλέντι ἢ χορὸς ἀπ' ὅπου νὰ λείπῃς ποτέ. 'Η Τερέζα μούλεγε, τὸ πρωί, πῶς διασκεδάσε ἐξαιρετικά. Πῶς ἦσαν ἕνα σωρὸ καλλονὲς κι' ἐπίσημα ὀνόματα, μιά καταπληκτικὴ τζᾶζ καί μεγάλη ζωηρότης.

Βάντα.— Μμμ! 'Αν τὸ λές αὐτὸ μεγάλη ζωηρότητα. 'Ήσαν βέβαια μιά-δύο κομπᾶς ἐμφανίσεις... 'Η 'Αννα-Μαρία Ριλιέβι, λόγου χάριν... Φοροῦσε μιά μαύρη τουαλέττα πού τὴν ἔδειχνε, μέ τὴν ψηλὴ κορμοστασιά της, σάν βασιλισσα! 'Ήταν, βέβαια, εὐθυμὴ καί πνευματώδης ὅπως τὴν εἶδα πολλές φορές... Κι' ὅμως δέν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς κι' ὅταν γελᾷ ἀκόμα, στὸ βάθος τῶν ματιῶν της ὑπάρχει μιά μεγάλη μελαγχολία πού σὲ συγκλονίζει. Σάν ἕνας καυμὸς πού τὸν κρατᾷ μυστικό, σάν μιά ἀγιάτρευτη νοσταλγία. Κάτι τὸ ἀκαθόριστο, πού εἶναι ὅμως ἐπαισθητὸς καί δέν διαφεύγει τῆς προσοχῆς ἡδὸς παρατηρητοῦ.

Λίβια.— 'Όπως πάντα, κι' αὐτὴ τὴν φορά, ἡ διαίθεσή μου κι' ἡ ψυχολογία σου δέν σὲ ξεγελοῦν. Πραγματικά, ἡ γυναῖκα αὐτὴ κρύβει ἕναν σπαραγμὸ—υποφέρει ὅμως καρτερικά. 'Η 'Αννα-Μαρία ἔχει ψυχὴ γεμάτη πίστη κι' ἀσθημα. 'Υπῆρξε ἡ πρωταγωνίστρια ἐνὸς δράματος, ἡ ἥρωὶς μιᾶς ὑπέροχης θυσίας ἀπὸ ἐκεῖνες πού μόνο γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ μπορούσαν νά κάνουν.

Βάντα.— Δέν μοῦ διηγείσαι αὐτὴ τὴν ἱστορία; Μὲ ἐνδιαφέρει ὑπερβολικά.

Λίβια.— 'Αρκεῖ νά κρατήσῃς μυστικό αὐτὸ πού θά διηγηθῶ. Τὸ μυστικό της τὸ γνωρίζουν πολὺ λίγοι κι' ἡ 'Αννα-Μαρία, ἀπὸ μεγάλη μετριοφροσύνη της, δέν θά ἤθελε νά φανερωθῇ ποτέ.

Βάντα.— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Λίβια.— 'Όπως ξέρεις, ἦταν συμμαθήτριά μου στήν σχολὴ τῶν Καλαγραιῶν τῆς Φλωρεντίας κι' ἦμασταν φίλες ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. 'Απὸ κοριτσάκι, ἡ 'Αννα-Μαρία εἶχε μιά ὑπέροχη φωνή. Φωνὴ πού τὸ μέταλλό της δέν τὸ συναντοῦσε κανεὶς εὐκόλα. Τὴ γοητεία πού ξεχυνόταν ἀπὸ τὸ λαρυγγί της! 'Όταν ἔψαλλε στήν ἐκκλησία, θυμοῦμαι ὅτι ὅλες τὴν ἀκούγαμε καταγοητευμένες. Κι' οἱ πὺ ἀναισθητες ἀκόμα τὴν παρακολοῦθοῦσαν μέ εὐλαβικὴ συγκίνηση.

Μόλις ἀποφοίτησε ἀπ' τίς Καλόγριες, σπούδασε μ' ἕναν διάσημο καθηγητὴ τοῦ τραγουδιοῦ πού εἶχε σκληρωθῇ ἀπ' τὴν φωνὴ της. Τὸ ντεμποῦτο της ἔγινε σὲ μιά μεγάλη συναυλία στὴν «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου. Τρελλὸς ἐνθουσιασμός κυρίευσε τοὺς ἀκροατὰς κι' οἱ κριτικοὶ ὕλοι συμ-

φώνησαν—γιὰ μιά φορά, στήν ζωὴ τους— πῶς ἡ φωνὴ της ἦταν θαῦμα.

»Γοητευτικὴς καλλονῆς, γλωσσομαθῆς—ἤξερε καλὰ τέσσερες ἑξένες γλώσσες— ἦταν φυσικό νὰ τὴν περιέμενε μιά ζωὴ στρωμένη δάφνες...

»Πραγματικά, τῆς ἔγιναν οἱ πὺ δελεαστικὲς προτάσεις κι' ἕνας διάσημος ἀμερικανὸς ἱμπρεζάριο τῆς πρόσφερε ἕνα συμβόλαιο μέ μυθώδη ποσά.

»Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ στήν Ἀμερικὴ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ θριαμβευτικὸ τουρνέ της, ὅταν συνάντησε τὸν δοῦκα Τζόρτζιο Ριλιέβι. Κεραινοβόλος ἔρως... ἀμοibaίος μάλιστα! Ἀγαπήθηκαν ἀμέσως, ἀκατανίκητα, ἀπόλυτα. 'Η 'Αννα-Μαρία ἔρωτεύθηκε μέ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ἀγνῆς ψυχῆς της καί τὴν μεγάλη φλόγα πού ἀ-

«'Ο Τζόρτζιο κινδυνεύει νά χάσῃ τὴν ὁρσὴ του...»

νάβει πάντα ἡ πρώτη ἀγάπη. 'Ο Τζόρτζιο τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως μπορεῖ ν' ἀναπῆσῃ ἕνας ἄνδρας ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ ὁποῦ ἔχαν περάσει ἥδη μιά σεφά, ἔρωτες, τρέλλες καί πολλές εὐκόλες κατακτήσεις.

»Τὸ εἶδος «δεσποινίς» τοῦ ἦταν ἄγνωστο, κι' ἔτσι, τώρα πού γνώριζε μιά νέα καί μάλιστα τόσο δημοφιλὴ καί τόσο χαριτωμένη, ὅπως ἡ 'Αννα-Μαρία, γοητεύθηκε τόσο πολὺ πού ἀποφάσισε νά τὴν παντρευθῇ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀργοπορία.

»'Αν ὅμως ἐκείνη ἀγαποῦσε βαθειὰ τὸν Τζόρτζιο, ἀγαποῦσε καί τὴν Τέχνη της. Κι' ἔτσι, κατόπιν ὀρίμου σκέψης, συμφώνησαν νά μὴν ἀφήσῃ μέ τὸν γάμο τους ἡ 'Αννα-Μαρία τὴν σταδιοδρομίαν της.

Καί καθὼς ὁ Τζόρτζιο ζοῦσε μέ εἰσοδήματα καί μπορούσε ν' ἀπουσιάσῃ ἀπ' τὴν Ἰταλία, ζυμῶς ὕστερα ἀπ' τὸν μῆνα τοῦ μελιτος, θά ἔφευγαν μαζί γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ὅπου τὴν καλοῦσε τὸ πλοῦσιό συμ-

βέλαίό της.

»'Η μοῖρα ὅμως ἐτοιμαζόταν κιόλας νά συντρίψῃ αὐτὴ τὴν ἐνώση τοῦ 'Ερωτος μέ τὴν Τέχνη.

»'Εγινε ἕνα φοβερὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. 'Ο Τζόρτζιο τραυματίσθηκε βαρεια στὸ μέτωπο καί γιὰ κάμποσες μέρες πάλαιψε μέ τὸν θάνατο. Μόνο οἱ περικοιήσεις τῆς γυναίκας του, πού ἀγρυπνοῦσε ἀδιάκοπα στὸ προσκέφαλό του, κατάρθωσαν νά τὸν σώσουν καί νά τοῦ ξαναδώσουν τὸ φῶς.

»'Αν ὅμως γλύτωσε ἀπ' τὸν θάνατο, ὁ Τζόρτζιο κινδυνεύει νά χάσῃ τὴν ὁρσὴ του.

»'Εγὼ ἔμενα τότε πολὺ κοντὰ στήν 'Αννα-Μαρία καί παρακολοῦθοῦσα καθεμέρα τίς ἀγωνίες της, τὸν σπαραγμὸ της. 'Ετοῖς μπόρεσα νά διαπιστώσω πόσο ἀπόλυτος κι' ὠραῖος ἦταν ὁ ἔρωτάς της καί τί μεγάλη δύναμη δίνει ἡ πίστη στὸν ἀληθινὸ ἔρωτα.

»'Αν ἦταν ἄλλη γυναῖκα, θά ἀπελπιζόταν. 'Η 'Αννα-Μαρία ὅμως, εὕρισκε στήριγμα στήν πίστη της στήν ἀκράδαντη πίστη της πού δέν τῆς εἶχε λείψει ἀπ' τίς Καλόγριες. Κι' ἐπικαλέστηκε τὸν Θεό, μ' ἕνα ὑπέροχο τάμα: ἂν ἔσωζε τὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της, ἐκείνη θά θυσιάσει ὅτι πολὺτιμος εἶχε: τὸν θησαυρὸ τῆς φωνῆς της.

»'Αν ὁ σύζυγός της γινόταν καλὰ ἀπ' τὸ φοβερὸ τραῦμα του, ἐκείνη δέν θά ξανατραγουδοῦσε ποτέ πιά.

»Καί σάν νά εἶχε συγκινηθῇ ὁ Θεὸς ἀπ' τὴν ἡρωϊκὴ της αὐτὴ χειρονομία πίστεως κι' ἔρωτος, τὸ θαῦμα ἔγινε. 'Υστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες θεραπείας σὲ μιά κλινική, ὁ Τζόρτζιο, πού ὁ διασημότερος ὀφθαλμολόγος τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ τύφλωση, ἐπέστρεψε στήν γυναῖκα του δολέκαλα.

»Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα, φίλες μου, ἡ 'Αννα-Μαρία, δέν ξανατραγουδοῦσε πιά ποτέ...

Βάντα (μέ συγκίνηση).— Ὅποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, οὔτε ὀλομόναχῃ της μέσα στὸ σπίτι της;

Λίβια.— 'Οχι, ἀγάπη μου, δέν ξανατραγουδοῦσε ποτέ πιά, ποτέ πιά! Κι' ἂν ἐνῶ συχνὰ νοιώθω τὴν νοσταλγία νά ἐναυκούσῃ τὴν θεία φωνὴ τῆς φαντάζεσαι πόσο θά ὑποφέρῃ ἐκείνη πού λάτρευε τὸ τραγούδι.

(Σιωπὴ. 'Η Βάντα εἶναι σκεπτική. Σὲ λίγο κυττάζει μέ θολὰ μάτι τὴν φίλη της).

Βάντα.— Κι' ὁ σύζυγός της 'Αννα-Μαρίας;

Λίβια.— Τὴ θέλεις νά μάθῃς γιὰ τὸν σῶζό της;

Βάντα.— 'Αν τῆς εἶναι εὐγνώμων, αὐτὴν ἀγαπᾷ;

Λίβια.— 'Αν τῆς εἶναι εὐγνώμων; Ναί, ὅταν τὸ θυμάται. 'Αλλὰ δέν φαίνεται νά τὸ θυμᾶται καί τόσο συχνά. 'Αν τὴν ἀγαπᾷ; Ναί, σύμφωνα μέ τὸν χαρακτήρα του καί τὴν ἀπατὰ ὅπως συνήθως ἀπατοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες...

ΤΟΥΛΜΙΟ ΡΕΝΤΣΙ

Τὰ λουλούδια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝ ΒΑΛΜΟΖ

Ενα βράδυ, τότε που ο Ζάν Λωράν δεν ήταν ακόμη διάσημος ζωγράφος και που ταξίδευε φτωχικά στην μεσημβρινή Γαλλία για να ζωγραφίσει τοπία, κάποιου σούρωπο σταμάτησε στις πύλες του Τομπαλαίρ, για να θαυμάσει ένα υπέροχο ήλιοθαύμα με θείους συνδυασμούς γραμμών και χρωμάτων.

Ο δρόμος που τριγύριζε τον λόφο, περνούσε πάνω από έναν ευρύχωρο κήπο που τα πεύκα του άγγιζαν τους πρόποδες του. Φαινόταν μόνο μια θάλασσα από πράσινες φυλλοσιές. Και καθώς ο Λωράν γυρνούσε, διέκρινε πίσω του ένα παράθυρο κρυμμένο στις περιπλοκάδες. Μπροστά του ήταν ένας χαμηλός τοίχος. Μια κοπέλλα, ήταν ανεβασμένη πάνω σ' αυτόν τον τοίχο και χαμογελούσε.

Η κοπέλλα ήταν σβέλτα, λεπτή, με ώραιο, λυγρό κορμί. Το πρόσωπό της ήταν ήλιοκαμμένο, τα χαρακτηριστικά της αριστοκρατικά και λεπτά κι είχε χείλη φιλόδοξα. Τί παρθένη φυσιογνωμία! Έκανε τόση εντύπωση στον Λωράν που στάθηκε έκστατος θαυμάζοντάς την! Η κοπέλλα τον αντίληψε και τον κύτταξε μ' ένα περιωρητικό βλέμμα και πήδηξε απ' τον τοίχο, παίρνοντας μαζί της τα λουλούδια που είχε κόψει...

Για πολλή ώρα, ο Ζάν είχε μπροστά στα μάτια του αυτό το θείο όραμα. Ξανάβλεπε τις ώριμες γραμμές του κορμιού της τα φιλόδοξα χείλη της... Έκανε πολλά σκέψα πάνω σ' αυτό το αλμπουμ του κι ύστερα την έβλεπε σιγά-σιγά...

Ο Ζάν Λωράν γνώρισε την δόξα. Τα τοπία του δεν είχαν πολλή επιτυχία, τα πορτραίτα του όμως τον έκαναν διάσημο. Πλούσιος, ένοχος, δεν έμοιαζε πια με τον μοδμ που έτρεχε στα χωράφια με το καθαυτό στην πλάτη. Μια χρονιά που πέρασε τον χειμώνα στην Ρώμη, πρόσεξε, σ' ένα χορό της Γαλλικής Προσέβειας μια ωραία νέα που είχε ύφος ακατάδεχτο κι έμοιαζε να πληγεί. Τού φαινόταν σαν να την είχε ξαναδει. Πού άραγε; Ανατρίχισε.

Δέκα χρόνια είχαν περάσει, δεν είχε χάσει όμως τα φιλόδοξα χείλη της. Συστήθηκε σ' αυτήν. Έκείνη ονομαζόταν κυρία ντε Πλανόξ, κι ήταν σύζυγος ενός ακολούθου που έμοιαζε σαν παπάζ.

Αφού μίλησαν ένα τέταρτο της ώρας, ο ζωγράφος την ρώτησε ξαφνικά:

—Εξακολουθείτε να μαζεύετε λουλούδια στο Τομπαλαίρ;

Η βαρόνη ντε Πλανόξ έβγαλε ένα επιφώνημα εκπλήξεως.

—Μήπως είστε ο νεαρός ζωγράφος που με κύτταξε για πολλή ώρα κάποιον βράδυ; Πραγματικά, μου φαινόταν σαν μην ήταν άγνωστο το πρόσωπό σας. Πώς μπορούσατε όμως να με αναγνωρίσετε;

Η κ. ντε Πλανόξ έπληγξε πολύ στην Ρώμη. Καταγοητεύθηκε με την γνωριμία του ζωγράφου. Έβγαλαν μαζί περίπατο και μιλούσαν για τους εαυτούς τους. Αυτό είναι ένας τρόπος για να μιλάει κανείς για άγαπη. Γιατί ο Ζάν Λωράν αγαπούσε την νέα, μονότονα δεν της το έξιμοιολογούσαν.

Μια μέρα, καθώς πήγαιναν περίπατο σε μιαν έρημη στρωμένη λουλούδια και φυλλοσιές που φύτρωναν ανάμεσα απ' τα έρ-

πια ενός πύργου, ο Ζάν είπε ξαφνικά:

—Το ήξερα πως θα σάς ξανάβλεπα, γιατί δεν σάς είχα ξεχάσει ποτέ! Πιστεύετε όμως πως ή μοίρα μάς ένωσε για να μάς κάνει δυο φίλους;

—Σώπα, του ψιθύρισε.

Έκείνος την αγκάλιασε:

—Ζάν, συνέχισε εκείνη, δεν είναι δυνατόν να μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ εγώ...

Έζησαν μέσα σ' ένα παραλήρημα έρωτος. Η κ. ντε Πλανόξ, έκανε, τι μπορούσε για να καταπολεμήσει το αίσθημά της. Ο Λωράν προσπαθούσε να υπερνικήσει τις ανησυχίες της. Ήθελε να φύγει μαζί της, να την παντρευτεί. Τί τον έγνοιαζε για τα λόγια του

Μια κοπέλλα ήταν ανεβασμένη πάνω στον τοίχο.

κόσμου; Η νέα, πιο συγκρατημένη, δίσταζε. Τέλος, είπε το ναί.

Όλα τα είχαν κανονίσει για την αναχώρηση, είχαν μάλιστα βγάλει και εισιτήρια για την Νεάπολη. Από εκεί οι φτωχές θα πήγαιναν στην Σταμπούλ. Την μέρα που είχαν ορίσει, ο Λωράν έλαβε ένα γράμμα:

«Ζάν, φύγε δίχως μέναι! Δεν μπορώ ν' αρθώ μαζί σου. Μην μου κρατήσης κακία, αγάπη μου. Πόσο γελάστηκα για τον εαυτό μου. Δεν είμαι γεννημένη για ηρώδια! Την στιγμή που πρόκειται να φύγω, φοβούμαι την λύπη που θα προξενήσω στην οικογένειά μου, την περιφρόνηση του συζύγου

μου, την κατακραυγή του κόσμου, την αγωνία της αύριον... Όλα αυτά ορθώνονται μπροστά μου και με τρομοκρατούν. Ήμουν ανάξια ν' αγαπηθώ από έναν άνδρα σαν κι' εσένα! Βλέπεις τι άνθρωδοι είμαι! Όστε δεν σ' αγαπούσα όσο πίστευα, αφού σε θυσιάζω για όλα αυτά! Κι' όμως, εύκολότερα θάδινω την ζωή μου για σένα... Ξέχασέ με. Μπορείς να με ξεχάσεις. Έχεις τόσα πράγματα στην ζωή σου! Σέ μένα, δεν συμβαίνει το ίδιο. Ποτέ δεν θα σε ξεχάσω κι' ούτε θα παρηγορηθώ που κατέστρεψα έτσι κοντά την τύχη μου...»

Απ' τον φανελλο έφυγε ένα ξερό λουλούδι—απ' τα λουλούδια του Τομπαλαίρ... Ο Ζάν φίλησε το λουλούδι κι' έλαψε. Ήταν όμως άνθρωδος αποφασιστικός...

Την επομένη, έφυγε απ' την Ρώμη.

Ύστερα από πέντε χρόνια, επιστρέφοντας στο Παρίσι, αφού έκανε ένα μακροχρόνιο ταξίδι στις Ινδίες ζιτώντας να ξεχάσει την αγάπη του, ο Ζάν Λωράν βρήκε στο ταχυδρομείο του ένα νεκρώσιμ.

Τον πληροφορούσαν πως είχε πεθάνει η βαρόνη Μαρία Έλεονώρα-Ζοζέφ ντε Πλανόξ στη Ρώμη, σε ηλικία μόλις τριάντα πέντε χρονών!

Άρα γε ή γοητευτική ύπαρξη να είχε υποκύψει στον μαρσινό, στην θλίψη ή σε καμιά κοινή ασθένεια;...

Ο Ζάν Λωράν δεν το έμαθε ποτέ. Κι' η αλήθεια είναι ότι δεν έπεξε ποτέ να το μάθει...

Σήμερα είναι εξήντα χρονών, μέλος της Ακαδημίας, κάθε χρόνο όμως άπουσιάζει δυο βδομάδες περί τα τέλη Σεπτεμβρίου.

Τότε, βλέπουν στο κοιμητήριο του Τομπαλαίρ, στο ήλιοθαύμα έναν γέρο με μακρύ γενειάδα να επισκέπτεται έναν τάφο πολύ απλό.

Ξανάβλεπει την γοητευτική λάμψη των εικοσι τών χρόνων, μια κοπέλλα με ήλιοκαμένο πρόσωπο, με λεπτά χαρακτηριστικά και φιλόδοξα χείλη ανεβασμένη πάνω σ' έναν τοίχο στολισμένο με λουλούδια...

Οι αναμνήσεις τον κυριεύουν στα γνώριμα αυτά μέρη όπου χτύπησε άλλοτε τόσο γλυκά ή καρδιά του...

Κι' όταν φεύγει, με βήμα κάπως συρτό, αφήνει πάνω στον τάφο ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια, λουλούδια πρασινοπά, τα όμορφα λουλούδια του Τομπαλαίρ που είδε, κάποτε, να κόβει η γυναίκα που χάραξε ανεξίτηλα την μορφή της μέσα στην ζωή του...

ZANN BALMOZ

Η ΜΠΕΤΤΥ ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΗΣ

Ο μίστερ Τζάκι, είχε μια μικρή φίλη-δούλα την μίς Μπέττυ, την οποία αγαπά υπερβολικά. Μια μέρα της κάνει δώρο ένα ωραίο κολλίε από κοράλλια και της λέγει ενώ της το περνάει μόνος του στο λαιμό:

—Ορκίσου μου ότι δεν θ' αφήσεις κανένα να σου βγάλει από τον λαιμό αυτό το κολλίε;

—Σου το ορκίζομαι Τζάκι!

Και η Μπέττυ κράτησε το λόγο της. Κάθε φορά που συναντάει μ' έναν νέο φίλο της, φροντίζει να βγάλει μόνι της το κολλίε και να το αφήσει πάνω στο τραπέζι...

Τὰ 100 χρόνια του τσιγάρου

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Μια σημαντική 100ετηρίς πρόκειται να εορτασθεί κατ' αυτόν, όχι μονάχα από όλους σχεδόν τους άνδρες της γης, αλλά και από πολλές από πάρα πολλές μάλιστα γυναίκες!

Πραγματικά, γίνονται φέτος 100 χρόνια απ' ότου εφευρέθηκε το τσιγάρο ή σιγαρέττο, επί το κομψοτερέστερον.

Ός τα 1837 τον καπνό, που ήταν βέβαια από πολύ πρωτιότερα γνωστός, τον χρησιμοποιούσαν είτε ως σκόνη για πρεζάρισμα, είτε σε σβώλους για μασώμα, είτε για τις πίπες, για το καθαρώς έννοούμενο καπνισμό. Τα πρώτα σιγαρέττα τα έφεραν στην Ευρώπη οι Γάλλοι στρατιώται που επέστρεφαν από την Ισπανία του Άλγερίου.

Εφευρέται του πράγματος, οι Άλγερινοί Ιθαγενείς, που άγνωστας τις πίπες, τύλιζαν τον καπνό τους μέσα σε λεπτά φύλλα άραποσιτιού και τον καπνίζουν έτσι σαν είδος χονδρού πούρου, ή υπερφυσικού τσιγάρου!

Οι Γάλλοι στρατιώται, μεταχειρίστηκαν πιά πολιτισμένα μέσα, χρησιμοποιώντας... λεπτό χαρτί περιτυλίγματος! Όπωςδήποτε, το πρώτο τσιγάρο είχε εφευρεθεί.

Μετά 6 χρόνια ιδρύοντο τα πρώτα εργοστάσια σιγαρέττων με μικρή στην αρχή απόδοση. Η μόδα όμως είχε πιάσει για καλά και τότε ήταν η ζήτηση, ώστε στα 1869 η παραγωγή μονάχα στην Γαλλία είχε φθάσει τα 11.000.000 σιγαρέττα. Σήμερα, τα γαλλικά εργοστάσια κατασκευάζουν 16 δισεκατομμύρια 759 εκατομμύρια 682.000 σιγαρέττα, από τα οποία μέσα μέρος καπνίζουν οι κυρίες—και γιατί όχι—οι δεσποινίδες μας!

□ □

Όταν, ο Ζάν Νικό, που είχε διορισθεί από τον βασιλέα Έρρίκο Β' πρεσβευτής της Γαλλίας στην Λισσαβόνα, επέστρεψε το 1559 στο Παρίσι, φέρνοντας μαζί του ένα περίεργο φυτό, που είχε την ιδιότητα να θεωρούσε κάθε πλνή, έλκος, γρατσουνισμα και άλλα παθήματα του ανθρώπινου σώματος, όπως έλεγε ο ίδιος, δεν άπαιετο δέβαινα ποτέ, την εξέλεξε, που θα είχε και την θέση που θα παίρνε στην ζωή των ανθρώπων το φυτό αυτό, που ήταν, απλούστατα ο καπνός.

Πριν τον Νικό, ο καπνός είχε εισαχθεί στην Γαλλία ως φάρμακο από ένα καλόγερνο ονομαζόμενο Τεβέ, για την Αικατερίνη των Μεδίκων. Γι' αυτό στην αρχή είχε και διάφορα στα όνόματα: τον έλεγαν αίφνης Νικοτιάνα, ή το βοτάνι του πρεσβευτού, Κατερινάρι, Μεδικά, κτλ.

Το καπνισμα όμως πολύ αργότερα έγινε συνήθεια στους ανθρώπους. Στην αρχή μάλιστα απαγορεύθηκε σε πολλά μέρη γιατί οι άνθρωποι, άσυνήθιστοι όπως ήταν, κυριεύονταν από μια ζάλη, που τους έφερνε κατόπι έμετό, ήμικρανία, κι' άλλα δυσάρεστα, αν ή ποσότης που έχει καπνισθεί ήταν μεγάλη.

Στην Περσία όμως είχε γίνει, φαίνεται ή πιο μεγάλη κατανάλωση καπνού μ' όλα τα επακόλουθά της, γιατί ο Σάχης Άμπάς, έκοβε τα χείλη των καπνιστών.

Αδιστηρότερος άδελφ, ο Τσάρος Μιχαήλ Θεοδώροβιτς, έπέβαλε την ποινή του θανάτου στους καπνιστές, κατηγορώντας τους

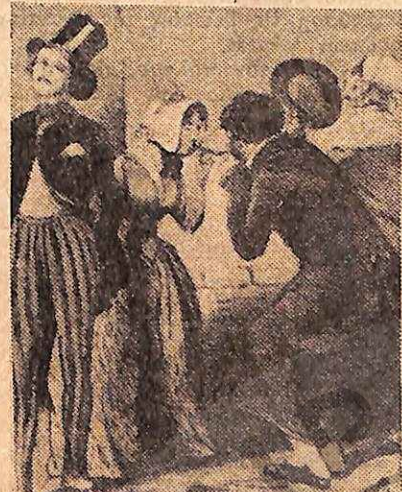
ότι αυτοί έφταιγαν όταν τότε είχε καη έν-μέρει ή Μόσχα!

Ο Μ. Ναπολέων μεταχειριζόταν τον καπνό μόνο ως πρέζα, σ' όλην του δέ την ζωή μονάχα μια φορά καπνισσε. Ένας πρεσβευτής της Περσίας—έχχαν άλλάξει ως τότε οι καίροι...—του είχε κάνει δώρο μια έξοχη πίπα και ο Ναπολέων, από ευγένεια, την δοκίμασε. Παρ' όλογο όμως να τον πνίξει ο καπνός και ο Ναπολέων πέταξε την πίπα μακριά, ορκιζόμενος να μην την ξαναβάλει πια στο στόμα του. Και κράτησε τον λόγο του.

□ □

Το μίσος που ή βασίλισσα Βικτωρία της Αγγλίας είχε εναντίον του καπνού ήταν τόσο μεγάλο, που μέχρι του θανάτου της κανείς δεν μπόρεσε να καπνίσει στα ανάκτορα του Μπουκίγγαμ και του Ουίνδσορ!

Η Βικτωρία δεν φειδόταν ούτε των συναδέλφων της. Κάποτε, ο βασιλεύς Άλβέρ-

Την φωτιά σας, παρακαλώ!... (χαλκογραφία του Γκαθαρνύ)

τος της Σαξωνίας, που έφιλοξενείτο στα ανάκτορά της, είχε ξεχάσει και άναβαινε μια σκάλα έχοντας ένα άναμμένο πούρο στο στόμα. Ξαφνικά βγαίνει μπροστά του ή Βικτωρία. Τον κύτταξε καταπληκτική και του είπε μόνο μια λέξη, αυτή που τότε έντύπωση κάνει όταν την προσέφερε μπροστά σε έναν καλοανατεθραμμένο Άγγλο:

—Σόκιγι!

Ο βασιλεύς Άλβέρτος, έσπευσε άμέσως να πετάξει το πούρο του έξω από το πλησιέστερο παράθυρο!

Από τότε ο κόσμος προώδεψε τόσο ώστε οι κυρίες και οι δεσποινίδες μας να καπνίζουν φανερά, στα κέντρα, στα θέατρα, παντού, συναγωνιζόμενες τους άνδρες, χωρίς διόλου το πρόβλημα να θεωρείται ως «σέμικ» ή απλώς ως άναρμόστο...

Ας μην κατηγορούμε όμως τις καπνίζουσες κυρίες ότι το κάνουν άπλως από νενοδοξία, από έπειδειξη μοντερνισμού.

Πολύ παλαιότερα, τον περασμένο αιώνα υπήρχαν γυναίκες και καπνίζαν από ανάγκη, δηλ. από συνήθεια. Πάρτε την περίφημη Γεωργία Σάνδη. Θα γινότανε διάσημη και αν άκόμη δεν ήταν μια μεγάλη γυναίκα των γραμμάτων. Καπνίσε σαν φουγάρο! Αυτό όμως δεν της στερούσε τίποτε από την γοη-

τεία της, που έκανε τόσους μεγάλους έπιοσης συγχρόνους της να την έρωτευθούν και να έπιζητούν τα φίλιά της, έσω και αν μύριζαν καπνό!

Από τότε οι γυναίκες άρχισαν να καπνίζουν γραμμή.

□ □

Άλλα και πάλι ή Γεωργία Σάνδη δεν ήταν ή πρώτη γυναίκα που καπνισσε. Ο Σαίν-Σιμόν αναφέρει ένα χαριτωμένο επεισόδιο που έγινε στο Μαρλί. Μια μέρα ο Λουδοβίκος 14ος περνώντας έξω από τα διαμερίσματα της δουκίσσης της Βουργουνδίας, ένοιωσε μια μυρδιά άλλοκοτη να του χτυπά την μύτη. Περιεργός, άνοιξε την πόρτα του καλυντηρίου της δουκίσσης, και βρήκε την δουκίσσα τσιγγυρισμένη από καμιά δεκαριά άλλες νεαρές κοπέλλες της αλής, να πίνουν ούζο της εποχής, και να καπνίζουν κάτι μακρές πίπες που τις είχαν δανεισθεί από τους Έλβετους στρατιώτες της άνατολικής φρουράς!

Και άκόμη παλαιότερα, όταν ο Άμερικος Βεσπούκιος, άποδιδαζόταν ύστερ από τον Χριστόφορο Κολόμβο στην Αμερική, είδε με κατάπληξή του, τις γυναίκες τ'ν Ινδιών να καπνίζουν άγρίως, ενώ οι άνδρες δεν καπνίζουν διόλου!

Στην εποχή μας, οι γυναίκες του λαού, στην Μανίλλα, καπνίζουν περισσότερα πούρα, από τους άνδρες. Τα πούρα αυτά, είναι τεράστιοι κύλινδροι από φύλλα και είναι πάχους έναμιση δαχτύλου.

Επίσης στο Σιάμ οι γυναίκες καπνίζουν κάτι πούρα μήκους 25 εκατοστών!

Στην Αμερική δέ βλέπει κανείς μαύρες να κάνουν τις δουλειές του σπιτιού των με μια χοντρή πίπα κρεμασμένη έξω απ' τα δόντια τους. Στην Κίνα, όλος ο κόσμος πίπα καπνίζει: άνδρες, γυναίκες, παιδιά.

Στο Βέλγιο και στην Ολλανδία, δεν είναι σπάνιο να δη κανείς όχι μονάχα ένα άγγορι, αλλά και ένα κοριτσάκι να καπνίσει πούρο ή πίπα! Μια από τις πιο μεγάλες νεανικές απολύσεις της πρηνήπιασης Ζουλιάννας, όταν έκανε «κάμπτικ» στο πάγκο του πύργου της του Άλς, ήταν να καπνίσει με τις φίλινδες της ένα τσιγάρο.

Άλλα και κάτι άκόμη καταπληκτικότερο. Στην Κούβα τα μωρά πίνουν γάλα νικωτινωμένο! Επίσης στην Κούβα, συναντά κανείς συχνά τροφούς και μάνες να βυθίζονται τα παιδιά των καπνίζοντας την πίπα τους ή μασουλώντας σβώλους καπνού για μασώμα, τους οποίους βγάβουν κάπου-κάπου από το στόμα τους και τους κάνουν στο στόμα του μωρού, για να γίνει λένε, δυνατό!

Οι έρυσθρόδερμοι δέ καπνίζουν από μικρά παιδιά τις γνωστές μακρές πίπες των Μπαρέι να πη κανείς ότι τα ¼ της ζωής των τα περνούν καπνίζοντας.

Και για να επιστρέψουμε στο σιγαρέττο, δεν υπάρχει κυρία κομψοτερότερη και μοντέρνα—που θέλει δηλ. να λέγεται σάνει και καλά μοντέρνα—που να μην έχει στο τσαντάκι της, δίπλα στην πουδρέρα της και την κομψή ταμπακερούλα από έκαί ή σμάλτο, ή άσημ, με τις εντέμεις της...

Το σιγαρέττο, μέσα σε 100 χρόνια έκανε πρόδοους, που κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει, όταν έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή του...

«Δέν δὰ παντρευτῶ πρὶν κλείσω τὰ 30!»

-Δέν θὰ παντρευτῶ πρὶν γίνω 30 χρόνων! εἶπε ἡ Γερτρούδη Μίκαελ ἀνάβοντας ἕνα σιγαρέτο, γιατί ἕνα κορίτσι ἔχει νὰ

προσφέρει πολὺ περισσότερα σὸν ἄνδρα τῆς ὅταν εἶναι 30 χρόνων παρὰ ὅταν εἶναι 20. Δέν θὰ παντρευθῶν πρὶν ἀπὸ τὰ 30 καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶχα νὰ φροντίσω γιὰ τὴν καριέρα μου. «Ἐνα κορίτσι 30 χρόνων, γίνεται ὄχι μόνο μιά κλύτερη σύζυγος ἀπὸ ἕνα κορίτσι 20 ἢ 25 χρόνων, ἀλλὰ καὶ μιά καλύτερη καὶ καταλλήλοτερη μητέρα.

Τὰ θαυμάσια γαλάζια μάτια τῆς Γερτρούδης φωτίστηκαν ἀπὸ μιά γλυκεία, αἰσθηματικὴ λάμψη.

—Πρέπει ν' ἀποκτήσω πολλὰ παιδιά δὲν παντρευτῶ, συνέχισε. Δέν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη χωρὶς αὐτά. Εἶχα 18 κοῦκλες ὅταν ἦμουν ἑννέα χρόνων, πράγμα πὺν μπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ κάποια ἰδέα γιὰ τὰ μητρικὰ μου ἐνστικτά.

Χαμογέλασε, ἀποκαλύπτοντας δυὸ σειρὲς δοντιῶν ἔκπαγλης λευκότητος. Μιλᾷ μὲ μιά γλυκύτατη φωνὴ καὶ τὰς ἀποκαλεῖ «φιλτάτὲ μου» λίγα λεπτὰ ἀφοῦ σὰς γνωρίσει. Ἡ ὠραιότατη αὐτὴ κοπέλλα τῆς Ἀλαβάρμας σῶφάρει περίφημα καὶ πιλοτάρει ἀεροπλάνο μὲ ἴση δεξιότην.

—Στὰ 30 τοῦ χρόνια ἕνα μοντέρνο κορίτσι, λέγει ἡ Μίκαελ, ἔχει μιάγοησία καὶ μιά ἀντίληψη πὺν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἔχη στὰ 20. Σήμερα ἕνα κορίτσι ξέρεῖ νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτὸ τοῦ καὶ νὰ διατηρῇ στὰ 30 χρόνια ὅλη τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν δροσιά τῶν 20. Δέν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὴν περασμένη γενεά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνα κορίτσι πὺν εἶχε περάσει τὰ 30 δὲν εἶχε πιά ἐλπίδες νὰ παντρευτῇ καὶ μιά γυναῖκα 40 χρόνων ἐθεωρεῖτο γρηά. Σήμερα μιά γυναῖκα δὲν θεωρεῖται γρηά προτοῦ περάσῃ τὰ 60. «Ἐνα ἀνύπαντρο κορίτσι 30 χρόνων, τότε, ζήλευε τὴς συνομήλικές τῆς πὺν εἶχαν παντρευτῇ καὶ εἶχαν ἀποκτήσει παιδιά καὶ νόμιζε ὅτι ἡ ζωὴ τὴν εἶχε ἀδικήσει ἐκείνην. Οἱ ἄλλοι τὴν θεωροῦσαν γεροντοκόρη. Σήμερα δὲ μὲ τὰ 30 χρόνια εἶναι ἡ καταλλήλοτερη ἡλικία γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕνα κορίτσι.

»Σήμερα, ὅσοι παντρεύονται πολὺ νέοι, δὲν ἔχουν ἀκόμη σταθερὴ καὶ σημαντισμένη ἀντίληψη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῶν. Οἱ χαρακτήρες τῶν δὲν ἔχουν διαμορφωθῇ ἀκόμη καὶ πολὺ συχνὰ ἀπομακρύνονται γρηγόρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ διαζύγιο. «Ἐνα κορίτσι 20 χρόνων σπανίως καταλαβαίνει τὴν σημασία τοῦ γάμου καὶ εἶναι πολὺ ἀπειρη ἀκόμη γιὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ ν' ἀναθρέψῃ παιδιά.

Φάγανε στὸ ἀγαπημένῳ τῆς ρεστοράν, ἕνα ἥσυχο καὶ μαζεμένο ρεστοράν, γεμάτο ἥλιο καὶ ἀπλότητα. Ἡ Γερτρούδη φωνάζει ὅλα τὰ γκαρσόνια μὲ τὸ μικρὸ τους ὄνομα καὶ ὅλοι τὴν λατρεύουν. Φοροῦσε ἕνα ἀπλούστατο μπλε φόρεμα μὲ κοντὰ μανίκια. Τὰ καστανὰ μαλλιά τῆς ἦσαν δεμένα μὲ μιά μπλε κορδελλίτσα. «Ἐχει τὸ ὠραιότερο δῆμα πὺν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεῖς. Δέν κρατεῖ καθόλου πόζα. Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ καὶ πολὺ ἀπλῇ.

Ἡ Γερτρούδη Μίκαελ εἶναι σήμερα 25

Οἱ σκέψεις τῆς Γερτρ. Μίκαελ γιὰ τὸν γάμο

χρόνων. «Ὅταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, σὲ ἡλικία 15 χρόνων, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ δικηγόρος. Σπούδασε μάλιστα ἕνα χρόνο στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀλαβάρμας. Οἰκογενειακοὶ ὅμως λόγοι τὴν ἀνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ταλλαντέγκα ὅπου εἶχε γεννηθῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴς σπουδῆς τῆς. Πάντως ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐστροφοῦ μουαλό καὶ μετριοῦνται στὰ δάχτυλα οἱ στὰρ πὺν ἔχουν τὴν εὐρύτητα μόρφωσῃ τῆς Γερτρούδης Μίκαελ.

«Ἐκεῖνὸ πὺν παραξενεύει καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ σχετικὰ μ' αὐτὴν εἶναι ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀνώτερη διανοίᾳ τῆς καὶ τὴν ἀνεξαρτησία πνεύματος πὺν τὴν διακρίνει, μένει πάντα, πρὶν ἀπ' ὅλα, μιά «γυναῖκα» μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

«Ἀς ἀκούσωμε τώρα τὴν Γερτρούδην ν' ἀναπτύσῃ τὴς θεωρίες τῆς ἐναντίον τῶν προῶρων γάμων.

—Μετὰ τὸν πόλεμο, ἀκόμη καὶ τὰ κορίτσια τῶν πλουσίων οἰκονομειῶν ἀρ-

χισαν νὰ ἐργάζονται. Οἱ ἐπαγγελματικὲς διαφορὲς ἔχουν καταργηθῇ σήμερα μετὰ τὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. «Ἐχομε γυναῖκες μηχανικούς, ἀρχιτέκτονας, δικηγόρους, μαθηματικούς. Γιὰ κάθε μοντέρνο κορίτσι, ἕνα ἐπάγγελμα ἔχει γίνῃ μιά οἰκονομικὴ ἀνάγκη, τὸ ὀλιγώτερο. Σπανίως μπορεῖ νὰ παντρευτῇ προτοῦ φθάσῃ τὰ 30. «Ἀς πάρωμε γιὰ παράδειγμα τὴν περίπτωσή μου. Εἶμαι μιά νέα ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Δέν εἶμαι ἀκόμη τόσο σπουδαία ὥστε νὰ ἀποφασίζω ἐγὼ πόσα φιλμ θὰ γυρίσω τὸν χρόνο, ποίους ρόλους θὰ παίξω, ποῶν σκηνοθέτῃ θὰ ἐπιτρέψω νὰ μὲ διευθύνῃ κ.λ.π. Δέν μπορῶ νὰ δείξω τὰ νεῦρα μου, νὰ βρίζω ὅποιον μοῦ κατεβῇ καὶ νὰ κακομεταχειρίζωμαι τοὺς ὑπαλλήλους. «Υστερὰ ἀπὸ πέντε χρόνια ὅμως, ὅταν θὰ εἶμαι 30 χρόνων, ἴσως νὰ ἔχω ἀρκετὰ χρήματα στὴν τράπεζα νὰ ἔχω ἀρκετὰ ἐξασφαλισμένη θέσῃ ὥστε νὰ μὴ φοβοῦμαι τοὺς διευθυντὰς τοῦ στούντιο, ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη. «Ὡς ἡθοποιὸς, θὰ ἔχω κάνει τὴν καριέρα μου σὲ πέντε χρόνια. Σή-

μερα ὅμως φοβοῦμαι τρομερὰ μήπως μὲ ξαποστελεῖ, ἂν δὲν βάζω ὅλα τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστῶ.

» Σήμερα τὸ ἀληθινὸ «νοικοκυροκόρι-τσο», τὸ κορίτσι πὺν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διευθύνῃ ἕνα σπῆτι, εἶναι τὸ ἐργαζόμενο κορίτσι. Ἡ πείρα πὺν ἀποκτὰ σὸν ἐργαζόμενο κόσμο εἶναι ἡ καλύτερη προπαρασκευὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ γιὰ τὸν γάμο. «Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει καλύτερα τοὺς ἄνδρας καὶ βλέπει μιά πλευρὰ τῆς προσωπικότητος τῶν πὺν δὲν φαίνεται σὲς οἰκογενειακὲς ἢ κοσμικὲς σχέσεις τῶν. Μαθαίνει ἀκόμη πὺν νὰ φέρεται σὸν κόσμο, πὺν νὰ χαμογελᾷ καὶ ὅταν ἀκόμη αἰσθάνεται τὴν διάθεσιν νὰ κλάψῃ. Ὡσὸ τοῦ φθάσῃ στὰ 30 ἕνα ἐργαζόμενο κορίτσι ἔχει ἀντιμετωπίσει ἕνα σωρὸ διαφορετικὲς καταστάσεις καὶ ἔχει ἀναπτύξει ἕνα συναίσθημα ἐπικρίσεως, ἀνεκτικότητος καὶ χιούμορ πὺν θὰ τῆς εἶνε ἀπαραίτητα ὅταν παντρευτῇ.

»Πέρασα μιά πολὺ εὐτυχισμένη ζωὴ ὅταν ἦμουν παιδί, συνέχισε ἡ Γερτρούδην. Εἶχα δικὸ μου αὐτοκινητάκι ὅταν ἦμουν 11 χρόνων. Εἶχα μιά θαυμασία καλοκαιρινὴ ἐπαυλὴ στὴν Φλωρίδα, ὅπου πέ-ρσασα μερικὸς ἀπὸ τοὺς εὐτυχέστερους μῆνες τῆς ζωῆς μου, ψαρεύοντας μὲ τὸν πατέρα μου. «Ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ τὸν πατέρα μου. Μοῦ ἔμαθε ν' ἀγαπῶ τὴ φύσιν καὶ μοῦ δίδασκε πολλὰ πράγματα. «Υστερὰ, ὅταν ἦμουν 15 χρόνων, ὁ πατέρας μου πέθανε ἔξαφνα ἀπὸ καρδιακὴ συγκοπή. Λίγα χρόνια ἀργότερα καταλάβαμε τί θὰ πῇ φτώχεια...

» Ὡς τότε κανεῖς ἀπὸ μὰς δὲν ἤξερε καμμιὰ ἐργασία καὶ δὲν εἶχαμε ἰδέα πόσο πικρὴ καὶ ταπεινωτικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ φτώχεια γιὰ κείνους πρὸ πάντων πὺν συνήθισαν σὸν πλοῦτο καὶ στὴν πολυτέλεια.

Εἶχα ἀρχίσει μαθήματα πιάνου ὅταν ἦμουν 6 χρόνων καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα ἀρχισα νὰ μελετῶ βιολί. Εἶχα πάρει πρῶτο βραβεῖο πιάνου ὅταν ἦμουν δώδεκα χρόνων. «Υστερὰ ἀρχισα νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ ἡ δραματικὴ τέχνη καὶ διακρί-θηκα μάλιστα σὲ ἀρκετὲς ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις.

Ζητήσαμε ἀπὸ τὴν Γερτρούδην Μίκαελ νὰ μὰς περιγράψῃ τὸν ἰδεώδη ἄνδρα γι' αὐτὴν.

«Ὁ ἄνδρας πὺν θὰ παντρευτῶ πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ κυβερνᾷ—μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ προστατεύῃ κάποιος πὺν θ' ἀγαπᾷ—ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχη μεγάλην τρυφερότητα ψυχῆς. Πραγματικὰ, μόνο ἐκεῖνοι, πὺν εἶναι ἀληθινὰ δυνατοὶ εἶναι καὶ ἀληθινὰ τρυφεροί.

»Πρέπει νὰ εἶναι ἕνας συνδυασμὸς πα-τρὸς, παιδιοῦ καὶ ἐραστοῦ γιὰ μένα. Πρέ-πει νὰ ἔχη τὸ συναίσθημα τοῦ χιούμορ ἀνεπτυγμένο ὅπως κι' ἐγὼ. Πρέπει νὰ ἔ-χωμε καὶ πολλὰ κοινὰ γούστα, ἀμοιβαία ἐκτίμησιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἄλλου, καὶ κοινὴ ἀγάπην στὰ παιδιά. Δέν μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ ἐμφάνισις. Συμφωνία χα-ρακτήρων εἶναι τὸ σπουδαιότερο πράγμα σ' ἕνα γάμο.

Τί νὰ σκέπτεται ἄραγε ἡ Γερτρούδην Μίκαελ, γιὰ νὰ τὴν πονεμένην ἐκφρασῇ...

«Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφε-ρόταν αἰσθηματικὰ ἡ Γερτρούδην Μίκαελ τὰ δύο αὐτὰ χρόνια εἶναι ὁ Ρομπέρτ Μα-μουλιάν. «Ὁ ὕψηλός, ἥρεμος, μελαχροινὸς αὐτὸς ἄνδρας μὲ τὰ γυαλιά ἔχει κατα-κτήσει τὴν καρδιὰ μερικῶν ἀπὸ τὴς με-γαλύτερες στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. Θυ-μάστε τὴς διαδόσεις ὅτι τὸν εἶχε ἐρωτευ-θῇ καὶ ἡ θεὰ Γκρέτα Γκάρμπο;

«Ἐως τώρα ἡ Γερτρούδην Μίκαελ δὲν ἔπαιξε σὲ κανένα ρόλο πρώτης δυνάμεως. Ἐφέτος ὅμως ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρία Ρ. Κ. Ο. στηρίζει σ' αὐτὴν μεγάλες ἐλ-πίδες πὺν ἡμᾶς βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ δια-ψευθοῦν.

ΣΟΥΡΜΕΛΙΑΝ

MIKPA NEA
ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Η ΓΚΡΕΤΑ

Κατὰ τὸ «γύρισμα» τῆς περιφημῆς «Κυ-ρίας μὲ τὰς Καμειλὰς» μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὸν Ρομπέρτ Ταίηλορ συ-νέβη τὸ ἔξης νόστιμο:

Οἱ διάφοροι σκηνοθέται, μηχανικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τοῦ στούντιο προετοιμάζονταν νὰ γυρίσουν κάποια μεγάλῃ ἐρωτικὴ σκηνὴ με-τὰ τῶν δύο πρωταγωνιστῶν. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐλάμβανε χώραν στὸ ὑπαίθρο, σ' ἕνα πάρκο. Οἱ προετοιμασίαι χρειάστηκαν ἀρ-κετὴ ὥρα, ἐπὶ τέλους ὅμως τελείωσαν.

—Ἐτοιμοί, μὲς Γκάρμπο, φώναξε ὁ δι-ευθυντῆς-Σκηνοθέτης Τζώρτζ Κούκορ.

Καμμία ἀπάντησις.

—ΕΤΟΙΜΟΙ ΜΙΣ ΓΚΑΡΜΠΟ! τόλμησε νὰ φωνάξῃ δυνατώτερα ὁ Κούκορ.

Καὶ πάλι καμμία ἀπάντησις.

—Ἔεε, ἔεε, μὲς Γκάρμπο! Εἵμαστε ἔτοιμοι! οὐρλιασε στεντόρεια.

Βέβαια, ἡ Γκάρμπο εἶναι Γκάρμπο, μὰ δὲν ἔπεται μ' αὐτὸ ὅτι ὀλόκληρο τὸ στούν-τιο πρέπει νὰ τὴν περιμένῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἔ-παντα!

Ἐπὶ τέλους ἀκούσθηκε μιά φωνίτσα:

—Γιές, ἐδῶ βρίσκομαι! ἔλεγε.

Ἐψάξαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τέλος ἀνεκάλυ-ψαν τὴν θεὰ Γκρέτα... σκαρφωμένη σ' ἕνα δένδρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν μποροῦ-σε νὰ κατεβῇ. Καὶ ἀναγκάστηκε ὁ γοητε-υτικὸς Ρομπέρτ Ταίηλορ νὰ σκαρφώσῃ μὲ τὴν σειρὰ τοῦ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν «Μο-ναδιστῆ», (ὅπως ἀποκαλοῦν στὸ Χόλλυγουντ τὴν Γκρέτα) στὸ στερεὸν ἔδαφος.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἂς ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Τζώρτζ Μπρέντ πὺν θεωρεῖται—λίγο-πολύ—ὡς... ἰδιοκτησία τῆς Γκρέτας Γκάρμπο (εἶ-ναι ὁ μόνος ἄνδρας στὸ Χόλλυγουντ ἐκτός ἀπὸ τὸν μακαρίτη Τζὼν Τζάιμπερτ μὲ τὸν ὁ-ποῖον ἡ Γκρέτα καταδέχεται νὰ κἀνῃ παρέα) θεᾶται τελευταίως πολὺ περιποιητικὸς σὲ κάποια στὰρ πὺν πῆρε διαζύγιο. Καὶ οἱ κα-κίαις γλώσσας λένε ὅτι σ' αὐτὸ δαίμοντα οἱ τελευταῖες κρίσεις μελαγχολίας τῆς Γκρέ-τας...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΥΣ

«Ἐν νὰς γνωστὸς ἡθοποιὸς στὸ Χόλλυγουντ δίνει τὴς κατωτέρω συμβουλὲς στοὺς παντρεμένους συναδέλφους τοῦ γιὰ νὰ μὴν καταλήξουν στὸ διαζύγιο ὅπως συμβαί-νει συχνότατα στὸ Χόλλυγουντ:

1. Μὴ μιλάτε σὲ καμμιὰ γυναῖκα μέσα σὸ στούντιο.
2. Μὴ μιλάτε σὲ καμμιὰ γυναῖκα ἔξω ἀπὸ τὸ στούντιο.
3. Μὴ μιλάτε σὲ καμμιὰ γυναῖκα.
4. Μὴ μιλάτε στὴν γυναῖκα σας γιὰ τὴν ἡθοποιὸν πὺν πρωταγωνιστεῖ μαζί σας.
5. Μὴ μιλάτε στὴν γυναῖκα γιὰ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.
6. Μὴν ἀφήνετε τὴν γυναῖκα σας νὰ δῇ τὴν προμερὰ τοῦ φιλμ σας.
7. Μὴ συνιστᾶτε τὴν γυναῖκα σας σὲ κα-νέναν πρωταγωνιστῆ τοῦ κινηματογράφου. Ριζικὰ μέτρα ὅπως βλέπετε. Μόνο πὺν θὰ εἶναι λίγο δύσκολα στὴν ἐφαρμογή...

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η Βέρθα ντὲ Λαντεναί, πειθόμενη στίς εισηγήσεις ἑνὸς παιδικοῦ της φίλου, τοῦ Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τὸν σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ὅτι προσπάθησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν κόρη της Μαρκέλλα, τὴν ὁποία ἀπέκτησε μετ' αὐτόν.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡθικὸς αὐτοσυγκριτικὸς τῆς δολοφονικῆς ἀποπειρᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ζερβαί μετ' αὐτὸν ὅταν ἑνα Γερμανὸν στρατιώτην, τὸν Μπαϊκερ.

Ὁ Μπαϊκερ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν μηνηστῆρα τῆς Μαρκέλλας Ρενέ Μαρτέλ, ἐξαναγκάζεται νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα σὶν συνέννοχό του Ζερβαί, ὁρίζοντάς του ραντεβού στὸ πανδοχεῖο. Αὐτὸ εἶχε γίνῃ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Λιονέλ. Ὁ Ζερβαί πηγαίνει στὸ ραντεβού καὶ ὁ κ. Λιονέλ, ποὺ ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κάπου, πειθεται πᾶς τελείως γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ζερβαί. Ὑστερᾶ ἀπὸ λίγες ἐβδομάδας ἀρχίζει ἡ δίκη τοῦ Γκοντεφρουά. Οἱ ἐφημερίδες γράφουν τώρα διὰ μακρῶν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ ἀμφισφαλεῖ εἶναι γεμάτη ἐκθρότητα πρὸς τὸν Γκοντεφρουά. Ἐντοῦτοις ὅσοι παρέστησαν στὴν δίκη ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσουν μὴ μὲ γάλη ἐκπλήξῃ.

Μετὰ τὸ κατηγορητήριο, παίρνει τὸν λόγο ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Γκοντεφρουά ντὲ Λαντεναί, εἶναι ἀπλῶς, ἕνα θύμα καὶ ζητεῖ τὴν ἀνάωσή του. Τὸ πῶς παρᾶξεν ὅμως δὲν ἐνοχλᾷ τὸν συνταγματικὴν αὐτὴ δίκη. Συνήγορος τοῦ Γκοντεφρουά εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κ. Λιονέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε παραιτηθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ἀνακριτῆς γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ ἐλεύθερα πᾶς τὸν φίλο του. Μετὰ τὸν εἰσαγγελεῖα μιλεῖ ὁ Γκοντεφρουά πὸς ἀπαντᾶ στὰ ἐρωτήματα τοῦ προέδρου καὶ ἀφηγεῖται ἑστὶς ὅλην τὴν ἱστορίαν του. Ὁ πρόεδρος τοῦ μιλεῖ γιὰ τὸν θάνατον τῆς Μαρκέλλας καὶ τῆς Μαρί-Ζάν. Ὁ Γκοντεφρουά ἀποκρίνεται κάθε ἐνοχὴν τοῦ στὰ δύο αὐτὰ ἐγκλήματα καὶ ὁ πρόεδρος καλεῖ ὡς μάρτυρα τὴν Βέρθα. Αὕτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ κ. Λιονέλ τῆς τὰ εἶχε πῇ τὴν προηγουμένη. Δὲν προφθαίνει ὁ πρόεδρος ν' ἀόλισον καλὰ καλὰ τὴς ἐρωτήσεις του, καὶ ἡ Βέρθα πέφτει στὰ γόνατα, μπρὸς στὸν Γκοντεφρουά καὶ τοῦ ζητᾷ συγγνώμην.

Ὁ Γκοντεφρουά κλαίει ἀπὸ χαρὰ.

59. (Ἡ συνέχεια)

Τὶ θ' ἀπαντοῦσε ἀραγε; Τὸ ἀκροατήριον περίμενε μετ' ἀγωνίαν τὴν λύσιν τοῦ δράματος αὐτοῦ.

—Βέρθα, εἶπε ὁ κύριος, σοὺ εἶχα πῇ πολλὰς φορὰς ὅτι θάρχονταν μὴ μέρᾳ πού, μπροστὰ σὲ ὅλους, γονατιστὴ, μετὰ χέρια ἐνωμένα ὅλα μου ζήτοῦσες νὰ σὲ συγχωρήσω... Δὲν σὲ εἶχα γελάσει, Βέρθα. Ἡ μέρα αὕτῃ ἦρθε...

Σώπασε, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον, ἀνίστατο πᾶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του, ὅρσιζε νὰ κλαίῃ...

Ὁ πρόεδρος προσπαθοῦσε ν' ἀνακτῇ τὴν ψυχραιμίαν του:

—Ὡστε, κυρία, δὲν κατηγορεῖτε πιά; ρώτησε τὴν κόμησσαν.

—Ὁ Θεέ μου! Πῶς θὰ ἦταν πιά δυνα-

τὸν αὐτό, κύριε;

—Δὲν μένει λοιπὸν τίποτα ἀπὸ τὴν καταγγελίαν σας;

—Τίποτα... ἐκτός ἀπὸ τίς τύψεις μου γι' αὐτὸ πού ἔκανα: γιὰ τὴν προσβολὴν ποὺ προξένησα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον...

—Κυρία, εἶπε ὁ πρόεδρος μετ' αὐτὸν ὅταν ἔχετε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μπροστὰ σας γιὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὴν προσβολὴν αὐτήν, γιὰ νὰ μετανοήσετε καὶ νὰ τὴν κάνετε νὰ ξεχασθῇ... Καθῆστε, σὰς παρακαλῶ, στὴν θέσιν σας, γιὰτὶ θὰ σὰς χρειασθοῦμε σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐξακριβώσωμε ὀρισμένους μαρτυρικὰς καταθέσεις...

Ἡ κόμησσαν σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ καθῇ στὰ ἐδῶλια τῶν μαρτύρων. Ξανακατέβασε τὸ μακρὺ τῆς πέπλο ἔπάνω στὸ πρόσωπό της καὶ φάνηκε ἑστὶς ὅταν νὰ ἐξαφανίζονταν στὰ βάθη τοῦ πόνου της.

Ὁ Γκοντεφρουά, μετὰ τὴν πρώτη συγκίνηση, εἶχε πάρει πάλι τὸ σοβαρὸ καὶ ἥρεμο ὕφος του.

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΖΕΡΒΑΙ

—Νὰ εἰσαχθῇ ὁ Ζερβαί Φλοριζέ! διέταξε ὁ πρόεδρος.

Καὶ ὁ καλὸς Ζερβαί μπήκε στὴν αἴθουσαν. Ἐρριξε μὴ ματιά στὸ ἀκροατήριον καὶ χαμογέλασε σὲ μερικά γυναικὰς τοῦ πρόσωπα. Τὸ ὕφος του ἔγινε ψυχρὸ ὅταν συνήντησε τὸ ἱερὸν καὶ βλεμματικὸν κόμητον ντὲ Λαντεναί καρφωμένον ἔπάνω του. Στράφηκε, ἀντίκρουσε τὴν Ρενέ Μαρτέλ στὰ πένθιμα φορέματά της καὶ κατάρθωσε νὰ δώσῃ στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πονεμένου ἔκφραση ἀνάλογον μ' αὐτὴν ποὺ ἀπαυτοῦσε ἡ ὀλίγη θέσις τῆς νέας γυναικας.

Ἦδη, ὀρισμένοι ὀπανιγμοὶ τῆς κομῆσης καὶ τοῦ κόμητος ἄφησαν νὰ ὑπονοηθῇ στὸ ἀκροατήριον ἡ μυστηριώδης παρέμβασιν μιᾶς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς στίς πεποιθετίες τοῦ δράματος τῆς Γκλοριέτ.

Ἐνα συνκεννωμένο ψιθύρισμα διέτρεξε τὸ ἀκροατήριον:

—Ποῦν νὰ ὑπονοοῦσαν ἀραγε, ἀναρωτιόταν καθέναν...

—Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὁ Ζερβαί... ὁ καλὸς Ζερβαί! ἀπαντοῦσαν ἄλλοι.

Μόλις εἶνε παρουσιασθῇ ὁ Ζερβαί, ὁ κύριος Λιονέλ ἔσπρωξε ἐλαφρὰ τὰ χαρτιά ποὺ σκέπαζον τὸ τραπέζι μπροστὰ του καὶ κάθησε ἄνετα στὴν ἔδραν του, παίζοντας μηχανικά μὴ ἕνα μολύβι.

Ὡς τώρα ὅλα εἶχαν ξετυλιχθῇ σιγῶν γωνίαν τὴν ἐπέμβασίν του. Τώρα ὅμως ἔρχετο ὁ σπουδαῖος ρόλος του ὡς ὑπερασπιστοῦ.

Μετὰ τίς ποῦτες τιτικὲς ἐρωτήσεις, ὁ πρόεδρος εἶπε στὸν Ζερβαί νὰ καταθέσῃ ὅσα εἶνε νὰ πῇ.

Ὁ κύριος Λιονέλ ὅμως σηκώθηκε τότε: —Θὰ παρακαλέσω θερμὰ τὸν κύριον πρόεδρον, εἶπε, νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτον-πρῶτον τὸν μάρτυρα, ὅπῃ ποίας συνθήκας ἐσχετίσθη μετὰ τὴν ὀκονόμειαν Τερλάν.

—Ἀκούσατε, τὴν ἐρώτησιν, Φλοριζέ; εἶπε ὁ πρόεδρος.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, ἀπήντησε καὶ θὰ ἀπαντήσω πολὺ εὐχαρτωτῶς ἂν καὶ δὲν καταλαβαίνω καθόλου πῶς μπορεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ ἡ προσωπικὴ μου ἱστορία στὴν δίκη αὕτη...

Μετὰ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μετὰ τὴν γλυκειὰ καὶ πειστικὴ φωνὴν του, ὁ Ζερβαί διηγήθηκε πῶς ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ πῶς ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ καταλήξῃ ζητιάνος ἢ ἀλήτης βρῆκε ἄσυλο στὴν Γκλοριέτ ὅπου χάρις στὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Τερλάν τοῦ ἔδωσαν μὴ πολὺ ἐπιμελημένη ἀνατροφή. Ἀνέφερε ἀκόμη ὅτι δὲν ἐγκατέλειψε ποτὲ τὸ νηματοργεῖον ὅπου θεωροῦσε καθῆκον του νὰ μείνῃ μέχρὶ τέλους τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ ἐπιπληρώσῃ ἑστὶς μετὰ τὴν ἀφροσύνην του ὅλες τίς εὐεργεσίας ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιδοκιμασθεῖ ὁ προστάτης του.

Μερικά ψιθυρίσματα ἐπιδοκιμασίας ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον στὰ τέλους τοῦ μικροῦ αὐτοῦ λόγου, ποὺ ἀπήγγειλε ὁ Ζερβαί φροντίζοντας νὰ δείχνῃ ἀρκετὴ συγκίνηση.

Συνέχισε, σχεδὸν ἀμέσως.

—Ἀφοῦ πέθανε ὁ κύριος Τερλάν, σκέφθηκαν τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Κι' ἀπεφάσισα νὰ μείνω καὶ νὰ διευθύνω τίς δουλειὰς χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ νηματοργείου. Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὑπηρετήσα τὸν κύριον ντὲ Λαντεναί ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μπήκε στὸ σπίτι τοῦ Τερλάν, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν ποὺ ὑπηρετοῦσα τὸν παλαιὸ εὐεργέτη μου.

Γνωρίζετε τὴν διπλὴν κατηγορίαν ποὺ βαρύνει τὸν κύριον ντὲ Λαντεναί;

—Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Γιὰ τὴν πρώτην, δηλαδή, γιὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχισμένης φίλης μου, τῆς καλῆς Μαρί-Ζάν Μωζέ. Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα...

—Καὶ γιὰ τὸν θάνατον τῆς Μαρκέλλας, κοντὰ στὸν ποταμὸ Βάρτ;

—Συνεχίζω μὴ αὐτὸν, δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐπαναλάβω ὅσα εἶπα στὸν κύριον Λιονέλ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν. Δὲν σκέφθηκαν ποτὲ νὰ κατηγορήσω τὸν κύριον κόμητα. Τὸν ὑπερασπίστηκα μάλιστα ἐπὶ ἀνοκτόν καιρὸ ἐναντίον τῶν ὑποψιῶν τῆς γυναικας του: Ἡρθε μὴ μέρᾳ, ὅμως, ποὺ οἱ ὑποψίες αὐτὲς κατέληξαν νὰ ταραχθῶν κ' ἐμένα τὸν ἴδιον... Τότε, ἄφησα τὴν κυρία ντὲ Λαντεναί νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἐπιθυμοῦσε...

—Ἀναμιχθήκατε σεις καθόλου στὴν καταγγελίαν κατὰ τὸν κυρίον ντὲ Λαντεναί;

—Ἀπολύτως καθόλου, σὰς διαβεβαίωνω. Ἐμπιστεύθηκα ὀνόματι τὴν κυρία ντὲ Λαντεναί τὴν ἐξομολόγησιν ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ κόμης μόνις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

—Ἀγνοοῦσατε τὰ σχέδια τῆς κυρίας ντὲ Λαντεναί;

—Ὁχι.

—Καὶ δὲν ἐπιχειρήσατε νὰ τὴν συγκρατήσετε;

—Ἀπεναντίας, προσπάθησα νὰ τὴν ἀποτρέψω ὅσο μπορούσα. Τὸ ἔχω πῇ καὶ στὸν ἀνακριτῆ. Τὸ ἐπαναλαμβάνω κ' ἐνῶπιόν σας. Χωρὶς τὴν ἐπέμβασίν μου, ὁ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

κύριος ντὲ Λαντεναί θὰ εἶχε καταγγεληθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἔξη μῆνες νωρίτερα...

—Ὡστε μὰς διαβεβαιώνετε ἐκ νέου ὅτι δὲν ἐμπνεύσατε σεις τὴν καταγγελίαν τῆς κομῆσσης;

—Ὁ Ζερβαί, ἐμπρὸς στὴν ἐπιμονὴν τοῦ προέδρου, ἔκανε μὴ ἀνεπαίσθητη κίνησιν ἀνησυχίας. Ὅμως εἶπε ἀποφασιστικά: —Σὰς τὸ διαβεβαίωνω!

Ὁ πρόεδρος ἀπευθύνθηκε στὴν κόμησσαν:

—Ἀκούσατε, κυρία, τί εἶπε ὁ μάρτυς. Εἶναι ἡ ἀλήθεια;

—Εἶναι ψέμματα, εἶπε ἡ Βέρθα μετὰ μὴ φωνὴν διαυγὴ καὶ σταθερὴν. Ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἐρχόταν ἡ σκέψιν νὰ κατηγορήσω τὸν σύζυγό μου γιὰ ἕνα τόσο φρικτὸ ἔγκλημα, ἂν δὲν μοῦ τὴν ἐνέπνευ μετὰ ἐπιδειξιότητα, μετὰ μὴ ὑποκρίσιν ποὺ μ' ἐξαπάτησε... ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ψεύδεται τώρα ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν ἀναμίχθηκε καθόλου στὴν καταγγελίαν.

Ὁ Ζερβαί διετήρησε τὴν ἡρεμίαν του. Τὸ περίμενε αὐτό. Εἶχε ἀντιληφθῇ, πρὸ καιροῦ, κάποια ἀλλαγὴ στὴν κόμησσαν. Δὲν τὸν ἀνησυχόσε ὅμως πολὺ αὐτό.

Ὁ πρόεδρος συνέχισε τίς ἐρωτήσεις του:

—Ὁ Φλοριζέ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐμπόδισε ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ τὴν καταγγελίαν σας.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

—Ἐξηγηθήτε, κυρία.

—Ὁ πόλεμος εἶχε ἤδη ξεσπάσει καὶ ἐπακολούθησαν οἱ πρῶτες ἡττες, ἡ ἐπιδρομὴ, ἡ καταστροφὴ. Καὶ τὰ δικαστήρια, καὶ οἱ ἀστυνομίες, καὶ ὅλα ἦσαν ἀνω-κάτω. Ποῖος ὁ λόγος νὰ ὑποβάλλω τὴν καταγγελίαν σὲ τέτοιες στιγμὲς; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε νὰ προκληθῇ ἕνα σκάνδαλον καὶ ἡ ἐπιθυμία του αὕτῃ θὰ ἐπιτυγχάνονταν μόνον ὅταν θὰ ἡρεμοῦσαν τὰ πνεύματα...

—Τὶ ἔχετε ν' ἀπαντήσετε, Φλοριζέ;

Ὁ καλὸς Ζερβαί πῆρε ἕνα ὕψος συντριβῆς:

—Ἡ κόμησσαν ἐρμηνεύει ὅπως θέλει τίς προθέσεις μου. Διαπιστώνω ἀπλῶς ὅτι ἀντιφάσκει σ' αὐτὰ ποὺ λέγει, διότι μετὰ κατηγορεῖ ὅτι ψεύδομαι ἐνῶ ἀναγνωρίζει συγχρόνως ὅτι λέω τὴν ἀλήθειαν...

—Βέρθα τὸν διέκοψε μετὰ ἀγανάκτησιν:

—Τὴν καταγγελίαν κατὰ τοῦ συζύγου μου, τὴν ἔγραψα καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀθλήου αὐτοῦ.

—Ἡρεμήσατε, κυρία, ἡρεμήσατε καὶ μὴ ἐξυβρίζετε τὸν μάρτυρα. Συνεχίστε Φλοριζέ.

—Ἡ κυρία ντὲ Λαντεναί δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκχρᾷ τὴν ἀφοσίωσίν μου τόσο χρόνια τώρα, οὔτε τὴν βαθύτάτην μου... συμπάθειαν ποὺ τρέφω γι' αὐτήν... Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀπάντησίς μου γιὰ τὴν ἐξυβρίσιν της... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαβεβαίωσίν της... δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν διαψεύσω... μ' ἐμποδίζει ὁ σεβασμὸς ποὺ ἀισθάνομαι γι' αὐτήν. Θὰ πῶ μόνον: ὅς ἀποδεί-

ξη αὐτὸ ποὺ διαβεβαιώνει καὶ τότε δὲν ἔχω παρὰ νὰ ὑποταχθῶ καὶ νὰ πῶ, ἐγώ ὁ ἴδιος, ὅτι εἶπα ψέμματα στὴν δικαιοσύνην.

—Μπορεῖτε νὰ δώσετε τὴν ἀπόδειξιν αὐτῇ, κυρία;

—Ὁχι...

Μὴ κίνησις ἐκπλήξεως, λύτης σχεδόν, διαγράφηκε στὸ ἀκροατήριον. Ὁ πρόεδρος στράφηκε πρὸς τὸν Ζερβαί:

—Ὁφείλω ν' ἀναγνωρίσω, εἶπε, ὅτι ἡ στάσις σας ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὁ ὁποῖος, διενήργει τὰς ἀνακρίσεις, ὑπῆρξε ἡ στάσις μᾶλλον ἐνὸς ὑπερασπιστοῦ τοῦ κυρίου ντὲ Λαντεναί παρὰ ἐνὸς κατηγοροῦ...

Ὁ Ζερβαί ἀπήντησε μετὰ μετριοφροσύνην:

—Ἐκανα τὸ καθῆκον μου, κύριε πρόεδρε; καὶ εἶπα μόνον ὅτι σκεπτόμουν πραγματικά.

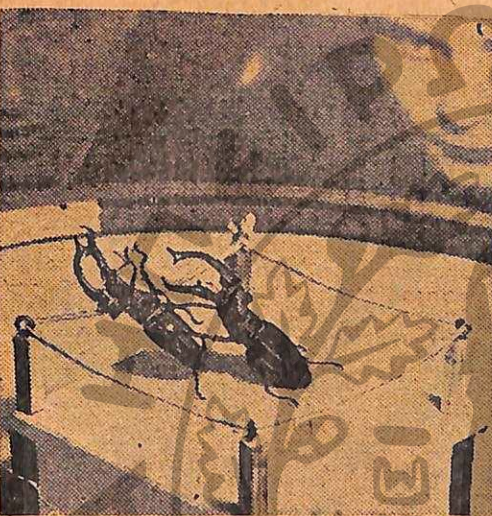
Ὁ κύριος Λιονέλ σηκώθηκε:

—Ὁ κύριος πρόεδρος θὰ εὐχεστεῖτο νὰ ρωτήσῃ τὸν μάρτυρα, ἂν κατὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια, τὸν καιρὸ ποὺ τὸν περισυνέλεξε στὸ σπίτι τοῦ Τερλάν, εἶχε ὀρισμένους λόγους νὰ μισῇ τὸν προστάτη του;

—Ἀκοῦτε, Φλοριζέ;

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τί-

ΕΝΑ ΜΑΤΣ...ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

«Ἐγινε κ' αὐτό, ὅχι στὴν Ἀμερικὴ αὕτῃ τὴν φορὰ, ἀλλὰ στὸ Παρίσι. Στὸ Ἰπποδρόμιο Σενγκάλ δ', εἶχε στηθῇ ἕνα μικροσκοπικὸν ὄργκν καὶ σὲ λίγο ἐκίμων τὴν ἐμφάνισήν του... δύο πυγμάχοι. Ἦσαν δύο μεγάλες καταστροφὲς τοῦ εἶδους τῶν τροπικῶν. Ὁ γυμναστής τους τοὺς χρησιμοῦσε γιὰ διαιτητῆς. Τὸ μάτς ἔγινε μετὰ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς πυγμαχικῆς τέχνης καὶ σὲ λίγο ἡ μὴ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ἔπεφε νόκ-αουτ, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῆς μαρίδας ποὺ εἶχε μαζευθῇ γύρω ἀπὸ τὸ ὄργκν. Στὴν εἰκόνα μὰς ὁ ἀγὼν σὲ μὴ ἀπὸ τίς πῶς κρίσιμες φάσεις του.

ποτα, κύριε πρόεδρε, εἶπε ὁ Ζερβαί χαμογελώντας.

—Ἐξηγηθήτε καλύτερα, κύριε Λιονέλ, οὐνέστησε ὁ πρόεδρος.

—Ὁ μάρτυς δὲν εἶχε λόγους νὰ μισῇ τὸν κύριον Τερλάν;

—Μὰ ὅχι... κανένα λόγο... εἶπε ὁ Ζερβαί κυττάζοντας κατὰματα τὸν κύριον Λιονέλ.

—Ὁ μάρτυς, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, δὲν εἶχε δεχθῇ σὺν μὴ ἱερῇ παρακαταθήκῃ, μὴ διαθήκῃ ποὺ τοῦ κληροδοτοῦσε ἕνα μίσος ἀμειλικτό... κατὰ τῆς οἰκογενείας Τερλάν; συνέχισε ἀδυσώπητα ὁ κύριος Λιονέλ.

Ὁ Ζερβαί χλωμίασε:

—Καὶ πάλι σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν καταλαβαίνω καθόλου τί θέλει νὰ πῇ ὁ κύριος Λιονέλ.

Τὸ χαμόγελο ὅμως εἶχε σβύσει πᾶς ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἡ ἀνάγνωσις ὀρισμένου ἐγγράφου, εἶπε ὁ πρόεδρος, θὰ σὰς δώσῃ ὅλες τίς ἐξηγήσεις ποὺ ἐπιθυμοῦμε...

Ἐρευνήσε τὰ χαρτιά του, τράβηξε ἕνα ἐγγράφον καὶ διάβασε.

Πρέπει νὰ ξαναδημοσιεύσωμε ὁλόκληρην τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς Φλοριζέ, γιὰ νὰ δώσωμε νὰ ἐνηνοθῇ μετὰ πῶς κατὰπληξῇ ἀκούσθηκε ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς. Καὶ ὅσο διαρκοῦσε ἡ ἀνάγνωσις τῆς διαθήκης αὐτῆς, ὁ καλὸς Ζερβαί χλωμὸς δὲ βαθμὸν ποὺ προκαλοῦσε τὸν οἶκτον, φαινόταν σὺν τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε:

«Γιὰ μὲν, ἀγαπημένον μου παιδί, διάβασε προσεκτικὰ τὴν ἐπιστολὴν αὕτη ὅπου θὰ βρῇς τὴν τελευταία μου θέλησιν καὶ τὴν κατεῦθυνσιν τῆς ζωῆς σου ὁλόκληρη. Καὶ ἀφοῦ τὴν διαβάσῃς κρύψε τὴν, γιὰ νὰ τὴν ξαναδιαβάσῃς ἀργότερα, κάθε φορὰ ποὺ θὰ σοῦ ἐρχεται ὁ πειρασμὸς νὰ τὴν ξεχάσῃς... Ἐγὼ θὰ φύγω, μὰ δὲν θέλησα νὰ πεθάνω προτοῦ σοῦ ἀποκαλύψω ὀρισμένα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς... Εἶμαι ἕνα θύμα, Ζερβαί: Πέθανον, σκοτωμένον ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ ὑπῆρξε ὁ καλλίτερος φίλος μου. Θὰ βρῇς σὲ μερικά χαρτιά, ποὺ ἐφύλαξα ἱδιαίτως καὶ τὰ ὁποῖα θὰ καταλάβῃς σὲ μερικά χρόνια, τίς ἀποδείξεις ὅτι ἐκείνος ποὺ θεωροῦσα φίλον μου, ὁ Τερλάν, μετὰ κατέστρεψε ἐλθόντάς με. Καὶ δὲν μοῦ ἔλειψε μονάχα τὸν πλοῦτον γιὰ τὸν ὁποῖον ἐργάσθηκα ὅλη μου τὴν ζωὴν, χάριν τῆς οἰκογενείας μου πρὸ πάντων. Μοῦ ἔλειψε καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας σου. Καταχράσθηκε τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ χάνουν ὄνομα. Κι' αὐτὸς ὑπῆρξε μέγας ἐγκληματίας ἀπέναντί μου. Εἶσαι πολὺ νέος γιὰ νὰ καταλάβῃς τὰ πράγματα αὐτὰ ποὺ εἶναι τόσο σοβαρὰ. Θὰ τὰ καταλάβῃς ὅμως ἀργότερα. Σοῦ ἀφήνω τίς ἀποδείξεις. Φύλαξέ τις σὺν ἑνὶ ὀνόματι τοῦ μίσους μου, παιδί μου... Πρὸ ὀλίγου ἔγραψα στὸν Τερλάν γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ φροντίσῃ γιὰ σένα μετὰ τὸν θάνατόν μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ταί γι' αὐτὸ στὸ μέλλον μπροστὰ σου, σὺν τὸν σὲ εὐεργέτησες... Ἀσπᾶς τὸν νὰ λῇ. Δὲν θὰ τοῦ ὀφείλῃς ποτὲ τὴν παραμικρὴν ἐννομοσύνην: ἐκείνος σκότωσε τὸν πατέρα σου... Ἐξ αἰτίας του, δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀφήσω τίποτα, παιδί μου, τίποτα ἐκτός ἀπὸ τὸ μίσος μου... Σοῦ κληροδοτῶ τὸ μίσος μου... Πάρ το... Δέξου το... Ἀς γίνῃ αὐτὸ ἡ ζωὴ σου ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας σου ποὺ πεθάνει αὕ

Ο κόσμος γεμίζει

από τρελλούς!

Τό γνωστό λαϊκό ρεφραίν: «όλοι οι παλαβοί να είναι απ' έξω και οι γνωστικοί μέσα» στο «Δαφνί» δεν είναι διόλου μια χαριτωμένη υπερβολή. Τουλάχιστον μέχρις ενός σημείου. Γιατί, αν δεν είναι και τόσο βέβαιο ότι οι γνωστικοί είναι μέσα και οι τρελλοί περιφέρονται όλοι ταν, ξέω, είναι όμως άναμφισβήτητο, ότι οι περισσότεροι δεν είναι μέσα στα φρενοκομεία!

Τό βεβαιώνει αυτό ένας σοφός Γάλλος φρενολόγος, ο οποίος τονίζει ότι η τρέλλα, κατατάσσεται καθημερινώς περισσότερο έξω, και ότι αν η ανθρωπότητα εξακολουθήσει όπως πάγκυ θάρη μια εποχή, και συγκεκριμένα το έτος 2.037 που ο κόσμος θα έχει μεταβληθεί σε ένα άπερνο τρελλοκομείο! Αιτία; 'Η πρόοδος της ανθρωπότητας, αυτός ο ίδιος ο πολιτισμός της!... Όσο πιο πολύ τελειοποιούνται τα μέσα της ζωής τόσο περισσότερο καταστρέφεται ο άνθρωπος.

Κάποιος άλλος φυσιολόγος είπεν ότι η μηχανική πρόοδος είναι η καταστροφή του ανθρώπινου οργανισμού. Σιγά-σιγά θα αχρηστευθούν τα πόδια, τα χέρια, το στομάχι τα έντερα, αφού θα τρεφόμεστε στο μέλλον με ένσεις, και θα καταλήξουν ο άνθρωπος ένας αληθινός ρομπότ. Ο Γάλλος φρενολόγος εξοχεται να συμπληρώσει την δυσάρεστη προφητεία, επεκτείνοντας την καταστροφή και στο ανθρώπινο μυαλό. Έτσι λοιπόν, κατά τον σοφό αυτόν επιστήμονα, στο σωτήριο έτος, 2.037 δηλ. μετά 100 χρόνια, θάμαστε —δοι θα ζούνε δηλ. τότε...—όλοι τρελλοί!...

□ □

Αν όμως, η πρόοδος αυτή του Γάλλου φρενολόγου φαίνεται κάπως ασήμαντη, τουλάχιστον ως προς το περιθώριο τα χρόνια που χρειάζεται για να αποτρεφθεί η ήδη άρχεται παραστατημένη διανοητική ανθρωπότητα, εντούτοις, δεν είναι διόλου παράτολμη ως προς την ουσία της: ότι πάμε διαρκώς τρελλαινόμενοι. Τό αποδεικνύουν αυτό οι σχετικές στατιστικές. Οι άριθμοι καθημερινώς ανεβαίνουν!... Είναι βέβαια και η καταπληκτική πρόοδος που έσημειωσε τα τελευταία χρόνια η ανθρωπότητα, σ' όλα τα πεδία της δράσεώς της, μετ' αλληπαλλήλες έφευρέσεις και τελειοποιήσεις της, προσπάθεια που μόνο επί ζημιά του ανθρώπινου μυαλού γίνεται, είναι όμως άκομη και ο μεγάλος πόλεμος με τόν νευρικό κλονισμό που προκαλέσει με τις απότομες αλλαγές του τόν αναποδογύρισμα, κυριολεκτικώς, τών συνθηκών του βίου.

Και έτσι βλέπουμε σήμερα τις πόλεις γεμάτες ανθρώπους επιληπτικούς, ύστερικούς, νευρασθενικούς, μισότρελλους μ' άλλους λόγους, που ένα όμμα, μονάχα τούς χωρίζει συχνά, από την μεγάλη κρίση που οδηγεί στο πλησιέστερο άσυλο ψυχοπαθών. Και όμως δεν τούς βλέπουμε τούς δυστυχείς αυτούς, ή τούς συνηθισμένους τόσο, ώστε να μην τούς αντιλαμβανόμεθα πιά ή καλλίτερα, δεν τούς αντιλαμβανόμεθα, γιατί δεν έβρομε ποτέ είναι τρελλοί. Γιατί, μπορείτε να μάς πείτε, παρακαλούμε, που άρχίζει και που τελειώνει ή τρέλλα;

Είναι ένα έρωτημα, στο όποιον ούτε ή έ-

πιστήμη μπορεί καλά-καλά να άπαντήσει άκόμη.

Θά σάς διηγηθούμε ένα περιστατικό, από τόν όποιο θά κρίνετε, και σεις πόσο δύσκολο είναι να πείτε έναν άνθρωπο που κυκλοφορεί ανάμεσα μας τρελλό όταν συμπεριφέρεται συνήθως όπως ο πιο γνωστικός τών ανθρώπων.

□ □

Η Ιστορία του τρελλού τού κ. Καλούν, είναι αθηναικότατη, είναι ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός και έγινε στα 1790. Στο άσυλο φρενοβλαβών της Μπισέρ, στην Γαλλία, ήταν κλεισμένος και ένας άρρωστος, πολύ καλής οικογενείας, πολύ μορφωμένος και με τρόπους λεπτοτάτους. Ο άνθρωπος αυτός, δρίσκει μια μέρα τόν τρόπο να στείλει στον τότε ύπουργό της Δικαιοσύνης κ. Καλούν, εύνοούμενο του βασιλέως Λουδοβίκου 16ου μια αίτηση, στην όποια κατήγγελλε τούς συγγενείς του και τόν διευθυντή τών τρελλοκομείων, ότι κρατούσαν έναν άνθρωπο ύγιέστατο για τρελλό μόνο και μόνο για να σφετερισθούν την περιουσία του και ζητούσε να τόν βγάλει τόν ταχύτερο από εκεί μέσα, γιατί δεν ήταν διόλου τρελλός κινδύνευε όμως να γίνει, ζώντας με τρελλούς και ύποπταμένος όλα τα μαρτύρια που κατά τούς ισχυρισμούς του ύφίσταντο οι πραγματικοί τρελλοί. Η άπάντηση ήταν ανεταγμένη με τόση λογικότητα και τά επι-

ΜΕΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΗ ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ—ΑΠΟ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΤΡΕΛΛΑ; ΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ.

χειρήματα του «δήθεν» τρελλού τόσο πειστικά, που ο ύπουργός ενδιαφέρθηκε άμέσως για τόν αίτούντα, δεδομένου μάλιστα ότι έπρόκειτο και περί προσώπου που άνηκε σε γνωστοτάτη οικογένεια, και σηκώθηκε και πήγε ο ίδιος στην Μπισέρ. Πίστευε ήδη ότι έπρόκειτο αν όχι περί έγκληματικής σηκνωθείας, τουλάχιστον εκ μέρους του διευθυντού του άσύλου, αλλά τόν διηλώτερο για ένα φριχτό έπιστημονικό λάθος που έπρεπε τόν ταχύτερο να επανορθωθεί.

Όταν έφθασε στο φρενοκομείο, άρχισε άμέσως να παρατηρή τόν διευθυντή.

—Έξοχότατε, έκανε ο διευθυντής χωρίς να τά χάσει από τόν αφηνδιασμό αυτό, ο άνθρωπος περί τόν όποιο μου άναφέρετε είναι άπολύτως και άναμφισβητήτως τρελλός! Τόν κρατάμε δε γι' αυτό: αν τόν αφήναμε έλεύθερο, θάταν ένας πραγματικός δημόσιος κίνδυνος.

—Θέλω να δω τόν τρομερό αυτό δημόσιο κίνδυνο, έκανε δύσπιστος πάντα, ο ύπουργός.

Τού φέρονον τόν άρρωστο. Αυτός χαιρέτησε εύγενέστατα και άρχισε να άπαντά ήρεμα και με καταπληκτική λογικότητα και εύθυμότητα στις έρωτήσεις του ύπουργού. Δεν υπήρχε άμφιβολία, Ο άνθρωπος αυτός ήταν γνωστικώτερος και απ' αυτόν τόν ίδιο.

—Κύριε ο άνθρωπος αυτός δεν είναι περισσότερο τρελλός από ό,τι είμαστε έσείς και γώ! Έννοώ όταν θά φύγω να μη μείνι ούτε λεπτό έδώ, λέει σ' αυτή τού διευθυντού.

—Θά μου επιτρέψι ή έξοχότης σας, άπαντά ο διευθυντής, στο αντί κι' αυτός τού ύπουργού να της συστήσω λίγη ύπομνη. Ο άνθρωπος αυτός είναι άπολύτως τρελλός.

—Εν πάση περιπτώσει έγώ τόν θεωρώ γνωστικό και έννοώ να τόν στείλετε σπίτι του!

Και λέγοντας ή ύπουργός, χαιρέτησε και πήγε να φύγει. Τόν συνάδευσε ως τόν άμάξι του ο διευθυντής μαζί με τόν ύποτιθέμενο γνωστικό. Στην πόρτα ο ύπουργός έσφιξε τόν χέρι του προστατευμένου του και τού είπε:

—Μην άνησυχίτε φίλε μου, σε λίγο θά είσθε έλεύθερος να έπιστρέψετε σπίτι σας. Ο άλλος τόν εύχαρίστησε κατασυνκρινμένος και ο ύπουργός τού έστρεψε την ράχη για να άνεβή στο άμάξι του. Δεν πρόφθασε όμως καλά-καλά να σκύψει για να μη μέσα, όταν δέχεται άπρόσπτα μια γενναία κλωτσιά.

Κατάπληκτος στρέφει να ιδή, άλλ' αυτή την φορά δέχεται βροχή από κλωτσιές, γροθιές στο πρόσωπο και κλωτσιές! Σωστό μπλόξ έλ' άμερικάν! Ήταν τόν δήθεν θύμα τών συγγενών του και της έπιστήμης!

Με κόπο τολμώ κατάρθωσαν να γλυτώσουν τόν δυστυχισμένο ύπουργό από τά χέρια τού τρελλού που έμαίνετο κυριολεκτικώς, και να τόν φέρουν μισολιπόθυμο στο γραφείο τού διευθυντού. Όταν συνήλθε αυτός τόν είπε μ' όλο τόν σεβασμό και με τόν ίδιο άτάραχο ύφος του.

Η ύμετέρα έξοχότης, θά έπείσθη άσφαλώς πιά, ότι...

Αλλ' ο ύπουργός δεν τόν άφήκε να τελειώσει. Τόν σταμάτησε με μια έλαφρά χειρονομία, έβαλε τόν κατελλάμι του και έφυγε χωρίς να πη λέξη, ενώ οι νοσοκόμοι περνούσαν τόν ζουρλομανδύα στον έδωκη μένο!

Ντοντό...

ΠΟΛΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΣΤΡΟΜΣΚΥ

Τό κανούργιο πράγμα που έφερε εκείνο τόν χρόνο ή Λούσου, απ' τόν ταξίδι της στην Άνατολή, στις φίλες της της Βαρσοβίας ήταν ένα ένθυμιο τού Ντοντό. Ένας νεαρός Μαλαίος έξυπνου και πολύ συμπαθητικού! Είχε συνωμοτήσει όμως πολλές φορές έναντίον της Άγγλίας και πήγε πολλές φορές φυλακή. Βρετανοί κατάσκοποι τόν παρακολουθούσαν παντού. Κρίμα που δεν ήταν όμορφος— ήταν κοντός κοκκαλιάρης και με γυαλάκια—ίσως όμως οι κοπέλλες τού τόπου του να τόν έβρισκαν γοητευτικό, γιατί λάβαινε πολλά γυναικεία γράμματα στην Σταμπούλ όπου κατέφυγε και όπου τόν είχε συναντήσει ή Λούσου.

Όλο τόν Σεπτέμβριο, κι' όλο τόν φθινόπωρο έπειτα, ή Λούσου δεν μιλούσε παρά μόνο για τόν Ντοντό και θά μιλούσε έτσι ως τόν Όκτώβριο, όποτε θά τελείωνε, όπως έλπιζαν οι φίλες της, τόν όλικό της απ' τά καλοκαιριάτικα ταξίδια της.

Ο Ντοντό όμως θά ήταν πολύ πατηρός. Ήξερε πώς τόν Όκτώβριο θά κατέληγαν σ' ένα άλμπουμ, με τις φωτογραφίες του που τόν έδειχναν κοντό, κοκκαλιάρη και με γυαλάκια και δεν έστειλε στην Λούσου τις κάρτες που της είχε ύποσχεθεί να της γράψι απ' την πατρίδα του.

Μ' αυτό τόν πονηρό κόλπο, επέτυχε ώστε τόν όνομά του να προφέρεται με άγνομοινησία στην Βαρσοβία έως τόν άνοιγμα τού πανεπιστημίου κι' έκανε την Λούσου και τις φίλες της να ξεφυλλίζουν έναν μεγάλο γεωγραφικό άτλαντα για να ύπολογίσουν σε πόσο διάστημα μπορεί να ταξιδέψι απ' την Μαλασία στην Πολωνία ένα είκονογραφημένο κάρτ-ποστάλ.

Όταν άνοιξε τόν πανεπιστήμιο, όλα ξεχάστηκαν: τόν καλοκαίρι, ή Σταμπούλ κι' ο Ντοντό. Η Λούσου άλλαξε όλωσδιόλου με τά πρώτα χιόνια κι' ο παγερός χειμώνας της Βαρσοβίας της φάνηκε καινούργιος κι' όμορφος σαν να μην είχε νιώσει ποτέ ως τότε την μέθη να την μπαταίξι ή βορηάς και την ήδονή να κυλά στους παγωμένους δρόμους.

Παρακολουθούσε με ζήλο τά μαθήματα τού πανεπιστημίου, μελετούσε πολύ, πατιναρε άπάνω στους πάγους, και περνοσε τις ώρες πο'χε έλεύθερες τόν βράδυ σ' ένα καφενείο μακριά απ' τόν κέντρο της πόλεως, όπου όμολοι έπαρχιωτών φοιτητών και φοιτητριών συζητούσαν, άνάμεσα σε δυο χορούς, για άλυτα προβλήματα φιλοσοφίας και πολιτικής.

Καθώς πλησίασαν τά Χριστούγεννα, τόν κρυσ έγινε πιο δριμύ και τόν χιόνι δεν έπαυε να πέφτι, τόσο πυκνό που κουκούλωνε τά κτήρια.

Τότε έφθασε ο Ντοντό στην Βαρσοβία, χωρίς κανέναν να τόν περιμένι.

Ντυμένος μαύρα, με κοντογούνι και μπομπέ καπέλλο, έμοιαζε με μια μύγα που κοκκάωσε μέσα στην ψεύτικη παγωνιά της Βαρσοβίας.

Κάθε γυναίκα που συναντούσε στους δρόμους τού φαινόταν πώς ήταν ή Λούσου και την πρώτη μέρα δεν είχε τόν θάρρος να χτυπήσει την πόρτα της φίλης του, ούτε και να της τηλεφωνήσει.

Τηλεφώνησε την δεύτερη μέρα κι' έγινε άνάγκη να πη, ντροπισμένος, πώς ήταν ο «Ντοντό» σε μιάν άνυπόμονη κυρία που τού μιλούσε πολωνέζικα—και που την διαδέχθηκε μιά φωνή που τραύλιζε μερικές άγγλικές λέξεις.

—Ο Ντοντό; Σας γνωρίζωμε όλες. Είχαμε τις φωτογραφίες σας. Ζητάτε την Λούσου; Μά ή Λούσου δεν βρίσκεται τώρα στην Βαρσοβία. Πήγε μαζί με μια φιλική της παρέα να περάσουν τά Χριστούγεννα σ' ένα δάσος...

Χριστούγεννα στην Βαρσοβία είναι κάτι τόν πολύ θλιβερό για έναν νεαρό Μαλαίο έρωτευμένο και μόνο. Τόσο θλιβερό που όταν τέλος ο Ντοντό κατάρθωσε να συναντηθι με την Λούσου στο πανεπιστήμιο, δεν είχε ούτε τόν θάρρος να της έσομολογήθι πώς είχε πάει επίτηδες για κείνην και μόνο για κείνην.

Κι' ή Λούσου ήταν άλλαχμένη. άγνωστη. Έμοιαζε σαν να τόν έβλεπε για πρώτη φορά, σαν να μην καταλάβαινε πιά τά άγγλικά, σαν να μην είχε ποτέ της άκούσει να γίνεται λόγος για την Σταμπούλ. Άκατάδεχτη κάπως να τόν σέρνι μαζί της, λίγο έκπληκτη που τόν έβλεπε διαρκώς δίπλα της, ήταν μέσα σ' όλα και δυσάρεστημένη που ο Ντοντό είχε καταντήσει μελαγχολικός και γιατί μισούσε τόν χειμώνα και τά χιόνια.

Οι φοιτητά κι' οι φοιτήτριες τού μακρινού καφενείου τόν κροδίδευαν, ή οικογένεια της Λούσου μετάνιωσε που τόν κάλεσε μια φορά σε γεύμα, γιατί δεν ήξεραν πώς να τού φερθούν, τόσο άμλητος ήταν.

Πέρασε πέντε μέρες πολύ δυσάρεστες. Η μόνη του ανακούφιση ήταν ότι ή Λού-

Όλο τόν Σεπτέμβριο, δεν μιλούσε παρά μόνο για τόν Ντοντό—

ΖΟΖΕΦ ΣΤΡΟΜΣΚΥ

σου δεν είχε ρωτήσει γιατί είχαν έρθει στην Βαρσοβία—κι' αυτό ίσως γιατί καταλάβαινε πώς εκείνος δεν θά είχε τόν θάρρος να της τόν εκμυστηρευθι.

Την έκτη μέρα, ο Ντοντό εξαφανίστηκε. Δεν φάνηκε τόν πρωί στην γωνιά τού δρόμου όπου, κοντούλης - κοντούλης και μαύρος - μαύρος, μέσα στα χιόνια, περίμενε να βγί ή Λούσου απ' τόν σπίτι της κι' ούτε στο πανεπιστήμιο, στα διαλείμματα. Ούτε τόν βράδυ στο καφενείο όπου γινόντουσαν οι φιλοσοφικο - κοινωνικές συζητήσεις.

«Θάφυγε» συλλογίστηκε ή Λούσου. Έπιστρέφοντας όμως στο σπίτι της βρήκε ένα γράμμα τού Ντοντό που έλεγε πώς δεν είχε φύγει, με πώς είχε άποφασίσει να κρυφθι στην Βαρσοβία και να μην βγί απ' τόν μουσικό καταφύγιό του προτού γυρίσι ή άνοιξι και προτού μάθι να μιλά πολωνέζικα.

Αυτό τόν γράμμα προκάλεσε τύψεις στην ψυχή της Λούσου. Η νέα θεώρησε τόν έαυτό της ύπεύθυνο αυτής της τρέλλας. Έπρεπε να τόν άναχτήση, να τόν ξεθάψι να τού πη πώς έκανε λάθος, πώς δεν έπρεπε να σπαράξι μέσα στην μοναξιά κι' ούτε να χασομερά μαθαίνοντας μια γλώσσα που γι' αυτόν ήταν άχρηστη.

Όλη νύχτα άποστήθιζε τις πού έγκάρδιες άγγλικές λέξεις για να μεταπέσι τόν Ντοντό.

Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, πήρε γραμμή, στο τηλέφωνο, όλα τά ξενοδοχεία και τά οικοτροφεία της Βαρσοβίας. Καλείς όμως δεν ήξερε κανέναν Ντοντό...

Έτσι, ο μαύρος έμεινε κρυμμένος και ή Λούσου έπαψε πιά να άσχολήται μ' αυτόν.

Τόν συλλογίζονταν καιμιά φορά και γελούσε. Ήταν σχεδόν βέβαια πώς είχε φύγει και πώς, πονηρός, όπως ήταν είχε έπινοήσει τόν παραμύθι ότι έμεινε στην Βαρσοβία για να της κινήσι περισσότερο τόν ενδιαφέρον.

Μια μέρα όμως, εκεί που είχαν ύποκροβολισμούς της άνοιξεως, ή Λούσου πληροφορήθηκε πώς ένας νεαρός Μαλαίος, άρρωστος από περιπνευμονία, την καλούσε στο προσκέφαλό του.

Μια νοσοκόμος της κλινικής πήγε να βρθι την Λούσου ως τόν τετραίν τού πατινάξ και την βρήκε όμορφη, γεμάτη ζωή.

—Πάντα έλεγε τόν όνομά σας, της είπε. Κατάρθωσα να τόν άποσπάσω την διεύθυνσή σας, μολονότι μου άρνούνταν επίμονα. Έχει πολύ πυρετό και παρρηρεί. Λέει πώς περιμένι την άνοιξη και ζητεί από όλους να τόν συγχωρήσουν που δεν μπόρεσε να ύπομεινι τόν κρυσ της Βαρσοβίας και που δεν έμαθε άκόμα τά πολωνέζικα.

ΖΟΖΕΦ ΣΤΡΟΜΣΚΥ

σαν τα «Νυχτοπούλια-Φαντάσματα».

Σε λίγο, συνήλθε κάπως η γυναίκα και αφού πέρασαν όλοι στο τραγικό δωμάτιο άρχισε η ενέργεια της δικαιοσύνης.

Ο Σούμερ προχώρησε προς την γυναίκα και την ρώτησε.

—Πώς ονομάζεσθε;

—Μάργκαρετ Σίουελ.

—Το όνομα του σύζυγού σας;

—Πέτερ Σίουελ.

—Πές τε μας τώρα, πώς έγιναν τα πράγματα. Συγκεντρώσατε τη σκέψη σας για να μη ξεχάσετε την παραμικρή λεπτομέρεια.

Η Μάργκαρετ Σίουελ σκούπισε τα δακρυσμένα της μάτια, πλησίασε στη μύτη της ένα μπουκαλάκι με αιθέρα, ανέπνευσε βαθειά και άρχισε με φωνή τρεμάμενη.

—Επέστρεψα με τον σύζυγό μου από τον κινηματογράφο κατά τη μία παρά τέταρτο. Έκεινος νόσταζε σολν και γι' αυτό γδύθηκε άμεσως κι' έπεσε στο κρεβάτι. Δεν άργησε να αποκοιμηθώ. Ύστερα από λίγο έπεσα και εγώ να κοιμηθώ. Είχα αρχίσει να θυβίζωμαι στον ύπνο όταν άκουσα ένα ακαθόριστο θόρυβο από το παινό δωμάτιο. Στην αρχή, δεν έδωσα σημασία. Ύπνευσα, πώς ή γατούλα μου θα είχε πηδήσει από κανένα έπιπλο. Σανάλεισα τα μάτια μου. Ξαφνικά, ύστερα από δύο λεπτά της ώρας, άκουσα το τριέξιο του πόμουλου μιας πόρτας που το στρίβουν. Άνασηκώθηκα στο κρεβάτι μου και κύταξα τρομαγμένη προς την πόρτα.

—Το δωμάτιό σας ήταν φωτισμένο;

—Μάλιστα. Μ' αυτό το ηλεκτρικό γλομπάκι των πέντε κεριών που βλέπετε στο είκονοστάσιο.

—Είμαι πολύ φοβιστάρα, όπως άλλως τε όλες οι γυναίκες. Επάγωσα από το φόβο μου, μολονότι δεν ήμουνα απολύτως θεδαία αν είχα πραγματικά άκουσει το πόμολο να στρέφεται. Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε αθόρυβα αλλά διάπλατα και φάνηκαν δυο άντρες ψηλοί με προσώπιδες.

—Δε φρονάζατε;

—Η φωνή μου πνίγηκε στον λαιμό μου και πριν προφθάσω να ξυπνήσω τον άνδρα μου οι δυο άγνωστοι με πλησίασαν νηήγορα και με ύπεχρεώσαν να κατεβώ από το κρεβάτι χωρίς να ξυπνήσω τον άνδρα μου.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν μ' έδεσαν, με φίμωσαν και άρχισαν να ψάχνουν τα συρτάκια της σιφονιέρας. Βλέπετε σε τί κατάσταση κάνανε τα συρτάκια;

—Και ο άνδρας σας σ' αυτό το διάστημα ροχάλιζε; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ προχωρώντας προς την γυναίκα.

—Έκεινος έχει ύπνο βαρύ. Ήταν ένα τέταρτο της ώρας που αυτοί βρισκότανε στο δωμάτιο και δεν είχε νοιώσει.

—Πολύ περίεργο.

—Άτυχώς ξύπνησε τη στιγμή που εκείνοι έτοιμαζόντουσαν να φύγουν. Άλλοιώς δε θα τον σκότωναν.

—Πώς τον σκότωσαν;

—Μόλις άνοιξε τα μάτια του και άνασηκώθηκε στο κρεβάτι, ο ένας από τους δυο τον πυροβόλησε και τον σκότωσε.

—Ξανάπεσε κεραυνόπληκτος στο κρεβάτι του;

—Δεν είπε ούτε όχ.

—Κατόπιν;

—Κατόπιν άφησαν αυτό το έπισκεπτήριο πάνω στο τραπέζι και φύγανε.

—Μήπως σάς εύχαρίστησαν και σάς φίλησαν το χέρι φεύγοντας;

—Όχι. Δεν κάμανε τέτοιο πράγμα.

—Μήπως τó έστρώσαν στο γλέντι;

—Γλέντι;

—Φάγανε; Ήπιανε; Γιατί έτσι συνηθίζουν να κάνουν αυτοί οι δυο κακούργοι.

—Ψάξανε μέσα στον μπουφέ αλλά δεν βρήκαν τίποτα.

—Πώς τó ξέρετε αφού σάς είχαν δεμένη εδω μέσα;

—Άκουσα που άνοιγαν τον μπουφέ και που άφησαν μια θλασφήμια.

—Είσαι ήλιθία! Ξέσπασε ο Μάρτεν Ντάλ και προχωρώντας στο κρεβάτι κύταξε προσεκτικά τó πτώμα του Πέτερ Σίουελ.

Έκείνη έγινε κατάχλωμη αλλά ο Μάρτεν Ντάλ δεν της άφησε καιρό να πολυσκεφθώ.

—Ελπες ότι ο σύζυγός σου άνασηκώθηκε;

—Ναί.

—Πού βρισκόταν εκείνη τη στιγμή ο δολοφόνος;

—Στην πόρτα.

—Και ο έραστής σου;

—Ε;

—Ένωώ αυτόν που σέ έδεσε. Τί ήταν, έραστής σου ή αδελφός σου;

Και άμείλιτος στράφηκε προς τους δικαστικούς:

—Τό πράγμα δε θέλει μεγάλη σκέψη κύριοι. Πρόκειται περί σκηνοθεσίας! Τα «Νυ-

Ο Σούμερ προχώρησε προς την γυναίκα και την ρώτησε...

χοπούλια-Φαντάσματα» είναι πολύ έξυπνα και δεν δολοφονούν. Ή κυρία και ο έραστής της άκουσαν τα κατορθώματα των δυο ατόων σατανάδων και αποφάσισαν να δολοφονήσουν τον Πέτερ Σίουελ και να περάσουν την δολοφονία στο παθητικό των δυο ατόων άγνώστων. Άποδείξεις; Άλλο τίποτα! Έχουμε μια γυναίκα που όμολογεί πως είναι φοβιστάρα και ή όποια άκούει θόρυβο στο παινό δωμάτιο και ένφ άκούει να άνοίγουν την πόρτα του δωματίου της... δεν ξυπνάει τον άνδρα της μολονότι είναι φοβιστάρα! Κοιμάται από τó μέσο μέρος του κρεβατιού. Την διατάζουν να κατεβή περνάει πάνω από τον άνδρα της τόσο προσεκτικά ώστε δεν τον ξυπνά! Ο άντρας της άνασηκώμεναι στο κρεβάτι, κύταζει προς τó μέρος του δολοφόνου που βρίσκεται στην πόρτα... και δέχεται μια σφαίρα στην κορυφή αντί να την δεχθώ στο μέτωπο ή στο στήθος!

Ένας λυγρός δέκωσε τον Μάρτεν Ντάλ. Η Μάργκαρετ Σίουελ είχε κυριευθώ από μια δυνατή νευρική κρίση.

Ο Μ. Ντάλ της έρωξε μια ματιά οίκτου και ξναστράφηκε προς τους δικαστικούς:

—Ίδου και ή όμολογία του έγκλημάτος της. Όταν μια γυναίκα, ύπαιτη για κάποιο

έγκλημα καταλαμβάνεται από νευρική κρίση, ή κρίση της δεν είναι άλλο παρά όμολογία. Τό έγκλημα αυτό κύριοι θα μπορούσε να είναι τέλειό αν ή γυναίκα αυτή ήξερε να ψευσθώ. Έτσι είναι. Τέλειο έγκλημα δεν γίνεται γιατί δεν υπάρχει τέλειο ψεύδος. Γι' αυτό άκριβώς τó λόγο πρέπει να αφήνεται ο ένοχος να λέη όσα ψέμματα περισσότερα μπορεί χωρίς να διακρίπτεται. Όσον άφορά τά έλατήρια, θα σάς τά πώ ή ίδια. Μου φαίνεται μάλλον ότι πρόκειται περί έρωτικού δράματος από τά είδεχθέστερα.

Πραγματικά, ύστερα από λίγη ώρα ή ένοχος γυναίκα όμολογούσε μεταξύ δύο νευρικών κρίσεων. Είχε συνεννοηθώ με τον έραστή της ό όποιος άγνωστον πως είχε στην κατοχή του ένα έπισκεπτήριο των εϋθύμων διαρρηκτών και αφού δολοφόνησαν τον άνδρα της ένφ εκείνος κοιμόταν έκαμαν την σκηνοθεσία της ληστείας. Άφησαν πάνω στο τραπέζι τó έπισκεπτήριο με τους δόρους των διαρρηκτών και κατόπιν αυτές την έδεσε, την ξάπλωσε και τοποθέτησε πλάι της ένα βρεγμένο μαντήλι ούτως ώστε να φαίνεται ότι ή κακούργα σύζυγος είχε φιμωθώ και είχε κατορθώσει με κόπο να απαλλαγώ του μαντηλιού πούτηνφίμωνε. Κατόπιν, ό συνένοχός της, έτηλεφώνησε στην «Σκότλαντ-Γουάρδ» όπως συνήθιζαν τά «Νυχτοπούλια-Φαντάσματα» να κάνουν ύστερα από τó κάθε τους κατορθώμα και έφυγε για τó σπίτι του να κοιμηθώ σαν άνθρωπος που είχε καθαρά τη συνείδηση.

Σε λίγο, ένα αυτοκίνητο μετέφερε στο άστυνομικό τμήμα τη δολοφόνο γυναίκα ένφ ο Σούμερ έπαιρνε άλλο αυτοκίνητο για να πάη να πιάση τον συνένοχό της στο σπίτι του.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΟ ΚΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

υπό την προστασία της Α. Ε. του
ύφυπουργού Τύπου και Τουρισμού κ.

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΣΤΟ

ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΛΑΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ

Πρωτότυπες άτραξιόν-Κοιτιγιόν

ΔΥΟ ΟΡΧΗΣΤΡΑΙ

Επίσης εμφάνις τού θαυιτόνου κ.
Ε. Μαγκλιέρα εγγενώς προσφερθέν-
τος σε ναπολιτάνικα τραγούδια.

Ένδυμα βραδυνό ή μεταμφίσεις

Σημ.—Εισιτήρια πωλούνται εις τά
γραφεία της «Ένώσεως Συντακτών

Π. Τ.» Χρυσοσπηλαιώσεως 3.

Το Παράθυρο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΜΑΓΚΟΚ

Πριν ν' άπαντήση ο κ. Παρπελιέ κύταξε τόν έπιστάτη του από πάνω ως κάτω. Τό βλέμμα του υπε-
λόγιζε. ΕΠρσισότερο από τά κομ-
ψά ένδύματα, τó μαργαριτάρι της γρα-
βάτας και τη χρυοή άλυσίδα του γελέ-
κου, ή άμερικάνικη προφορά τόν βεβαίω-
νε πως είχε άπέναντί του ένα από τους
πέραν του Άτλαντικού δισεκατομυριού-
χους, αυτούς που ταξιδεύουν παραγεμι-
σμένοι με δολάρια και που τó πορτοφό-
λι τους άλλο δεν ζητά παρά ν' άνοίγεται.
Ήταν μια εύκαιρία. Έπρεπε να μνή την
χάση.

Επιφυλακτικός ο κ. Παρπελιέ, είπε:
—Είναι τó μόνο παράθυρο που μου μέ-
νει. Νοίκιασα όλα τά άλλα. Αυτό έδω τó
κρατώ γι' ένα μένα και τους φίλους μου.
Λοιπόν, καταλαβαίνετε...

—Λαμπρά, άπήντησε ο έπισκέπτης. Θα
πληρώσω πολύ άκριβά. Πήτε την τιμή.

Ο κ. Παρπελιέ δεν δίστασε πιά.
—Πέντε χιλιάδες! Είπε κοκκινίζοντας
λίγο.

Γιατί καταλάβαινε κι' ο ίδιος πως πφ-
γε κάπως μακριά. Μά προκειμένου να
ίκανοποίηση κανείς μια του ίδιοτροπία
λογαριάζει την τιμή: Άπό τις έπαρχίες
και τó έξωτερικό είχε μαζευτώ κόσμος
και κοσμάκης εκεί. Όλοι ήθελαν να έ-
πυφημήσουν τούς βασιλείς και την ά-
κολουθία των που θα περνούσαν την άλ-
λη μέρα.

—Δέν βγαίνουν κάθε μέρα τέτοιες εύ-
καιρίες. Θα ήμουν πολύ ζών αν δεν ή-
ξερα να έπωφεληθώ, σκέφθηκε ο κ. Παρ-
πελιέ.

Περιέμενε, εν τούτοις, να τού κάνη πα-
ζάρια ο ξένος. Μά αυτός μ' ένα άπλό κί-
νημα τού κεφαλιού παραδέχτηκε τó ποσό.

—Πέντε χιλιάδες; Σύμφωνοι.

Και με μια κίνηση χαριτωμένης άφε-
λειας, έβγαλε τó πορτοφόλι του:

—Ένωείτε βέβαια, ότι θα έχω στη
διάθεσή μου αυτό τó δωμάτιο μια ώρα
πριν και ως τó τέλος της παρελάσεως,
δήλωσε. Κανένας δεν θάρρ ή να με ένο-
χλήση. Και έξ άλλου, θα έχω τó δικαίω-
μα να κλειδωθώ σ' αυτό.

—Όπως αγαπάτε, είπε ο ένοικιαστής
τού παραθύρου, ύπνωτισμένος από τά
πέντε χιλίόφραγκα.

Την ίδια μέρα καυχήθηκε για τó έπι-
κερδές νοίκιασμα σ' ένα φίλο του που ρω-
τούσε:

—Και τó παράθυρό σου;

—Νοικιάστηκε... Πέντε χιλιάδες δολο-
στρογγυλές.

Ο φίλος ζάρωσε τά φρύδια του. Τού
φαίνονταν υπερβολική αυτή ή τύχη.

—Είναι ύποπτο! Είπε. Για να δεχθώ να
πληρώση ένα τέτοιο ποσό πρέπει να έχη
λόγους.

—Άπό περιέργεια, άπάντησε ο κ. Παρ-
πελιέ.

—Άς γελάσω! Για χιλια φράγκα ο
βλάκας σου αυτός μπορούσε να έχη ένα
μπαλκόνι. Δεν έκανε παζάρια; Και θέ-
λει να κλειδωθώ στο δωμάτιο; Αυτό ει-
ναι λίγο ύποπτο... Κάτι θα κρύβη.

—Τί;

—Εδρε το.

—Με στενοχωρείς. Δεν θα μου βάλη
φωτιά, έλπίζω!...

—Όχι. Άλλά...

Η φωνή τού φίλου έγινε σοβαρή:

—Κι' αν θέλη, είπε, να ρίξη καμιά
βόμβα στο πέρασμα των βασιλέων; Θα
ένοχοποιηθής και σ' για μια άπόπειρα.
Τό σπίτι σου θα γεμίση από άστυνομι-
κούς, ίσως κι' άπ' τó πλήθος. Τά έπιπλά
σου θα έρευνηθώ, θα σπασθώ, θα πε-
ταχθώ από τά παράθυρα. Έλπίζω πως
θα διασκεδάσης πολύ.

—Αυτό που λες είναι βλακείες! Είπε
ο κ. Παρπελιέ. Δεν νοίκιασα τó παράθυ-
ρό μου σε κανένα άναρχικό.

—Πώς τó ξέρεις; Έπί τέλους θα δούμε
αύριο.

Και έφυγε, άφήνοντας τόν κ. Παρπελιέ,
χλωμό και ταραγμένο.

—Λαμπρά, άπήντησε ο έπισκέπτης. Θα πληρώσω πολύ άκριβά. Πήτε την τιμή.

—Δέν μπορώ εν τούτοις να δώσω πίσω
τις πέντε χιλιάδες φράγκα για μια ύ-
ποψία τόσο γελοία, είπε στεναίνοντας, και
έπρεπε άπάνω στο νιβάνι που σόλγιζε τó
νοικιασμένο δωμάτιο.

Η αύγη τόν βρήκε άύπνο και όλωσδιό-
λου άναποφάσιτο. Ο φόβος του περισ-
σεψε όταν ο ξένος έφτασε μ' ένα σύντρο-
φο σκοτεινής μορφής που σήκωνε ένα
πακέτο κρυμμένο κάτω από ένα έπανω-
φόρι που δεν ήταν της έποχής.

Παραμερίζοντας τόν κ. Παρπελιέ, πρά-
σινο από την άνησυχία, μπήκε στο μικρό
σαλόνι.

—Θυμάστε βέβαια, τί συμφωνήσαμε,
είπε. Για τρεις ώρες είμαι έδω σαν στο
σπίτι μου, δήλωσε κλεινοντας την πόρτα
κατά πρόσωπο τού ιδιοκτήτη.

Πιό ταραγμένος και φοβισμένος ο κ.
Παρπελιέ έμεινε εκεί με τ' αυτί κολλημέ-
νο στην πόρτα, μη ξέροντας τί έπρεπε να
νά κάνει.

—Θα είμαι υπεύθυνος!... Ύπεύθυνος!
έλεγε και ξανάλεγε με τó νού του.

Έν τούτοις μέσα στο σαλόνι, οι δυο
άνδρες μετατόπιζαν τά έπιπλά, ένεργού-
σαν κάποια έγκατάσταση.

Και έξαφνα, ο κ. Παρπελιέ, με την
ψυχή στο στόμα, άκουσε μυστηριωδώς
ψιθυριζόμενα τά τρομερά αυτά λόγια:

—Είμαστε λοιπόν έτοιμοι; Νά τούς έπι-
τύχαμε τουλάχιστον!

Η συνοδεία... Η βοή τού πλήθους... Οι
έπυφημιές πλησίαζαν, άνεβαίνοντας από
τά πεζοδρόμια, βγαίνοντας από τά πα-
ράθυρα γεμάτα από ένθουσιώδεις πε-
ριέργους.

Τό βασιλικό αυτοκίνητο έμελλε να πε-
ράση κάτω από τά παράθυρα τού κ.
Παρπελιέ, κάτω από τó άνοιχτό εκείνο,
όπου φαίνονταν τó σκεπασμένο πρόσωπα
δυο άνδρων που σήκωναν με τά δυο τους
χέρια ένα μαύρο πρᾶγμα...

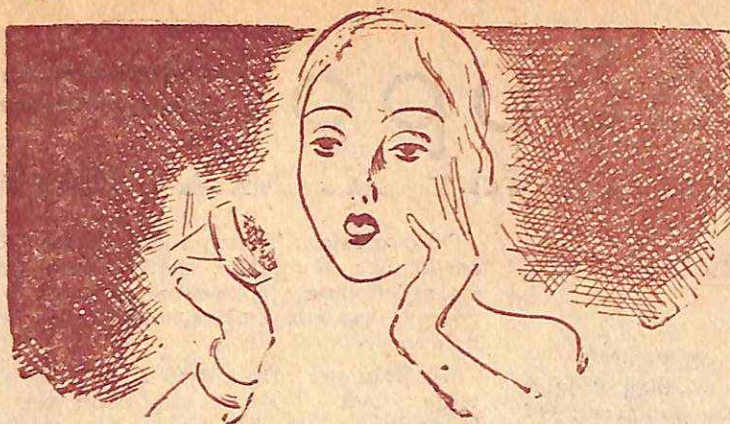
Μά έξαφνα μια κίνησις αυτόματος, ως
έξ ένστικτου, τούς έρριξε προς τά πίσω,
ένω ένα μετάλλιο στόρι κατέβαινε από-
τομα άνάμεσα στη συνοδεία και σ' αθ-
τούς.

Στό πλαινό παράθυρο, δρθιος ο κ.
Παρπελιέ με τó γάντζο στο χέρι με τόν
όποιον είχε ρίξει τó στόρι, χειρονομούσε
σαν τρελλός φωνάζοντας:

Είχε πάρει τó κλουβί για φανάρι

Ο αιδεσιμ. Ρ. πάστορ σε μια άγγλική
πολίτη ήταν μέγας κρασοπατέρας κατέναντι
Κυρίου. Ένα θράδυ επέστρεφε από ένα συμ-
πόσιο τού πυργοδεσπότη της περιφέρειας,
όπου είχε κατεβάσει άκριβά ποτήρια ούισκυ
και κρασιού. Στά γάλλια λοιπόν που ήτο δεν
κατόρθωσε ν' άνάψη τó φανάρι του και έ-
τσι έφθασε κακήν κακώς στο πρεσβυτέριο.

Την άλλη μέρα τó πρωί, ό δηρθέτης του
τού φέρνει στο κρεβάτι ένα γράμμα. Ή-
ταν από τόν πυργοδεσπότη και έλεγε: «σας
έπιστρέφω αιδεσιμώτατε τó φανάρι σας και
σας παρακαλώ να μου επιστρέψετε με τόν έ-
διο άνθρωπο τó κλουβί μου με τόν παπα-
γάλο...»

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Προχθές, σε κάποια στιγμή μελαγχολίας και απογοητεύσεως—όλοι έχουν τέτοιες στιγμές στη ζωή τους—πήγα σε μια κοντινή έ-
ξοχη για να ξεσκάσω λίγο.

Κι' όταν προχώρησα αρκετά στον περι-
πατό μου κι' αντίκρισα το εξάισιο όραμα
των ανθισμένων μυγδαλιών ένοιωσα την ά-
νακούφιση να χαϊδεύει την ψυχή μου σε
θεϊκή εύλογία.

Άνοιγει κανείς τα μάτια του δ'άπλατα και
δεν χορταίνει να χαίρεται το θαύμα αυτό
το λευκορρόδινο... κι' ανασαίνει με αγαλλία-
ση τον μυρωμένο αέρα.

Υπάρχουν στιγμές που η ψυχή πλημμυ-
ρίζει με απέραντη ευγνωμοσύνη για Κείνον
που τα έπλασε όλα αυτά.

Και θάβηλα να μπορούσα να πάρω όλους
τους πονεμένους και καταφρονεμένους να
τους οδηγώσω μέσα σ' ένα ανθισμένο άνοι-
ξιάτικο τοπίο για να θρούν λίγη γαλήνη,
για ν' απολαύσουν κι' αυτοί, που δουλεύουν
όλη μέρα στ' ανήλια υπόγεια, τ' ανεκτίμητα
δώρα της Φύσης, του ήλιου, τ' ουρανού, της
θάλασσας...

Να ξαπόση κανείς κάτω από μια άνθη-
σμένη μυγδαλιά, να τον νανουρίξει απαλά
το μονότονο τραγούδι του γρύλλου, να νοιώ-
ση μέσα στην ψυχή του να κατεβαίνει ή ή-
ρεμία της Σιωπής και της Μοναξιάς...

Νομίζω πως δεν υπάρχει τίποτα καλύτε-
ρο απ' αυτό για ν' αντλήση κανείς καινούριες
δυνάμεις για ν' αντιμετωπίσει με περισσότε-
ρο θάρρος την Ζωή.

Την ζωή με τις χαρές της και τους πό-
νους της, με την ρουτίνα που φέρνει πληξη,
με την αγάπη που γεμίζει έκσταση, με τα
δνειρα που σβύνουν, με τις ελπίδες που τ'
ανασταίνουν πάλι, την Ζωή...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Θαυμάζω τις γυναίκες, που όταν δάζουν
ένα καινούργιο καπέλλο δεν έχουν επί σα-
ραντακτώ τουλάχιστον ώρες την έντοιαση
δτι όλα τα βλέμματα στρέφονται σ' αυτές.

Και με κάποια περίεργη άνησυχία ξετά-
ζω τις νέες συλλογές των καπέλλων. Έφές-
τος ή μόδα εύνοει πολύ τα χρώματα και τ'
άνοιξιάτικα καπέλλα θα έχουν ένα χαρούμε-
νο τόνο. Θα δοίμε φτερά, λουλούδια και
κορδέλλες σε χρωματισμούς έντελως αντίθε-
τους προς το χρώμα της ψάθας. Θα προκύ-
πτουν ένα σωρό άρμονικοί συνδυασμοί. Έκ-
τος αυτού θα δοίμε «ένκυστασιόν» από ύ-
φασμα επάνω στην ψάθα καθώς και ανάμι-
ξη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ξη ψάθας με γκρό-
γκραίν.

Φαίνεται ότι οι ψη-
λές φόρμες υποχωρούν
μπροστά στις μικρές
και χαμηλές καλότητες.
Πολλά καπέλλα τοπο-

θετούνται έντελως πίσω. Έτσι, αφήνουν έ-
λεύθερο το μέτωπο και σχεδιάζουν ένα φω-
τοστέφανο γύρω από τα μαλλιά.

Δεν μπορεί κανείς να προβλέψει με βεβαι-
ότητα αν θα επικρατήσουν τα μεγάλα ή τα
μικρά υπόρ. Φαίνεται καίλλον ότι οι όπαδοι
των δύο αυτών τάσεων θα χωρισθούν σε δυο
στρατόπεδα ίσα σχεδόν. Καθ' όλη την σει-

ζόν θα δοίμε τόσο τα μικρά καπέλλια—τό-
κα ή μπερέ τριγωνικό— όσο και τα μέτρια
μπόρ με επικρατούντα τύπο το κανονιέ μ'
ένα λουλούδι, καθώς και τα μεγάλα μπόρ
που θα είναι ένα είδος μπερέτον. Πολλοί συ-
χνά το μπόρ θα είναι πολύ ψηλό και θα
τοποθετείται σ' ένα βελούδινο μαντιλά που
κολακεύει το πρόσωπο.

Θα δοίμε ακόμη, πολλές καλότητες τετρά-
γωνες, μπόρ γυριστά σε ρουλό, φιόγκους-
τόκες από λουλούδια πολύχρωμα.

Θα συνηθιστούν επίσης μοντέλλα με μικρό
γείσο που θα θυμίζουν πολύ τις τόκες των
τζόκευ και τα κασκέττα. Τέλος, πολλά θα
έχουν μπόρ χρωματιστά.

Ξέρετε πόσο της μόδας είναι μια φόρμα
που υιοθετεί λίγο με τα καλύμματα των κα-

Έξ άριστερών προς τα δεξιά και εκ των άνω προς τα κάτω: Μεγάλο «ρελεβέ» από
παναμά μαύρο, γαρνιρισμένο μ' ένα μενταγιόν από λουλούδια του άγρου. Όνομάζεται
«Άνεξόρτητος».—Κανονιέ από παγισόν μαρλιν γαρνιρισμένο με γκρό-γκραίν μαύρο γαρνιρισμένο με
ένα μπουνιέτι κίτρινα λουλούδια.—Μποννέ από γκρό-γκραίν μαύρο γαρνιρισμένο με
κόκκινες καμέλιες.—Τόκα με ρουλό από μαύρη ψάθα, συγκαταμένα με χρωματιστές
«γκιάνες». Το άνοιγμα στην κορυφή της καλότητας αφήνει να φαίνεται μια κορδέλλα
μαύση βελούδινη που περιβάλλει το κεφάλι και δίνει πίσω. Όνομάζεται «Τανμπουρέν»,
—Μεγάλο μπερέ από πικτό μαύρη γαρνιρισμένο με άσπρα φτερά.

σελίδες

λες ξανάχονται στην μόδα.

Το τοπάζι χρησιμοποιείται πολύ στα
κλίπς και στα βραχιόλια.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΠΟΥΡΕΚΑΚΙΑ ΜΕ ΤΥΠΙ

Λόσις: 150 δράμα φύλλα παλαιά
δχι πολύ φιλιά, 100 δράμα τυρί φέτα, 3 αυ-
γά, 25 δράμα τριμμένο τυρί, λίγο μαϊντανό
και φριτούρα για τηγάνισμα.

Έκτελεισις: Βάζουμε το τυρί τη φέ-
τα (που δεν πρέπει να είναι φρέσκια) σε
ένα πιάτο και σπάζουμε μέσα τα αυγά. Τα
ανακατώνουμε να γίνουν ένας πολτός (δχι
πολύ νερούλδς) και αν ή φέτα είναι σφιχτή
ρίχνουμε και λίγο νερό.

Κατόπιν δάζουμε μέσα το τριμμένο τυρί
και τον μαϊντανό (ψιλοκομμένο) και τα ά-
νακατώνουμε.

Υστερα ξαπλώνουμε τα φύλλα επάνω στο
τραπέζι, τα κόβουμε με τέτοιο τρόπο ώστε
να διπλώνονται μαζί με τη γέμιση και να
γίνονται τρίγωνα και όταν τα έτοιμάσουμε
δλα, τα τηγανίζουμε σε ζεστή φριτούρα ή ζε-
στό βούτυρο ώσπου ξανθίσουν.

Τα μπουρεκάκια αυτά με τυρί είναι θαυ-
μάσιος μεζές και γίνονται τότε σε μικρό
σχήμα, μπορούν όμως να προσφερθούν και
για πρώτο φαγητό. Τότε θα τα κάνουμε πιο
μεγάλο σχήμα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Την εποχή αυτή των χορών και των δε-
ξιώσεων που κάθε κοσμική κυρία πρέπει να
παρουσιάσει με έξομο τουαλέττα, μου φαί-
νεται επίκαιρο το θέμα για τον καλλωπισμό
των όμων του στήθους, του λαιμού, του
τραχήλου. Η παραμέληση των μελών αυτών
του σώματος παρουσιάζει αντίαισθητική έμ-
φάνιση ενώ απ' εναντίας η καλή και άνθηρά
έμφάνισή των αποδίδει πολύ ευχάριστη συ-
λουέττα στην γυναίκα.

Θα σας γράψω λοιπόν μερικές συμβουλές
καθώς και διάφορες συνταγές τις οποίες θα
εφαρμόσετε κάθε φορά που πρέπει να παρου-
σιάσετε ντεκολτέ.

Το πρώτο πράγμα λοιπόν που έχετε να
κάνετε είναι να μελετήσετε το χρώμα του
δέρματος των όμων συνήθως, λαιμού, τραχή-
λου, βραχιόνων και άφου όρθετε τα τρώα
του να διορθώσετε με τα παρακάτω μέσα, ού-
τως ώστε να γίνη όμοιο με το χρώμα του προ-
σώπου. Δύο διαφορετικά χρώματα στο πρό-
σωπο και στο ντεκολτέ είναι πολύ αντιαι-
σθητικό πράγμα και ζημιώνουν πολύ το σύ-
νολον. Εικοσιτέσσερις ώρες τουλάχιστον
πρό τις τουαλέτες σας χρειάζεται γενικός
καθαρισμός του δέρματος του προσώπου του
λαιμού, του τραχήλου, των όμων και των
βραχιόνων.

Ό πρακτικότερος κι' απλούστερος τρόπος
είναι ο καθαρισμός με χυμό λεμονιού, έπει-
τα θα πλυήτε με χλιαρό νερό και μετά αλεί-
ψετε ελαφρά το δέρμα με άγνη γλυκερίνη.
Η απλή αυτή μέθοδος καθαρίζει, μαλακώνει
και λευκαίνει το δέρμα των μερών αυτών.
Άλλ' αν θέλετε να μεταχειρισθήτε κάτι
το αποτελεσματικότερο και ειδικότερο σ'
αυτή την περίπτωση είναι ή παρακάτω λο-
σίον. Μ' αυτήν καθαρίζετε όλα αυτά τα μέ-
ρη μ' ένα κομμάτι βαμβάκι.

Eau de roses	225 gr.
Teint. de Myrte	2,50 »
» d'opopanax	2,50 »
» de benjoin	2,50 »
» de quillaya	4,50 »
Essence de citron	2 »

Υστερα δέ απ' αυτών των καθαρισμών θα
επαλείψετε το ντεκολτέ σας με την «έξης
πομάδα:

Pommade de concombre	50 gr.
Oxyde de zinc	5 »

Κατόπιν το πονδράζετε με την πούδρα που
χρησιμοποιείτε για το πρόσωπο. Αν έχετε
νερούλιασμένα μπράτσα μπορείτε να τα συφί-
ξετε, μεταχειριζόμενοι το κάτωθι όγρδ, με
το όποιο θα βουτάτε ένα βαμβάκι και τα έ-
παλείψετε πρωί και βράδυ.

Glycerine	50 gr.
Eau de roses	50 »
Fau oxygenée	25 »
Alun en poudre	5 »

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Μια πολύ κομψή
βραδυνή τουαλέττα
από τουλί μαύρο,
γαρνιρισμένη μ' έ-
να μπουνιέτο άνε-
μόνες και γερόνια
κόκκινα και λευκά.
Τα βολάν γαρνί-
ρονται στην άκρη
με σατέν σιρέ μαύ-
ρο. (Μοντέλο Σα-
νέλ).

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Το πρωινό ταγιέρ κλείνει εμπρός με με-
τάλλινα κλίπς.

Με ένα φόρεμα «εντέ-πιές» μπλε μαρλιν, θα
φορέσετε μια ζακέττα έντελως κεντημένη με
σουιές γκριζο.

Ένα κανονιέ καπέλλο μαύρο θα γαρνι-
σθί με κορδέλλα κίτρινη και πορτοκαλλιά.

Θα φορέσετε τα ίδια λουλούδια στην γαρ-
νιτούρα του καπέλλου σας και στην μπου-
τονιέρα του ταγιέρ σας.

Ένα φόρεμα από μαροκαίν μαύρο θα γαρ-
νισθί με ένα μεγάλο φιδόγκο ζωηρόχρωμο
στο κορσάκι.

Για το δείπνο, ένα φόρεμα από δαντέλλα
ράλλιν μαύρη, με μια φαρδιά ζώνη από
σατέν σιρέ, είναι περίφημη.

Για το άπογευματινό μαύρο φόρεμα θα
υιοθετήσουμε τα κεντήματα με πέρλες από
ζαί ή τα λουλουδάκια σε ζωηρά χρώματα.

Η νέα γυναίκα θα κάνει μια χοντρή μπου-
κλα στην κορυφή του κεφαλιού όπως άκρι-
δώς και στο παιδάκι της.

Οι ζώνες που είναι κεντημένες με πέρ-

Μικρα Περύργα

ΕΝΑ ΦΤΕΡΝΙΣΜΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΗΧΗΣΗ

Στην Μονομοτάπα όταν ο βασιλιάς φτερνίζεται πρέπει σύμφωνα με την έθιμοτυπία να φτερνισθούν και όλοι οι σύλικοι! Τό κακό, όμως, δεν σταματά ως εδώ. Τους σύλικους είναι υποχρεωμένος να τους μιμήται όποιος τους άκούει από τον λαό. Μ' αυτόν τον τρόπο το φτέρνισμα του βασιλιά μεταδίδεται από το παλάτι σ' όλη την πρωτεύουσα, κι από την πρωτεύουσα σ' όλη την χώρα!

■ ■

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Οι Κίμβροι πρὸ τοῦ γάμου εἶχαν ἔθιμο νὰ κόβουν οἱ μελλόνυμφοι τὰ νύχια τους καὶ νὰ τὰ ἀνταλλάσσουν. Στὸς Ἀσσυρίους πάλι, ὁ σύζυγος ἔκοβε τὸ κάτω μέρος τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ τοῦ συζύγου, κι' ἐκεῖνη τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ τοῦ συζύγου!..

■ ■

ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΕΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΨΥΛΛΟΥΣ

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις διαφόρων ἐξερευνητῶν τῆς Ἀφρικῆς, τὸ μόνο μέρος ποὺ δὲν ὑπάρχουν καθόλου ψύλλοι εἶναι ἡ Ἔρημος Σαχάρα. Ἐξ αἰτίας τῆς υπερβολικῆς ξηρασίας τοῦ μέρους δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ἐκεῖ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ζώδια.

■ ■

ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ 19 ΜΕΡΕΣ

Τὰ κόκαλα τοῦ Ζύλ Βέρν θὰ τρίζουν στὸν τάφο τους. Ὁ γύρος τοῦ κόσμου δὲν γίνεται πιά σὲ 80 μέρες, οὔτε καὶ σὲ 40, ἀλλὰ μονάχα σὲ 19. Στὴν Ν. Ὑόρκη ἐκδίδονται εἰσιτήρια γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι ποὺ θὰ διαστήῃ ἀκριβῶς 19 μέρες. Φυσικά, θὰ γίνῃ μὲ ἀεροπλάνο.

■ ■

ΟΙ 100ΕΤΗΡΙΔΕΣ ΤΟΥ 1937

Ὁ φετεινὸς χρόνος θὰ εἶναι τὸ ἔτος τῶν ἐκατονταετηρίδων. Πράγματι πλείστες ὅσες πρὸκειται νὰ ἐορταστοῦν φέτος. Ἀπὸ τίς σπουδαιότερες: ἡ 100ετηρὶς τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας, Λεοπάρντι, ἡ 100ετηρὶς τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Σουίμπορν, ἡ 100ετηρὶς τοῦ Σάβλ Φουρέ, τοῦ Σαντὶ Καρνό, τοῦ σιγαρέττου, γιὰ τὸ ὁποῖο γράφομε σ' ἄλλη σελίδα, καὶ μερικὲς ἄλλες ἀκόμη. Ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὴν 100ετηρίδα τοῦ Πούσκιν ποὺ ἐωρτάσθηκε ἡδὴ στὴν Ρωσία.

■ ■

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Σ' ἓνα χρόνο θάναί ἔτοιμο τὸ νέο ἀστεροσκοπεῖο τῆς Γαλλίας, ποὺ θάναί τὸ μεγαλύτερο στὴ χώρα αὕτη. Γίνεται σὲ ὕψος 600 μέτρων κοντὰ στὸ Φοκαλμιέ τῶν Κάτω Ἀλπεων καὶ τὸ τηλεσκόπιό του θάῃ διάμετρο 1 μ. 90. Θὰ εἶναι τὸ δευτέρου ἀστεροσκοπεῖο τοῦ κόσμου. Τὸ πρῶτο εἶναι τὸ ἀμερικανικὸ τοῦ Μόντ Οὐίλσον μὲ τηλεσκόπιο 2 μ. 50.

ΕΥΤΥΧΩΣ

ποὺ δὲν ἦταν μέσα!..

Ἕνας Ἰρλανδὸς διηγόταν σὲ μερικὸς φίλους του πῶς, μιὰ νύχτα ποῦπεσε στὸ κρεβάτι του εἶδε ἓνα φάντασμα καὶ ἐπειδὴ εἶχε πρόχειρο τὸ ρεβόλβερ του, τὸ πυροβόλησε. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅμως ἐξετάζοντας, εἶδε ὅτι εἶχε πυροβολήσει τὸ πονηκάμισό του.

—Καὶ τί ἔκαμες τότε; τὸν ρώτησε ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους του.

—Ἐκαμα τὴν προσευχή μου καὶ εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἤμουνα μέσα στὸ πονηκάμισο τὴν ὥρα ποὺ πυροβόλησα.

Τὸ καρναβάλι

Τις βλέπω τις βαμμένες των μορφές
τ' ἄδυνατά των μέλη τυλιγμένα
μέσ' σ' ἄθλια τὰ κουστούμια τὰ τριμμένα...

Ἐκεῖνοι οἱ βραχνές των οἱ φωνές,
τὸ τῦπανο π' ἀδιάνοχα χτυπᾷ
τὸ πλήθος τῶν παιδιῶν ποὺ σταματᾷ,
μοῦ φέρνουνε μιὰ σκέψη στὸ κεφάλι:
Αὐτὸ εἶναι καρναβάλι, καρναβάλι!..
Στὰ λόγια, σὸν τρελλό τους τὸ χορὸ,
μέσ' σ' τὴν προσπάθειά τους νὰ γελᾶνε
ἐνῶ τὰ βλέμματά τους σοῦ ζητᾶνε
ἰχνη χαρᾶς λαχτάρησα νὰ βρῶ
—Ἐτσι σὸν μιὰ σκιά, σὸν ὑποψία
τὴν εὐθυμία νὰ δῶ, τὴν εὐθυμία!..
Μέσ' σ' τῆς ἀναμονῆς τὴν ἀγωνία,
—Ἀ, τί θλιμμένη ἀλήθεια ἀναμονή!—
νὰ ὑψώνουνε τὸ χάρτινο χωνί
στὸ θεατὴ, ζητώντας μ' ἱκεσία..

Ἄ μῆτε σὸν σκιά, σὸν ὑποψία
δὲν ὑπόρεσα νὰ δῶ τὴν εὐθυμία..
Καὶ διαρκῶς μιὰ σκέψη στὸ κεφάλι:
Αὐτὸ εἶναι καρναβάλι, καρναβάλι!..
Πῶς ἔφθανε τὸ γέλιο τους στὰ χεῖλη..
αἰγοῦρα τῶν παιδιῶν τους τὸ ψαλμὸ
θὰ σκέφτουνται ὡς τοὺς δίνει τὴ δραχμὴ
Μιὰ ἐπιθυμία στὸ παγωμένο δειλὶ
μαζί τους νὰ γελᾶσω, νὰ μιλήσω
μᾶλλον ὅμως μοῦρχνόταν νὰ δακρῶσω!..

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

Στὸ καρναβάλι

Ἀπόψε μ' ἓνα ντόμινο πανάκριβο
θὰ τρέξω σὸν τρελλὴ στὸ καρναβάλι
καὶ μέσα σ' ἄσημιά σὸν ἡλιογέννητη
στὰ μάτια τους θὰ φαίνομαι σὸν ἄλλη.

Τι κι' ἂν οὕτ' ἓνα σκίρτημα χαρούμενο
δὲ νοιώσω στὴν καρδιά μου τὴν κλει-
σμένη;

Μοῦ φτάνει πῶς αὐτοὶ θὰ μὲ πιστέψουνε
γιὰ μιὰ τρελλὴ σειρήνα—μεθυμένη.

Ποιὸς ξέρει! Κι' ἴσως ναῖρα τοὺς πεν-
τάμορφους τὰ μορφοῦσε
φλερτάροντας μαζί τους νὰ μεθύσω..
Μὰ πρὶν αὐτοὶ τὰ χεῖλη μου ζητήσουνε
σὸν ὄνειρο τρελλό θὰ φτερουγίσω!

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

ΑΣΦΑΛΩΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΙ

Μιὰ μέρα, μετὰ τὴν μάχη τῆς Ἰένας ὁ Ναπολέων, ἔπαιξε στὸ Βερολίνο χαρτιά μὲ τοὺς στρατηγούς του. Κέρδιζε καὶ εἶχε μπροστά του ἓνα σωρὸ ἀπὸ τὰ χρυσὰ νομίσματα ποὺ ἔφερναν τὸ ὄνομά του (ναπολεόνια).

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ἔξαφνα ὁ Ναπολέων ἀποτεινόμενος σὸν στρατηγὸν Ράπ, ὅτι οἱ Πρώσοι ἀγαποῦν πολὺ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς Ναπολέοντας;

—Πολὺ περισσότερο, μεγαλειότατε ἀπὸ τὸν μεγάλο ἕκαστος ὁ Ράπ.

■ ■

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 15ος ΚΑΙ ΤΑ ΕΧΘΡΙΚΑ ΩΡΑ

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης τοῦ Φοντεναί, ὁ Λουδοβίκος 15ος ἔμεινε πάνω σ' ἓνα ὕψωμα, ἐκτεθειμένος ἔτσι στὴς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ σφαῖρες ἔπεσαν γύρω του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ὀρῶσουν. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Λουδοβίκος ἔσκυψε, μάζεψε μερικὲς σφαῖρες, καὶ δίνοντάς τες σὸν ὑπάσπιστή του ποὺ στεκόταν δίπλα του.

—Νὰ τις στείλετε, παρακαλῶ, πῶς σὸν ἐχθρὸ. Δὲν δέχομαι δῶρα ἀπ' αὐτόν!

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

Ὅταν ὁ Φρανσουά ντὲ Μπωαρναί ἦταν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Ἰσπανία, παρήκουσε κάποτε στὴς διαταγές τοῦ ἀυτοκράτορος. Ἐξῶ φρενῶν αὐτὸς, διέταξε νὰ ἐξορίσουν τὸν ἀνυπότακτο πρεσβευτὴ στὴν Πολωνία. Ὁ γραφεὺς ὅμως ποὺ ἀντέγραψε τὴν διαταγὴ, ἔκανε λάθος σ' ἓνα γράμμα, καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ Πολόνι, (Πολωνία), ἔγραψε Σολόνι, ποὺ εἶναι τὸ ὄνομα μιᾶς γαλλικῆς ἐπαρχικῆς πόλεως στὴν ὁποία εἶχε ἓνα πύργο ὁ Μπωαρναί.

Ἐτσι αὐτὸς δρέθηκε ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε στὸ σπίτι του. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ναπολέων γέλασε καὶ εἶπε:

—Ἀς εἶναι, μπορεῖ νὰ μείνῃ καὶ στὴν Σολόνι, μιὰ καὶ ἔγινε τὸ λάθος!..

■ ■

ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΤΙΜΩΡΗΣΗ

Κάποτε ἡ περὶσημη Κα Δὲν μὲ Μέλει, γνωρίστηκε μὲ μιὰ ὀρειώτισσα κυρία, χαριτωμένη καθ' ὅλα, ποὺ ἔνα μόνο ἐλάττωμα εἶχε νὰ τῷχη πολὺ στὴ μύτη της καὶ νὰ λέῃ πῶς ὅλος ὁ κόσμος, ἔπεφτε στὰ γόνατα, δὲσαν περνοῦσε ἡ ἐκθαμβωτικὴ τῆς ὁμορφιά. Ἡ Κα Δὲν μὲ Μέλει τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ θέλησε νὰ τὴν τιμωρήσῃ.

Ἐτσι, ὅταν ἡ ὀρειά κυρία τῆς εἶπε:

—Ξέρετε ἐξοχωτάτη τὸν κ. τάδε; Μοῦ εἶπε προχθὲς πῶς εἶμαι ἡ ὀρειώτερά γυνίκα τῆς Γαλλίας;

—Ναί. Φαντασθῆτε ὅτι τὰ ἴδια μοῦλεγε καὶ μένα χθὲς βράδυ στὸ σουπὲ τοῦ στρατηγού Χί!..

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

Ὁριζοντίως:

1. Κατάληξις στίχου.— Σουλτανάτον τῆς Ἀ. Ἀραβίας.
2. Τὸ φώναζαν οἱ ἑβραῖοι σὸν Πιλάτο.—Φιγούρα τῆς τράπουλας (κλπ.).
3. Τὴν χρησιμοποιοῦν συνήθως οἱ μηχανικοί.—Ὁ πρόγονος ὅλων μας.
4. Ἐπίρρημα τροπικόν.— Ἐτσι λένε οἱ χωρικοί τὴς βροχές.
5. Ἰταλὸς ποιητὴς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐκπροσώπων τῆς λυρικῆς ποιήσεως τοῦ 14ου αἰῶνος.—Γυνὴ τῆς Βίβλου.
6. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.— Τοῦ ἰδίου αἵματος.
7. Ἰερὸν ὄρος.— Τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ μυθικοῦ γενάρχου τῶν Θηβαίων.
8. Ὁραῖον πτηνόν.—Βαθμὸς ἀγίας.

Καθ' ὅτι:

1. Γάλλος δερματολόγος εἰσαγαγὼν τὴν μέθοδον τῆς αὐθαιμοθεραπείας. Διάσημος μοναχικοσυνθέτης καὶ πιανίστας.
2. Οὐράνιον φαινόμενον.—Μία τῶν ἡπείρων.
3. Τὴν ὑπακούουν ὅλες οἱ γυναῖκες.— «Νὰ γιατί...».
4. Διπλὴ ἐπανάληψις τοῦ ἰδίου συνδέσμου.—Ἀντωνυμία (αἰτ. πληθ.).
5. Μέγας ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ἀλγερίας εἰς ὁμόνυμον κόλπον.—Καλοκαιρινὰς καρπός.
6. Ἐπίρρημα.—Ὁμηρικὸς ἥρωας.
7. Μήτηρ τοῦ Ἰσμαήλ.—Φροῦτο (δημοτ.).
8. Λέξις χρησιμοποιομένη συνήθως ἐπὶ ὁδάτων.—Τραγοῦδι.

■ ■

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Ἕνας σκίουρος ἔπεσε σ' ἓνα πηγάδι βάθους πέντε μέτρων.

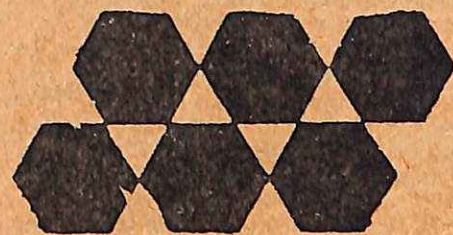
Κάθε μέρα ἀνεβαίνει κατὰ δύο μέτρα, τὴν νύχτα ὅμως σὸν ὕπνο του πέφτει ἓνα μέτρο κάτω. Σὲ πόσες μέρες θὰ βγῇ;

Πρέπει ὅμως νὰ βρῆτε τὴν λύση σὲ ὀλίγα λεπτά ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα!

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας ζητήσαμε νὰ μετατοπίσετε διὰ πλακάκια ἀπ' τὸ κάτωθι σχῆμα, οὕτως ὥστε τὰ ἑξ πλακάκια νὰ μπαίνουν σ' ἓνα κύκλο, ἀφήνοντας ἀνυπόδητος

στὸ κέντρο τοῦ ἓνα κενὸ ἔχοντας τὸ σχῆμα ἑξαγώνου ἄστρου.

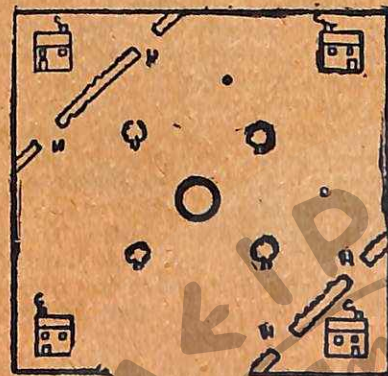
Σήμερα ζητοῦμε νὰ ἐπιτύχετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, μετατοπίζοντας τρεῖς πλακάκια ἀντὶ δύο.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

■ ■

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Τέσσερις χωρικοί ἀγόρασαν ἀπὸ κοινοῦ τὸ χωράφι ποὺ βλέπετε. Πῶς πρέπει νὰ τὸ χωρίσουν ὥστε νὰ πάρῃ ὁ καθένας τόση γῆ ὅση

καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ συγχρόνως νὰ πάρῃ ἀπὸ ἓνα σπίτι, ἓνα δέντρο, ἓνα φράκτη μὲ μιὰ πόρτα Ἡ καὶ τέλος δόμοιο γιὰ νὰ ὑδροῦται ἀπὸ τὸ πηγάδι ποὺ βρίσκεται πρὸ μέσας.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...ὑπάρχουν μερικὰ φυτὰ ποὺ δὲν ἀνθίζουν παρὰ ἀφοῦ περάσουν πολλὰ χρόνια. Ἕνας ἐρυθρίνος π.χ. ποὺ φυτεύθηκε τὸ 1911, μὴν τὸ 1932 ἔδωκε ἄνθος, δηλ. ὕστερ' ἀπὸ 21 χρόνια!

...γίνεται σιέψις στὴν Γερμανία νὰ χρησιμοποιηθοῦν... οἱ μέλισσες γιὰ τὴν διαβίωση διαταγῶν, ἀντὶ τῶν ταχυδρομικῶν περιστορῶν, ποὺ ἀποδείχθηκαν ἐνδο-
λος στόχος στὰ ἔχθρα πυροβόλα. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἡ συνεννόησις θὰ γίνεται μὲ κατάλληλο χρωματισμὸ τῶν φτερῶν τῶν με-

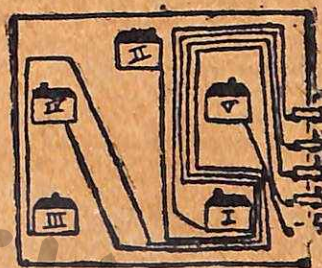
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ φύλλου 492

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Π	Ε	Ρ	Γ	Ι	Α	Λ	Ι	Τ	Η	Σ
2	Ο	Λ	Ο	Ν		Λ	Α	Τ	Ι	Φ	Ε
3	Σ	Α	Λ	Ο	Μ	Η		Α	Σ		Λ
4	Ε	Τ	Α	Μ			Α	Λ		Σ	Η
5	Ι	Ο	Ν	Ι	Ο	Ν		Ι	Ρ	Α	Ν
6	Δ			Κ	Ρ	Α	Ν	Α	Η		Ι
7	Ω	Ν		Ο	Ρ	Ο	Σ		Γ	Ι	Α
8	Ν	Τ	Ι	Ν	Ο	Σ		Ε	Α		Σ
9	Ι	Ο	Σ		Σ		Α	Κ	Σ	Α	Μ
10	Ο	Ρ	Ι	Α			Κ	Ε		Ν	Ο
11	Σ	Ε	Σ	Ω	Σ	Τ	Ρ	Ι	Σ		Σ

ΠΕΝΤΕ ΔΡΟΜΟΙ

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ χαραχθοῦν οἱ πέντε δρόμοι οὕτως ὥστε νὰ μὴ συναντῶνται.

λίσσων καὶ ὄχι μὲ γραπτά.
...ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησία τοῦ κόσμου εἶναι ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου, στὴν Ρώμη. Μπορεῖ νὰ χωρέσῃ 45.000 ἀνθρώπους.

...ὁ μίστερ Ἀρθούρ Γέρκε ξενοδόχος στὴν Ἀμερική, κάνει τὸν χειμῶνα ὅτι καὶ τὰ φείδια καὶ ἄλλα ζῶα ποὺ ναρκώ-
γονται: κοιμάται διαρκῶς! Ἀπλάθῃ δὲν ση-
κώνεται διόλου ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ροχα-
λίζοντας πάνω σ' αὐτὸ 22 ὥρες τὸ 24ωρο, κι' ἀφήνοντας ὅλες τὴς δουλειὲς τοῦ ξενο-
δοχείου τοῦ στὴν γυναῖκα του. Τελευταία πέθανε ἡ Κα Γέρκε, καὶ ὁ καλὸς μίστερ Ἀρθούρ, ψάχνει τώρα νὰ βρῇ τὴν ἀντικα-
ταστάριά της γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του!

Ο ΜΑΡΙΟΣ...ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΠΑΝΑΚΙ ΤΟΥ

Ὁ Ὀλίβ, εἶχε μέρες νὰ δῇ τὸν φίλο του τὸν Μάριο. Ἀνήσυχος πηγαίνει σπίτι του νὰ μᾶθῃ τί γίνεται. Βρίσκει ὅμως τὸν φί-
λο του ὀλόγερο σὸν κήπο του, γονατιστὸ ἐπάνω σ' ἓνα φυτὸ.

Ὁ Ὀλίβ.—Τί κάνεις αὐτοῦ, Μάριε;

Καὶ ὁ Μάριος.— Δὲν βλέπετε; Φθ-
τέθα προχθὲς ἓνα ρεπανάκι καὶ τώρα τὸ παρακολουθῶ ποὺ θὰ φυτεθῇ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολίτευτής Μιχαήλ Τεσσέ, άρχηγος Ισχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεβ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του ανέθεσε την προστοσία της.

Μιά μέρα, η γυναίκα του ανακαλύπτει το ερωτικό μυστικό του, και άποφασίζουν να χωρίσουν. Ο Μιχαήλ Τεσσέ εγκαταλείπει τα πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση. Ζητεί διαζύγιο και παντρεύεται την Μπλάνς. Περνούν οκτώ χρόνια. Οι δυο σύζυγοι ζουν άποτραβηγμένοι σε μία έξοχο. Έξαφνα μιά μέρα ο Μιχαήλ παίρνει ένα τηλεγράφημα από τον φίλο του Μοντέ. Η Σουζάν έχει πεθάνει ξαφνικά. Η συγκίνηση των δύο συζύγων είναι μεγάλη.

Ο Μιχαήλ φεύγει άμέσως για τὸ Άνεσὺ και θέλει να πάει μαζί του τὰ κορίτσια του. Η μιά μεγάλη ή Άννα, δέχεται χωρίς σύζητηση, ή μικρότερη όμως, ή Λώρα, δὲν θέλει να άφήση τὸ Άνεσὺ και πρό πάντων να ζήση στο έξω με μιά γυναίκα πουν ύπηρεσε ή δυστυχία της μητέρας της.

Η Άννα την πείθει και οι δυο κοπέλλες έτοιμάζονται και τὰ λένε. Η Άννα προσπαθεί να δικαιολογήση τὸν πατέρα της και την Μπλάνς. Ο έρωτας είναι ένα αίσθημα τόσο δυνατό!...

Η Λώρα κύτταξε την αδελφή της κάπως άγανακτισμένη.

20. (Η συνέχεια)

—Ωστε σύ... αν υποθέσουμε, ότι ήσουν στην θέση της... θα φερόσουν σάν κι' αυτήν;

—Εγώ ποτέ! άπάντησε ή Άννα με βλέμμα που έλαμπε από υπερέφραση. Θα υπέφερα σιωπηλά και θα πεθαινα χίλιες φορές πριν... Άλλά δὲν είναι τὸ ίδιο πράγμα... Δὲν πρέπει κανείς να κρίνει τὸς άλλους από τὸν εαυτό του, πρέπει να προσπαθή να τὸς καταλαβαίνει. Αυτό που έκανε ήταν φοβερό... Σ' αυτό έχω την ίδια γνώμη με σένα. Φάνηκε άχάριστη πρὸς την μαμά, που ήταν τόσο καλή μαζί της... Υπῆρξε ένοχότητα. Ξέχασε όλα της τὰ καθήκοντα. Είναι αλήθεια... Άλλά...

Η φωνή της κόρης πήρε έναν τόνο βαρύτερο.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

—Πόσο πολύ θ' αγάπησε για να κάνει κακό σ' αυτούς που δὲν την έβλαψαν! Και πόσο θα υπέφερε αυτή ή ίδια κατόπι! Γιατί δὲν ήταν κακή, Λώρα, σε βεβαιώ... Την θυμοῦμαι πολύ καλά όταν έρχόταν έλλοτε στο σπίτι μας, στο Παρίσι. Την αγαπούσαμε όλοι τότε... Έσύ δὲν τὸ θυμάσαι. Ήσουν άκόμη πολύ μικρή. Άλλ' όταν εσύ και ή μαμά κατόπι άρρωστήσατε από τυφοειδή πυρετό με πήγαν στο σπίτι της, όπου έκλαιγε όλη μέρα. Ήταν τόσο καλή. Δὲν μ' άφηνε ούτε στιγμή. Σχεδόν μ' έκανε να ξεχνά. Ίσως γι' αυτό δὲν έχω τόσο κακή γνώμη γι' αυτή.

Η Λώρα μόλις έδινε προσοχή.

—Όλα αυτά δὲν αλλάζουν τίποτε στο ζήτημα! άπάντησε. Δὲν θέλω να μάθω αν αυτή ή γυναίκα είναι καλή ή κακή. Θα άποστρέφομαι, την περιφρονώ και θα ντρέπομαι να είμαι εύτυχισμένη κοντά της. Δὲν πιστεύω να αγάπησε. Ήταν έγωίστρια. Ήταν φιλόδοξη, ήταν κακή. Αυτό είναι. Ήταν μια τεχνίτρα, μιά...

Η Άννα την διέκοψε: —Ξεχνάς, ότι είναι ή σύζυγος του πατέρα μας! είπε με σταθερότητα. Χάρης στον τίτλο αυτό, της όφειλομε τουλάχιστο λίγη διάκριση. Άς περιμένουμε να την γνωρίσουμε, πριν την κρίνουμε τόσο αυστηρά.

Η Λώρα ύψωσε τὸς ώμους.

—Ω! Έσύ... μουρμούρισε.

Και ή φράση της αυτή έλεγε, ότι θεωρούσε την αδελφή της πολύ καλή, πολύ μαλακό χαρακτήρος.

Και οι δυο άδελφές σιωπηλά έκαμαν την νυκτερινή τουαλέττα των, πλάγιασαν και άποκοιμήθηκαν.

Την άλλη μέρα τὸ πρωί έμαθαν, ότι ή αναχώρησή των άνεβλήθη για τὸ βράδυ και ίσως για την επομένη. Ο Μιχαήλ είχε να τελειώσει ένα σωρό διατυπώσεις σχετικές με τὰ συμφέροντα των κοριτσιών του. Μόλις τὸν είδαν λιγάκι στο διάστημα της ημέρας.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕ

Τὸ βράδυ μιλούσε με τὸν Μοντέ, άκόμη με τὸν νεότα έρεθισμένα από την την σειρά των ένεργειών του.

—Είναι ή πρώτη φορά, έπειτα από οκτώ χρόνια, που άνακατεύομαι σε υποθέσεις της ζωής. Και αυτό μου έκανε καλό. Άν περνούσα τις μέρες αυτές συγκεντρωμένος στον εαυτό μου, δὲν ξέρω πὸς θα τὰ βγαζαίκα. Χάρης στην σχολαστικότητα του συμβολαιογράφου μου έχω λιγότερο φόβο για τὸ μέλλον. Άρχίζω να πιστεύω, ότι όλα είναι ευκολότερα και να ελπίζω, ότι όλα θα διορθωθούν.

Ο Μοντέ τὸν άκούγε και τὸν κύτταξε με προσοχή.

—Έκεί θα έθανες! είπε. Η αλήθεια είναι ότι άγοησες λιγάκι.

Ο Μιχαήλ δὲν κατάλαβε εὐθὺς άμείσως την σημασία της παρατηρήσεως αυτής.

—Τι θέλεις να πῇς ρώτησε.

Δὲν πίστευα, έξηγήσε ο Μοντέ, ότι θα συνήθιζες σε τόσο μεγάλη άργαία. Θα

σε βάρυνε πολύ κάποτε εν τούτοις;

—Όχι! Σε βεβαιώ. Άλλωστε εργάζομαι. Έτοιμάζω μιά Ιστορία της Δευτέρας Αυτοκρατορίας... Χωρίς μεγάλο ζήλο, είναι αλήθεια... Έπειτα ξέρω να βρίσκω άσχολία στο να μὴν κάνω τίποτε.

Και άπότομα, σάν να έβλεπε ξαφνικά μέσα του, πρόσθεσε με βαδύ στεναγμό: —Και όμως... και όμως...

Ο Μοντέ τὸν κύτταξε χωρίς να πῇ τίποτε.

—Ναι... είπε τέλος. Σε μαντεύω... Δὲν μετανοείς και θα εσανάκωες, τι έκανες. Μόνο ότι είσαι πιά σαράντα οκτώ χρονών και πέρασες την ηλικία των μυθιστορημάτων. Και εν τούτοις τὸ δικό σου, εξακολουθεί άκόμα. Και μάλιστα πρέπει να εξακολουθή. Έχεις υποχρέωση πρὸς τὸν εαυτό σου, πρὸς την γυναίκα σου, πρὸς τὸς άλλου να τὸ παρατείνης πέραν της ώριμής ηλικίας. Είσαι, τρόπον τινά, καταδικασμένος σε Ισόβιο έρωτα... Ποιή γλυκειά στην άρχή, αλλά ή οποία γίνεται βαρετή με τὰ χρόνια. Άγαπῶ, ηγάπων, ηγάπησα, θα αγάπησω, είναι ένα χαριτωμένο ρήμα, αλλά λίγο μονότονο όταν παρατείνεται...

—Άλλά... διαμαρτυρήθηκε ο Μιχαήλ. Ο Μοντέ δὲν τὸν άφηρε να εξακολουθήση:

—Θα Ισχυριθῇς ότι δὲν μαντεύω άκριβώς; Σε ξέρω πολύ καλά για να μὴν άπατηθώ. Κατάλαβε με όμως. Δὲν λέω ότι τὸ αίσθημά σου έσβυσε. Όχι. Δὲν είναι όμως πιά τὸ ίδιο. Τὸ αίσθημα δὲν είναι αώνιο, οὔτε για σένα οὔτε για κανένα... Και λές μέσα σου: «Είμαι νέος...»

Γιατί πάντοτε νομίζει κανείς ότι είναι νέος. Τὰ όρια της νεότητος προχωροῦν με την ηλικία. «Είμαι δυνατός, μέσα μου πλημμυρίζει ή ζωή, έχω υπεραφθονία ενεργητικότητος, την οποία δὲν την χρησιμοποιώ. Σέρνομαι από τόσο σε τόσο και ο κόσμος προχωρεί χωρίς μένα, χωρίς να τὸν σπρώξω και εγώ λιγάκι, χωρίς να πῶ μιά λέξη για τὰ μεγάλα ζητήματά του, γωρίς να λογαριάζωμαι περισσότερο από ένα ζώο ή ένα φυτό. Εγώ που μπορούσα να παίζω τόσο μεγάλο ρόλο...» Νά, αγαπητέ μου, αυτό που σκέπτεσαι συχνά.

Ο Τεσσέ έσκυβε τὸ κεφάλι του. —Κάποτε! ώμολόγησε χαμηλόφωνα.

—Τὸ βλέπεις;... Τὸ δυστύχημά είναι ότι οι ιδέες αυτές θα σε καταδύνουν διαρκώς περισσότερο έφόσον θα περνοῦν τὰ χρόνια. Είναι άναπόφευκτο. Δὲν είσαι άποκλειστικός αίσθηματίας, παρὰ την θυσία, την όποια έκανες στο μυθιστορημα. Είσαι ένας άνθρωπος δοάσεως επίσης εις τρόπον ώστε δόλοκληρο μέρος τοῦ εαυτοῦ σου να μὴν χωρίς άσχολία και διαμαρτύρεται και διεκδικεί τὰ δικαιώματά του στη ζωή. Και άλλο δυστύχημα άκόμη. Όλα αυτά είναι τόσο λογικά ώστε ή θέλησή σου δὲν μπορεί να μεταβάλλη τίποτε... Σφυρηλάτησες μόνος τις γυναικὲς άλλους, μέσα στις όποιες παλάεις και εν έχεις άλλη λύση παρὰ να τις ύφισσας!

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΡΟΝΤ

Ο Μιχαήλ φάνηκε σάν να βγαίνει από ένα όνειρο.

—Ποιος ξέρει; είπε.

Ο Μοντέ τινάχθηκε.

—Ελπίζω, είπε, ότι δὲν άμφιβάλλεις γι' αυτό. Κατάλαβες τόσο καλά την στιγμή της κρίσεως και θυσίας με τὸς γενναίότητα τὸ στάδιό σου στην άξιοπρέπεια σου ώστε ή θυσία αυτή ήταν για σένα μία δικαιολογία. Όταν οι ένοχοι τιμωροῦνται μόνοι των ο κόσμος κλίνει στο να τὸς συγχωρήση. Και ή συνεύδησή σου είχε βρῇ την δικαία ποινή.

Ο Μιχαήλ κύτταξε διαρκώς πρὸς τὸ κενο. Σε λίγο είπε σιγά:

—Ίσως έκαμα κακά να της άπαντήσω!

—Μη άρχίζεις να φαντάζεσαι ένα τέτοιο πράγμα. Εν πρώτοις είναι πολύ άργά. Δὲν θα χρησιμοποιε σε τίποτε. Έπειτα έχεις δίκιο. Και αν ποτέ σκεπτόσουν ν' άνακαλέσης την άπόφασή έκείνη.

Ο Μιχαήλ τὸν διέκοψε με μιά κίνηση άποθαρρύνσεως.

—Ω! Δὲν τὸ σκέπτομαι. Άπέχω πολύ από τέτοια σκέψη!

—Δοξά τῷ Θεῷ! είπε ο Μοντέ. Για μιά στιγμή φοβήθηκα μήπως έχεις κακές σκέψεις.

Ο Τεσσέ δὲν τὸν άκουε πιά. Σηκώθηκε έκαμα δύο-τρεις φορές τὸν γύρο τοῦ δωματίου και στάθηκε μπρὸς στον φίλο του.

—Διαβάξεις εφημερίδες; τὸν ρώτησε.

—Βέβαια! άπάντησε εκείνος με έκπληξη.

—Παρακολουθεῖς την έξωτερική πολιτική;

—Λιγάκι, όπως όλος ο κόσμος.

—Ξέρεις ότι στην Άγγλία άρχισε ή προεκλογική περίοδος;

—Φυσικά.

—Λοιπὸν παρατηρήσεις ένα από τὰ περιεργότερα έπεισόδια τοῦ άγώνος που ετοιμάζεται;

—Ποιό;

—Τὴν ύποψηφίότητα τοῦ Ντιλκε, για την οποία λέγεται ότι έχει εξησφαλισμένη την έπιτυχία.

—Λοιπὸν;

—Δὲν βγάζεις κανένα συμπέρασμα.

—Όχι. Είχε εξαφανισθῇ. Εμφανίζεται πάλι. Δὲν υπάρχει τίποτε τὸ παράδοξο.

Και άφοῦ σκέφθηκε λίγο, συνέχισε:

—Εγώ, συμπεραίνω, ότι ο Πάρνελ έκαμε πολύ κακά να πεθάνη, ότι δὲν πρέπει να άπελπίζεται κανείς και ότι ένας άνθρωπος δὲν είναι ποτέ ήττημένος, έφόσον τὸ μένει πνοή ζωής και ήχος θελήσεως.

Ο Μοντέ σηκώθηκε.

—Α! Δυστυχισμένο μου φίλε! είπε φοβούμεναι, ότι ή πεῖρα των σφαλμάτων σου δὲν τελείωσε... Φοβούμαι, φοβούμαι για σένα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Στὰ περίχωρα έγινοντο κάποιιοι γυναικικοί άγώνες. Γι' αυτό ο σταθμός ήταν γεμάτος κόσμο και άντηχούσε από μου-

σικές, όταν ο Τεσσέ με τὰ κορίτσια του, συνοδευόμενοι από τὸς Μοντέ, έφθασαν και έσπευσαν να μπουν σ' ένα κουπέ.

Τὴν ώρα που θάφευγε τὸ τραίνο, ένας νέος χαρέτησε. Ο Μιχαήλ άποκαλύφθηκε με διάκριση.

—Ποιος είναι;

—Ο νέος Σαίντ-Μπραίν, άπάντησε ο Μοντέ.

—Ο υἱός τοῦ διαδόχου μου βέβαια! Και άπευθυνόμενος πρὸς την Λώρα, γιατί ή Άννα είχε άποσυρθῇ στο βάθος.

—Τὸν γνωρίζετε λοιπὸν;

—Λιγάκι.

—Δὲν μ' άφηνε οὔτε στιγμή όταν ή μαμά ήταν άρρωστη...

Και ή Λώρα άρχισε να μιλή σιγά με την αδελφή της.

Σε λίγο τὸ τραίνο έφευγε και ο Μιχαήλ έμεινε μόνος με τὰ κορίτσια του. Είχαν καθῆσει ή μιά άντίκρυ της άλλης στίς δυο γωνίες τοῦ κουπέ και ενῶ εκείνος έκανε να τις πλησιάση, ή Λώρα έβγαλε από τὸ μικρό της σάκ-ντε-βουαγιάζ ένα μυθιστορημα και άρχισε να διαβάξη.

—Τι διαβάξεις; την ρώτησε ο Μιχαήλ.

—Ένα άγγλικό μυθιστορημα, άπάντησε ξηρά ή νέα.

Δὲν έπέμεινε. Η Άννα κύτταξε τὰ τοπία έξω. Ο Μιχαήλ νόμισε να είδε πὸς έσφιξε τὰ χείλη της για να μὴν κλάψη. Ίσως. Θέλησε να της δώση καιρό να συνέλθῃ και έρριξε κι' αυτός άφορημένος μιά ματιά σε δυο τρεις εφημερίδες.

Δὲν έχει κανένα νέο, είπε αφήνοντάς τες κοντά του.

Η Λώρα δὲν σήκωσε τὰ μάτια από τὸ βιβλίο της. Η Άννα τὸν κύτταξε και τὸν πλησίασε. Τὴν ρώτησε αν ήξεραν την Ελβετία.

—Όχι! είπε. Δὲν φύγαμε ποτέ από τὸ Άνεσὺ!

—Θέλανε να ταξιδέψετε;

Δὲν ξέρω. Κάναμε μιά ζωή πολύ ήσυχη και πολύ περιωρισμένη. Και έπειδή δὲν φανταζόμαστε ποτέ ότι θα ταξιδεύαμε δὲν τὸ επιθυμούσαμε.

Και πρόσθεσε ενῶ τὰ μάτια της βούρκωναν:

—Άγαπούσα πολύ την μικρή αυτή πόλη και θα την αγαπῶ πάντοτε.

—Είχατε φίλους, σχέσεις;

—Οι Μοντέ ήσαν πολύ καλοί για μᾶς. Έρχόνταν συχνά στο σπίτι και πηγαίναμε κι' εμείς στο δικό τους. Έξω από αὐτὸς δὲν βλέπαμε κανένα.

Δὲν είχατε φίλους της ηλικίας σας;

—Ήταν μερικά κορίτσια, με τὰ όποια κάναμε μαθήματα μουσικής και άγγλικά. Τὸν τελευταίο χρόνο εγώ συνδέθηκα πολύ με μιά νέα Αμερικανίδα που είχε τὸ δνομά μου. Κατόπι εκείνη έφυγε. Γράψαμε ή μιά στην άλλη. Νομίζω πὸς δὲν θα την εσαναῖδ ποτέ.

Στις τελευταίες λέξεις υπῆρχε τόσο γλυκειά έγκαρτέρηση, ώστε ο Μιχαήλ συγκινήθηκε. Παρατήρησε επίσης, ότι προσπαθοῦσε να παρατείνη την συνομιλία. Άλλά τι είχαν να πὸν μεταξύ των. Και ενῶ τὸν κύτταζε δὲν βρῇκε παρὰ την έρώτηση:

—Τὸ καλοκαίρι δὲν φεύγατε καθόλου;

—Πηγαίναμε για τρεις τέσσερις εβδομάδες στο βουνό σε μέρη έρημικά. Η μαμά άπέφευγε τὰ πολυσύχναστα ξενοδοχεία. Περάσαμε όμως ένα δόλοκληρο χειμώνα στα μεσημβρινά έξ ατίας ενός δικού μου κρυολογήματος.

—Κρυολογήματος; ρώτησε τρομαγμένος πὸς άκουε κάτι πὸς δὲν τὸ ήξερε.

—Ω! Όχι τίποτε σοβαρό. Δὲν διέτρεξα κανένα κίνδυνο. Άλλ' αδυνάτισα λίγο και ο γιστρός είπε ότι τὸ κλίμα μας ήταν πολύ ψυχρό. Τότε ή μαμά μᾶς έπήρε και μείναμε σε μιά μικρή βίλλα στην Μαντόν. Είμαστε πολύ ώραία εκεί.

—Σοῦ άρεσε;

—Ναι! Η θάλασσα είναι πολύ όμορφο πράγμα. Η Λώρα ήταν άκόμη μικρούλα. Έπαίξε στην άμμουδιά με πετραδάκια και κοχύλια...

Η Λώρα έκανε μιά χειρονομία σάν να ήθελε να διαμαρτυρηθῇ. Άλλά κρατήθηκε και γύρισε νευρικά την σελίδα τοῦ βιβλίου της.

Η άμαξοστοιχία περνούσε διαδοχικά τὸς σταθμούς. Η Άννα κύτταζε έξω. Έξαφνα έμπασε άπότομα τὸ κεφάλι της.

—Η γέφυρα τοῦ Έβέρ! είπε. Λένε πὸς δὲν είναι πολύ στερεά. Γι' αυτό τὸ τραίνο πηγαίνει άργότερα.

Η Λώρα έρριξε ένα βλέμμα στην αδελφή της και ύψωσε τὸς ώμους. Ο Μιχαήλ πλησίασε τὸν παράθυρο και στήριξε τὸ χέρι του στον ώμο της Άννας.

—Μήπως φοβάσαι; την ρώτησε με τρυφερότητα.

—Λιγάκι! άπάντησε εκείνη χαμογελώντας.

—Λοιπὸν τελείωσε. Περάσαμε την γέφυρα.

Και άρχισε πάλι να την ρωτᾷ όπως πριν.

—Όποτε δὲν πλήττεται ποτέ στο Άνεσὺ; Πὸς περνούσατε τις ημέρες σας;

(Συνέχεια στο προσεχές)

Στην Χώρα τῶν Φειδιῶν

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΛΟΛΑ ΤΟΝ Α'—Η ΠΡΩΤΗ ΜΥΗΣΙΣ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ.—ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΠΟΥ ΚΑΜΝΕΙ ΑΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΑ ΔΑΓΚΩΜΑΤΑ ΦΕΙΔΙΩΝ

Μπ' δάνα, μπ' δάνα! Έκανε ο Νικόλας, δριμύνοντας μέσα στην καλύβα μου, έχοντας ο Καλόλα!

Πετάχτηκα έξω. Πραγματικά ήταν ο Αυτοκράτωρ που επέστρεφε εκείνο το πρωί από ένα μακρινό ταξίδι του. Και όμως, κανείς δεν μου είχε μιλήσει ως εκείνη την στιγμή για το ταξίδι του αυτό.

Οι ήχοι των τάν-τάν ακούγονται τώρα πιο έντονοι, δεν διακρίνεται όμως ακόμη τίποτε.

Η συνοδεία ήταν αρκετά μακριά. Με μεγάλο κόπο κρατήθηκαν για να μην τρέξω εις προϋπάντησιν του φίλου μου. Περιμένα κάμποσο και έπειτα, ξαφνικά, πρόβαλε πίσω από κάτι φοινικιδέντρα η αρχή της αυτοκρατορικής συνοδείας. Ήταν δώδεκα Ιθαγενείς, που κρατούσαν λόγχες και που πήγαιναν σε ένα στοίχο, ο ένας πίσω από τον άλλο.

Κατόπι έρχονταν άλλοι δώδεκα Ιθαγενείς, με τάν-τάν. Πίσω απ' αυτούς έρχονταν ένας γέρος και ακολουθούσαν πολυάριθμοι άλλοι Ιθαγενείς, ντυμένοι την πολεμική τους στολή. Όσο ή «πομπή» πλησίαζε τόσο η κίνηση στους δρόμους της «προτενοούσης» γινότανε ζωορότερη. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, γέροι, νέοι, έτρεχαν από όλα τα μέρη, εις προϋπάντησιν του Αυτοκράτορος Παρατάσσονταν στις δυο άκρες του δρόμου, στα πεζοδρόμια σαν να λέμε, και περιμέναν με σεβασμό. Σε λίγο, διέκριναν καθαρά τον Αυτοκράτορα. Ήταν ένα μικρόσωμο και ριζωμένο γερόντιο. Φορούσε μια μακριά μαύρη ρούπα, που σερνόταν στο χῶμα, και στο κεφάλι του φορούσε μια μεγάλη καφέ ρεπούμπλικα, όμοια στο σχῆμα μ' αυτές που φορούσαν άλλοτε οι ζωγράφοι, με την διαφορά όμως ότι η αυτοκρατορική αυτή ρεπούμπλικα, είχε, για το επίσημότερο και δυο λευκά φτερά στρουθοκαμήλου στην κορυφή. Όπως δὲ τοῦ ἦταν μεγάλη, έπεφτε ως τὰ φρύδια τοῦ Καλόλα, γέρνοντας σ' ένα πλάι, σαν ο γηραιός Αυτοκράτωρ να επέστρεφε στο κέφι από κανένα γλέντι. Στο χέρι του ο Καλόλα κρατούσε ένα είδος σκήπτρο, από σκαλιστό ξύλο, που κατέληγε σε κεφαλή φειδιού και που του χρησίμευε συνάμα και για μπαστούνι: Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ Μεντεμῆ τῶν Βακαϊδικῶν, ὁ αυτοκράτωρ τῶν κόμπρα, ὁ κύριος τῶν φειδανθρώπων, γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ὁποίου εἶχαν κάνει ταξίδι πολλὸν χιλιόμετρον!

Όμολογῶ, ὅτι περίμενα νὰ δῶ κάτι καλύτερο... Ἐν τῷ μεταξὺ, χαλασμός κόσμου σ' ἔλη την «προτενοούσα». Οἱ κάτοικοι εἶχαν ὅλοι συγκεντρωθῇ στὴν κεντρικὴ «λεωφόρο» καὶ ὅταν πλησίασε ὁ Αυτοκράτωρ, πέρασαν ὅλοι με τὸ μέτωπο στὸ χῶμα καὶ τὸν προσκυνήσανε.

Όταν ἡ συνοδεία ἔφθασε μπροστά μου, τὰ τάν-τάν, σταμάτησαν ξαφνικά καὶ ὁ Αυτοκράτωρ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ διευθύνθηκε με τὸ κλονιζόμενο βῆμα τοῦ πρὸς τὸ μέρος μου. Ήταν ἤδη προειδοποιημένος γιὰ τὴν ἀφίξή μου.

Ὁ Νικόλας εἶπε τότε φωναχτά, ἀπεινόμενος σὲ μένα:

—Ίδου ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τῶν φειδιῶν!

Αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ παρουσίασις. Ὁ Καλόλα ἔμενε κι' ὕστερ' απ' αὐτὴν ἀκίνητος με τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἔδαφος. Φαινόταν νὰ ἦταν στενοχωρημένος. Ἐπρεπε νὰ τὸν διευκολύνω. Έκανα, λοιπόν, μιὰ μικρὴ ὑπόκληση καὶ εἶπα στὴ γλῶσσα τοῦ αυτοκράτορος:

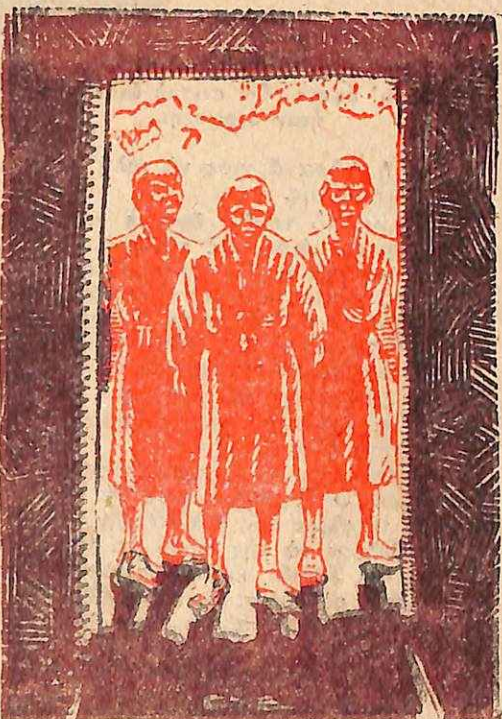
—Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ δεχθῶ τὸν Μέγαν Ἀρχηγὸ τῶν Κόμπρα, τῶν Κροταλιῶν καὶ ὅλων τῶν μεγαλοπρεπῶν φειδιῶν τοῦ βασιλείου του, στὴν φτωχικὴ μου τὴν καλύβα.

Ὁ Καλόλα κολακευμένος, σήκωσε τὰ μάτια, γαμογέλασε καὶ κινήθηκε πρὸς τὸ μέρος μου, πάντα κλονιζόμενος. Μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι καὶ σὲ λίγο καθόμασταν ὁ ένας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, ἐνῶ ὁ Νικόλας στρωνότανε κατὰ χαμαί.

Πολὺ λίγο μίλησε ὁ Γέρος Ἀνθρωπος στὴν πρώτη μας αὐτὴ συνάντησι. Ἐτοί ἦταν ἡ ἐθιμοτυπία φαίνεται. Μίλησε ὅμως στὴ θέσιν τοῦ ὁ Νικόλας. Στὴν Ἀφρικὴ, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν συνοδεύονται σχεδὸν πάντα ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο τοῦς, ποὺ δουλειὰ τοῦ ἔχει νὰ ἐξυμνῇ στὰ μέρη ὅπου πηγαίνουν τὸν ἀρχηγὸ του καὶ τὰ κατορθώματά του. Βλέπετε, ἡ αὐλοκολακεία δὲν εἶναι ἄνθος ποὺ θάλλει μονάχα στὴς πολιτισμένες αἰλές. Τὸν αὐλοκόλακα, λοιπόν, αὐτόν, ἀναπλήρωνε, τώρα ὁ Νικόλας.

Ὁ φίλος μου ἔκανε μιὰ διογραφικὴ περιγραφή τοῦ Αυτοκράτορος, συνοδεύοντας τὰ λόγια του με ἀνάλογες καὶ ἐκφραστικώτατες χειρονομίες.

Όλα αὐτὰ χειμαρρῶδως, χωρὶς κόμματα

Καλόλα ὁ 1ος, Αυτοκράτωρ τῶν Φειδιῶν, ἄνδρες σὲ...δύο αὐλικούς του.

καὶ τελείες, μὴ σταματώντας, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του καὶ νὰ συνεχίσῃ ἔπειτα πὺ ἀκατάσχετα! Ἐγὼ τὸν ἄφηνα νὰ λέῃ καὶ διασκέδαζε παρακολουθώντας τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων του ἐπάνω στὴν φυσιογνωμία τοῦ Καλόλα. Ὁ Γέρος ἄνθρωπος, φαίνονταν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἐγκώμιο τοῦ Νικόλα. Χαμογελοῦσε καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κοινοῦσε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του, σὰν νᾶλεγε «Σωστά, ἔτσι εἶναι».

Όταν ὁ Νικόλας τελείωσε τὸν πανηγυρικὸ του, σηκώθηκε καὶ με ἐκφράσεις ὅσο μπορούσα πὺ κολακευτικῆς, εἶπα τοῦ αυτοκράτορος πόσο χάρηκα ποὺ τὸν γνώρισα καὶ τοῦ ἀνῆγγεila ὅτι τοῦ εἶχα φέρει ἕνα δῶρο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε. Καὶ λέγοντας φώναζε τὸν ὑπῆρέτη μου Σαλιμὸν καὶ τοῦ εἶπα νὰ μοῦ φέρῃ τὸ μικρὸ εκείνο μπουκαλάκι με τὴν ἀσπρὴ σκόνη, ποὺ ἦταν μέσα στὸ κιβώτιο με τὰ φάρμακα. Όταν μοῦ τῶφερε τοῦδωκα τοῦ Καλόλα ρωτώντας του ἂν ἀνεγνώριζε τὸ περιεχόμενο. Ὁ Αυτοκράτωρ, ἄνοιξε τὸ μπουκαλάκι, καὶ χύοντας λίγη σκόνη στὴν παλάμη του, τὴν ἔφερε στὴν μύτη του.

Ἀφοῦ πρῶτα τὴν μύρισε καλά, ἔβαλε λίγη στὴ γλῶσσα του, σκέφτηκε λίγο καὶ κατόπι ἕνα πλατὺ χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του.

—Εἶναι μὲ ἀλῖα! φώναξε με χαρὰ, μικροῦ παιδιοῦ.

Τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ ἔκαμα δῶρο, ἦταν ἕνα δυνατὸ καρδιοτονοωτικὸ ποὺ οἱ Ιθαγενεῖς τὸ ἤξεραν καλά ἀλλὰ καὶ δύσκολα τὸ εὗρισκαν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ δῶρο μου, εἶγε χαροποιήσει τὸν Καλόλα. Αὐτὸς ἔχυσε λίγη σκόνη ἀκόμη στὴν ἀνάποδη τοῦ χυνοῦ του καὶ δειχνοντάς τὴν τοῦ Νικόλα εἶπε:

—Κύττα, κύττα τί ἀσπρὴ καὶ καθαρή ποὺ εἶναι!

Η ΜΥΗΣΙΣ ΣΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ

Όπως καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπα, δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμὸ μέρος ὅπου ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ καλλίτερο πράγμα ποὺ μπορεί νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ. Όταν ἔξερῃ κανεὶς νὰ περιμένῃ, ἐπιτυχάνει. Καὶ μένα ἡ ὑπομονὴ μου με ὠφέλησε πολὺ. Μετὰ τὴν σύντομη ἐκείνη συνάντησή μου με τὸν Αυτοκράτορα τῶν φειδιῶν, συνάντησιν ποὺ τελείωσε με τὴν προσφορά τοῦ δῶρου μου, ἔχασα τὸν Καλόλα γιὰ πολλὰς μέρες. Δὲν τὸν ξανάβλεπα, ἔως ὅταν ἐπὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἀφῆκε τὸν δρόμὸν μου, ἔχοντας τὸν Νικόλα γιὰ πολλὰς μέρες. Δὲν τὸν ξανάβλεπα, ἔως ὅταν ἐπὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἀφῆκε τὸν δρόμὸν μου, ἔχοντας τὸν Νικόλα γιὰ πολλὰς μέρες. Δὲν τὸν ξανάβλεπα, ἔως ὅταν ἐπὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἀφῆκε τὸν δρόμὸν μου, ἔχοντας τὸν Νικόλα γιὰ πολλὰς μέρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Διευθυντής
ΠΟΤΗΣ ΚΡΑΣΟΒΑΡΕΛΑΣ

Ἀρχισυντάκτης
Κ. ΜΠΕΚΡΗΣ

Υπεύθυνος
Ν. ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΑΣ

Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἀποκριᾶς εἰς τὴν πόλιν μας δὲν θὰ σὰς ἀναφέρωμε σήμερα. Τὸν εἶδατε καὶ τὸν εἶδατε. Καὶ θὰ τὸν δοῦμε, ἀτυχῶς, μέχρι τῆς Κυριακῆς... Θὰ σὰς περιγράψωμεν σήμερον με ὀλίγας λέξεις τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Καρνάβαλου τῆς Νικαίας, κατ' ἐκτενὴ περιγραφὴν τοῦ ἐκεί ἀνταποκριτοῦ μας Π. Ρούφα.

Ὡς γνωρίζετε, ἡ Νίκαια εἶναι πόλις τῆς Βορειοδυτικῆς Γαλλίας, περιβαλλομένη ὑπὸ ὠρειοτάτων ὄρων καὶ ἔχουσα ὑπερβῆν ἕνα κατὰ ἀλάνον τετραχιλίων οὐρανῶν, ὁποῖος μπορεί νὰ εἶναι κλειμμένος καὶ ἀπὸ τὸν ἡμέτερον Ἀττικόν. Ἡ Νίκαια, γαλλιστὶ Νικεΐα, ἔχει πληθυσμὸν 360.000, πολλὰ ἐργοστάσια καὶ πεδερῶμα. Ἐκτὸς ἔχει τηλεγραφεῖα, τραμ καὶ κατσαρίδες. Με τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ τελευταῖες αὐτὲς δὲν εἶναι σὰν τὴς δικῆς μας, ἀλλὰ σοὺ ἀφήνουν καὶ κανένα τάλληρον στὴν τσέπη γιὰ νὰ πάρῃς τὸ πρῶνόν τραμ γιὰ τὸ σπίτι σου.

Ἡ Νίκαια, λοιπόν, αὐτὴ εἶναι περὶ ἡμετέραν διὰ τὸ Καρνάβαλ τῆς. Ἐορτάζεται αὐτὸ ἀπᾶς τοῦ ἔτους καὶ οἱ ἄνθρωποι φέρουν προσωπίδας καὶ πολυχρώμα φορέματα, κοινῶς μεταμφιεστές. Εἶνε κάτι ὡραῖον ὁ Καρνάβαλος εἰς τὴν Νίκαιαν, τὴν πατρίδα αὐτοῦ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου.

(Ἡ συνέχεια τῆς ἀνταποκριτικῆς εἰς τὸ προσεχές)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, ἀρίστης οἰκονομίας, πολλὴ μορφωμένη καὶ πολὺ πολλὸν ἔξυπνη, ἀπώλεσθ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς κάποιον χορόν. Ὁ εὐρὸν παρακαλεῖται νὰ ἔ-η ὅτι ὅταν τοῦ εἶ πᾶσι δὲν ἔχει προίκα.

Ὁ Ὑπεύθυνός μας (—Καὶ ὅμως γυρίζει ἡ ἀναθεματισμένη! Γαλιλαῖος).

Ὁ Ἀρχισυντάκτης μας (Ἐβίβα τὸ πρῶτο!).

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Καθὰ πληροφοροῦμεθα, αἱ ἐνέργειαι διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν Μπεκρηδῶν εὐδοκῶνται. Οἱ Μπεκρηδὲς θὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ, ὅπως ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ ἐπαγγελματίαι καὶ βιοπαλαισταὶ τὴν ἐξασφάλισιν των, ὅταν καταληφθῶν ὑπὸ τοῦ ὅρου τῆς ηλικίας. Τὰ συντάξιμα ἐτη ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φθάσουν τὰ 25. Ἡ σύνταξις θὰ δίδεται εἰς εἶδος.

Οἱ συνταξιοῦχοι θὰ λαμβάνουν ἀνὰ ὄριον τῆς ἐπαδότησός των 100, 200, 300 καὶ 400 δρ. οἶνου ἡμερησίως.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα διὰ τὸ Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως τῶν Μπεκρηδῶν, προήγαγε τὸν κ. Ρ. Ἐκαστοστάρκιν εἰς τὸν βαθμὸν ἀ' τάξεως, καὶ τὸν Χρ. Κρασσανάταν, εἰς Μπεκρηδὴν 6' τάξεως. Τοὺς συγκαλοῦμεν ἐγκαρδιστῶς.

ΜΙΑ ΒΑΡΥΛΗΤΗΣ ΔΙΑΔΟΣΙΣ

Φῆμη, ἀπὸ τὰς πλέον θλιβερὰς, ἐν ἡμέραις γενικῆς χαρᾶς καὶ ἀναστατώσεως, κατετάραξε αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν ἐντιμὴν ταῖς τῶν Μπεκρηδῶν. Καθὰ διαδίδεται, μεταξὺ τῶν ταβερναρίων τῶν Ἀθηνῶν περιέρχεται πρὸς ἀπογραφὴν ἑν-γραφον, διὰ τοῦ ὁποίου καταγράφεται ὁριστικῶς πλέον καὶ ἀμετακλήτως τὸ ταπεινὸν μετὰ τὸν συμπαρομαρτυνητὸς βερεσέ. Οἱ ἐπαγγελματίαι κρασοπατέρες τῶν Ἀθηνῶν θὰ προσβῶν, ἂν ἡ φῆμη ἐπαβεβαιωθῇ, εἰς ἔντονον διαμαρτυρίαν ἐπικαλούμενοι τὰ κεκτημένα δικαιώματα καὶ τὰ ἐτη τῆς θηρησίας των.

Κι' ὁ διαχειριστὴς μας (—Τὶ θὰ γινόμεσταν ἂν δὲν ὑπῆρχαν καὶ τὰ φανάρια!).

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΘΥΣΙΑ

Από τον παλινό ως το στεγνό των αλώνι
θηροκεία ή Πόθος—όλοι έμεις πιστοί,
κάθε ψυχή που του Θεού είναι εικόνα,
γέρνει στα πόδια του γονατιστή.

Δός την ψυχή σου άδάκρυτα και πάντα.
Την ευτυχία στα χέρια του κρατεί.
Σκόψε βαθεία και λύγισε το γόνα
μπρός στο βωμό του Πόθου—όδηγητή.

Δαφνόφυλλα δέ θέλει ούτε λιθάνη
να κάψης ταπεινά στο βωμό έμπρός,
τη δάφνη κάποτε θα τη μαράνη

στο γλήγορο το διάβα του ό καιρός
και το λιθάνη θα καή. Μόνο θυμήσου
πώς θέλει την ψυχή άπ' την ψυχή σου...
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡ. ΠΑΣΙΝΟΣ

□ □

ΔΕΝ ΣΑΣ ΘΥΜΟΥΜΑΙ

Μή θέλετε να με κάνετε να παραδεχτώ τα
λόγια σας, 'Ω! 'Οχι. Δεν σας άγάπησα πο-
τέ—κανείς δεν μπορεί να έφερη τα αισθήμα-
τά μου εκτός άπ' την καρδιά μου την ίδια—
κι' ούτε πρέπει να ισχυρίζεστε πως μ' άγα-
πούσατε κάποτε.

Αν μ' αγαπούσατε χωρίς να το μάθω και
χωρίς να σας ξέρω τότε σας δίνω δική...
Έγώ πάντως δεν θυμώμαι ένα τέτοιο έρω-
τα που μου λέτε. Τό να είχα έσας στην καρ-
διά μου κι' έσείς έμένα στη δική σας μου
φαίνεται σαν παραμύθι.

Δόγία άγάπης άπ' το στόμα μου για
σας! Μά όχι!... 'Οχι! Δεν μπορεί να συ-
νέδηναν τέτοια πράγματα!

Πώς σας λένε; Άλλω!... Άλλω... χαριτωμέ-
νο όνοματάκι! Έγώ όμως κάποτε συνδέο-
μουν με κάποια Άιλή... Έκείνη ήταν ξανθή
και το πρόσωπό της στόλιζαν δυό μαύρα μά-
τια, ένω τα δικά σας είναι γαλανά και τα
μαλλιά σας έχουν το σκούρο καστανό χρώ-
μα! Μά τί λέτε... Άσφαλώς κάποιο λάθος
θα κάνετε. Κάποιος άλλος θα έχη σχέση με
τον έρωτά σας εκείνο και πού θα το μοι-
ζώ... Τό ότι με φωνάζετε με τ' όνομά μου
δεν με παραξενεύει... Δεν είναι και δύσκο-
λο να τ' ακούσατε άπόψε από κάποιον που
θα τό πρόφερε...

Τόση ώρα μου μιλάτε για κάτι που δεν θυ-
μάμαι και προσπαθείτε να με πείσετε πως
έγώ σας αγαπούσα έδώ και τέσσερα χρόνια.
Έγώ ό Ρωμαίος της Ιστορίας σας; του έ-
ρωτά σας, όπως λέτε; Δεν μπορείτε να ό-
νομάσετε έτσι τον ήρωα μιας έρωτικής Ιστο-
ρίας, που λησμόνησε έρωτα και άγαπημένη
μέσα σε τέσσερα χρόνια.

Ω, κυρία μου! Μιά φορά στη ζωή μου ξ-
γίνα Ρωμαίος και μια Ίνουλιά άπέκτησα
στη ζωή μου. Έκείνη δεν είστε σείς, γιατί
εκείνη έχει πεθάνει...

Κι' έγώ ό Ρωμαίος της, ζώ δυστυχώς.
Έκλαψα, πόνεσα πονώ και θυμάμαι!

Έσας δεν σας θυμάμαι! 'Οχι και να μου
πήτε, ή, τι και να κάνετε δεν θα μπορέσω να
σας θυμηθώ γιατί δεν είχατε ποτέ τό μέρος
σας στη ζωή μου!

Είστε όμορφη, κομψή, χαριτωμένη, με δεν
σας θυμάμαι, όχι, δεν σας θυμάμαι...

ΚΙ' Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΥΛΙΣΕ...

Κι' ό χρόνος κύλισε κι' ή νέα είναι γρη-
σούλα μ' άστρα μαλλιά... Και τό λεβεντό-
κορμιο παλληκάρη καμπουριασμένο με χιονι-
σμένο κεφάλι. Κι' ό χρόνος κύλισε και τα
όνειρα πέφτουν ένα-ένα νεκρά, πέφτουν άρ-
γά μα σταθερά στο άνήλεο διάβα του χρό-
νου.

□ □

Κι' ό χρόνος κύλισε κι' ή χαρά έδωσε τη
θέση της στον πόνο, και ή φιλοδοξία στην
τύχη... Κι' ό χρόνος κυλά, πετά, φεύγει
γρήγορα, τρέχοντας σταθερά με τό ίδιο πάν-
τα μονότονο τίκ-τάκ των ρολογιών. Και στο
μοιραίο του διάβα παρασέρνει και ρίχνει νε-
κρές πολυχρόνιες έλπίδες, και σπέρνει νέες
για να τίς ποδοπατήσει κι' αυτές άργότερα
με μια άνελπιστη σκληρότητα, γελώντας σαρ-
καστικά στο γκρέμισμα των όνειρων μας
που μόνο μ' αυτά και γι' αυτά, αλλοίμονο,
ζούμε.

□ □

Και τό κοριτσάκι μεγαλώνει και γίνεται
μιά δροσερή κοπέλλα άνοίγοντας τα τρυφε-
ρά της φυλλοκάρδια στα όνειρα, στην έλπί-
δα, στον έρωτα... Κι' ό χρόνος πλησιάζει
τρέφοντάς την μ' έλπίδες, και ό χρόνος φτά-
νει σπέρνοντας άμφιβολίες και κουρελιάζει
και ματώνει τη δόλια καρδιά, και ό χρόνος
κυλά και σκληραίνει την τρυφερή καρδιά την
κοριτσίστικη και την κάνει γυναίκα γεμά-
τη φιλοδοξία και σαρκασμό για τον άνδρι-
κό πόθο και πόνο, κι' ό χρόνος κύλισε και
τη γέρασε τη φιλόδοξη καρδιά και της έμει-
ναν μόνο οι πόνοι, οι τύψεις, κι' οι θύμησης
για τό στεγνό της άκούμπισμα...

Και να την ή γρηούλα κλαίει, όλολύζει,
μοιρολογεί, γιατί άφησε τον χρόνο, αυτόν
τον μεγάλο σαρκαστή να της φύγη από τα
χέρια χωρίς να τον έκμεταλλευτή.

□ □

Και τώρα λείει στη μικρούλα, που κρατάει
στα γόνατά της, ένα παραμύθι, τό παραμύθι
της ζωής της, τό παραμύθι «του χρόνου που
κύλισε». Και ή μικρούλα άνοίγει διάπλατα
τα μάτια της προσπαθώντας να καταλάβη τό
δύσκολο παραμύθι της ζωής, και να μάθη
γιατί ή καυμένη ή γιαγιάκα, άφου της λείει
ένα παραμύθι, κλαίει και κλαίει μ' ένα κλάμ-
μα πνιγτό, σπαραχτικό, άτέλειωτο...

Μά ή μικρούλα είναι πολύ μικρή για να
καταλάβη, και στην προσπάθειά της κουρά-
ζει τό μικρό μυαλούδάκι της, και ύστερα ά-
πό λίγο πέφτει στην γέρινη άγκαλιά γέρνον-
τας τό μικρούλικο άδύναμο κεφαλάκι... Κοι-
μήσου μικρούλα, καλλίτερα να νοιώσης όσο
μπορείς πιο άργά τό σκληρό τό παραμύθι...

Καλλίτερα να μη μάθεις καθόλου ή του-
λάχιστο πολύ άργά, τί κάνει τη γιαγιάκα
την καλή να τελειώνει τό παράξενο παρα-
μύθι της στο λυγμικό της πονεμένο κλάμμα.

Κοιμήσου, μικρούλα, κοιμήσου, γιατί άλ-
λοίμονα αν ένοιωθες από τώρα τό παραμύθι
«του χρόνου που κύλισε» τό αιώνια πονεμέ-
νο παραμύθι...

ΔΕΛΒΕΚ

ΜΙΑΝ ΑΥΓΗ

Μιάν αύγή, μιάν χρυσάυγη
δρεθήκα μονάχη
σ' άκρογιαλί έρημο
κι' είχα μιάν χαρά...
Κεντημένη φορεσιά
φρόραγαν οι βράχοι
και κρυφοναμάρωναν
πάνω άπ' τα νερά,

Φάνταζε μενεξεδί
τ' άντικρυ βουνό
κι' έμοιαζεν ή θάλασσα
τεντωμένο άτλάζι...
—κάποιο γοργοάραβο
σε ταξίδι μακρινό
πόσο με τη σκέψη μου
την πλανεύτρα μοιάζει!

Χίλια μύρα έφερνε
τ' άπαλό τ' άγέρι
και μαζί τους πόθους μου
πούζαν ξεχαστή.
—πόθους που είχα άλλοτα
να σε κάνω ταίρι...—
Μά σάν πέρας' ό καιρός
είχαν πιά σβυστή.

Κι' έτσι ως ήμουν σκεπτική
χάθη' ή χαρά...
Μάταια τη ζήτησα...
γάθηκε στα μάκρη.
Κάποιο κτύμα τάραξε
τά ήσυχια νερά
και από τα μάτια μου
κύλισ' ένα δάκρυ.

ΤΑΚΗΣ Α. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

□ □

ΠΛΑΝΕΣ ΧΑΡΕΣ

Λαγγεμένες της άγάπης χαρές μέσα σ' ό
νείρου ξεφτίδια, πλασμένες άπ' της νεότη-
τάς φάδια σ' ούρανο'ς καταγάλανους, θείας
χαράς, πόσο λίγο βαστάτε σάν σε όνειρο μα-
κρινό, σάν σ' άπάτη τρανή προσπερνάτε!

Ξεγελάτε το φώς της γυμνής της αλήθει-
ας, της ζωής που στο διάβα της χίλιους πό-
νους αφήνει και σ' όράματα θεία ξεχασμέ-
νης χαράς, δειλινών πώχουν σβύσει, τρεμο-
σβήτε στη δύση...

Τρεμοσβύνουν μαζί σας κι' οι χαρές άλ-
λου κόσμου, άλλης γής ταπεινής σάν κι' α-
τή, μέσ' σε φόβους πλασμένες θανάτων,
μέσ' σε πόθους παρθένας αύγης...

Κι' είν' ή χάρη μεγάλη στο γοργό πέρα-
σμά σας, ή θολή σας ματιά και τό πλάνο
σας είναι δίνουν την όψη ένδς πόθου άλαρ-
γινού, μιās άγάπης άγνης πάχει σβύσει.

Οί καμπάνες χτυπούν δυνατά μέσα στην
ήρεμη πλάση, μιάν βοή μακρινή π' ύλο σβύ-
νει, ένας πόθος, μιάν άγάπη, ένα γκρέμισμα
όνειρων, ένας φόβος τρανός, μιάν μανία, ένα
τίποτα, αυτή είν' ή ζωή, που σε διάφανους
κόσμους τό μυστήριο πάντα ξεχύνει...

Κι' οι χαρές, που στή νεότητά μας άπ' α-
γνές μελωδίες από θείας άρμονίας ρυθμούς
ξεπετιούνται, ζούν κι' αυτές τη Ζωή, για να
σβύσουν μιάν μέρα, να χαθούν στο θαμπό δει-
λινό σά μυστήριο, σά σκοτάδι μέσα στο φώς
τ' αύγινού!...

ΠΑ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρᾶ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10—
» Άμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΙΑΣ (Μαϊζώνος 22)

Τα χειρογραφα, δημοσιεύόμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Λέοντα Παπᾶν. Έγκρίνονται «Τά
κάλλη». Πάολαν Σέτσι. Αυτή την φορά
δεν μάς ικανοποιήσατε. Μην πολυγράφετε.
Α γ ρ υ π ν ο ν Φ ρ ο υ ρ ό ν. Παρ' όλη την
καλή μας διάθεση δεν μπορούμε, δυστυχώς,
να δημοσιεύσουμε τό πεζό σας. Είναι πολύ
άπλοια γραμμένο και σε γλώσσα όχι στρω-
τή ακόμα. Διαβάστε Έλληνας πεζογράφος.
Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερ-
μά. Σ π α ρ α γ μ έ ν ο ν. Έγκρίνεται ή «Λί-
γη χαρά» και θα δημοσιευθή με μερικές έλα-
φρές τροποποιήσεις που της επιφύραμε. Εύ-
χάμαστε ν' αλλάξη ή ζωή, να

γνωρίσετε την χαρά που στερη-
θήκατε τόσα χρόνια. Δεν πρέπει
ν' απογοητεύεστε τόσο πολύ.
Όλοι υποφέρουμε σ' αυτόν
τον κόσμο. Έλέν. Άειθα-
λή. Ως ιδέα καλό τό «Απόψε
όχι!» μά ως έκτέλεσις άποτυ-
χημένο. Γιατί δε δουλεύετε κα-
θόλου τον στίχο σας και αφή-
νετε τό μέτρο σας γεμάτο έλα-
τώματα; Τό πρώτο τετράστιχο
άρκετά καλό αν και ό τέταρ-
τος στίχος έπρεπε να είναι κά-
πως έτσι: «Στό λάρυγγα θα πνί-
ξω έγώ και τα δάκρυά μου»
για να είναι στο μέτρο. Τα άλλα
δύο έντελώς προχειρογραμμένα.
Χ ρ ι σ τ ό φ ι λ ο ν Π α ξ ι-
ν ό ν. Δεν μάς άρεσε τό «Α-
νοιξη είναι Νίνα μου». Κοινό-
τοπη στιχοπλοκή. Γ. Γκ. Όχι
δημοσιεύσιμο, δυστυχώς. Σκον-
τάφτει και στο μέτρο και στη
ρίμα και γενικά το έλείπει ή
άρμονία. Η λέξη λουλούδια δεν
ριμάρει με τό «κελαϊδιά» (που
και αν ρίμαρε άλλωστε είναι τό-
σο κακόηχο που θάπρεπε να την
άποφεύγατε καθώς και τό γ ρ ύ-
σ ι ν ο ά ν θ ο γ ν ᾶ λ ι) ούτε τό «άν-
τάμα» με τό «μνήμα» κ.λ.π.
Στείλτε μας κανένα από τα πε-
ζά σας να τό δούμε. Γιάν-
να ν. Έγκρίνεται ή «Ζωή» και

θα δημοσιευθή με τη σειρά της.

Α.Β.Γ. Έγκρίνονται και τα δύο. Η άλλη
παράκλησή σας θα ληφθή ύπ' όψιν αν και
έμεις θα προτιμούσαμε να τό δημοσιεύσωμε
τό ένα που έμεινε γιατί τό άλλο έχει δημο-
σιευθή ήδη. Τ. Α μ δ α. Η αρχή και τό
τέλος του διηγήματός σας άρκετά καλά. Η
μέση όμως «τραινάρει» πολύ και επειδή έχει
και άρκετές κοινοτοπίες περιττές τό καθιστά
άνιαρό. Τό ποιήμα σας έδημοσιεύθη στο
προηγούμενο φύλλο μας, όπως θα είδατε ή-
δη. Εύ ά γ γ ε λ ο ν Κ α ρ α δ ή μ ο ν. Τό
γράμμα σας, δυστυχώς, πολύ άνώμαλο. Ά-
νακατώνετε την καθαρεύουσα με τη δημοτική
και μεταχειρίζεστε ένα σωρό εκφράσεις λαν-
θασμένες συντακτικώς όπως π.χ. «Μο ύ σύ-
στησε σε μιάν γνωστή του» ή «Μο ύ πλῆγω-
σε βαθεία μέσα» την καρδιά μου κ.λ.π. Για
τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. ΒΑΘ. Και
πάλι θα σας κάνουμε την σύσταση να δου-
λεύετε περισσότερο τους στίχους σας για να
μην παρουσιάζουν αυτή την άνομοιομορφία
και ν' άποφεύγετε στίχους σαν κι' αυτούς
«κάποια μέρα που θ' άνθουν άνοιξης τό κάλ-
λη» ή «θα λυωθούν τα χιόνια» κ.λ.π.
Ρέαν Σ υ λ β ί α ν. Έγκρίνονται και θα
δημοσιευθούν με τη σειρά των. Μ. Λ ε υ-
κ α δ η ν ό ν. Όχι έπιτυχημένο τό ποιήμα
σας. Κοινότητα στιχοπλοκή χωρίς καμιά
άρμονία. Κ ι κ ή ν Πα π α ν α σ τ α σ ί ο υ
(Σταματοπούλου). Έγκρίνονται τα «Όνει-
ρα». Τά κ η ν Ά γ γ ε λ ό π ο υ λ ο ν. Έγ-
κρίνεται ή «Δέηση». Η «φαρόδραμα» ήθελε
άκομη δούλεμα—ιδίως τό δεύτερο τετράστι-
χο—για να γίνει δημοσιεύσιμη. Γ ε ω ρ γ ι-
ο ν Π ο υ ρ ν ᾶ ρ α ν. Συμπαθητικό τό πεζό
σας, δεν είναι όμως δημοσιεύσιμο γιατί τό
γράμμα σας δεν είναι στρωτό. Μεταχειρί-
ζεσθε μιάν γλώσσα άνώμαλη ανακατώνοντας
την καθαρεύουσα με τη δημοτική. Σ τ α μ α-
τ ό π ο υ λ ο ν. Άτεχνο τό ποιήμα σας.
Σκοντάφτει στη ρίμα. «Ξαστεριά» δεν ριμά-
ρει με «καρδιά» ούτε «γαλάς» με «σκοπό»
κ.λ.π. Στείλτε τό πεζό σας, αν θέλετε, να
σας πούμε την κρίση μας. Εύ τ υ χ ί α ν Κ.
Έγκρίνεται με έπιφύλαξη γιατί δεν είμαστε

δέβαιοι αν είναι δικό σας. Ν ι κ ο ν Γ ε ω μ-
π ρ έ ν. Έγκρίνεται ή «Απάθεια». Όσο για
τ' «Απορνηνόμενα του γάτου» δεν ξε-
ρομε τί να σας πούμε. Εμείς τουλάχιστο δρι-
σκομε ότι είναι... πολλές έξηντατρείς σελί-
δες για ένα γάτο. Πάντως, ό Θεός σόζοι...
τον συγγραφέα κι' άς μη δημοσιευθούν πο-
τέ! Ά χ ι λ λ έ α Κ α ρ γ ᾶ δ ο ν. Πολύ κοι-
νότοπο τό θέμα του «Αντίο, άγαπημένη
μου!». Βρήτε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο.
Πάντως τα πεζά σας είναι καλλίτερα από
τά ποιήματά σας. Κώ σ τ α ν Ί ο ν ί ο τ η ν.
Καλλίτερο από τό προηγούμενο, αν και ή
φράση σας εξακολουθεί να είναι σχοινοτενής
και να έχη άρκετές κοινοτοπίες. Περιμένο-
με κάτι περισσότερο δουλεμένο και περισσό-
τερο πρωτότυπο. Κώ σ τ α ν Σ ῖ μ ο ν. Οί
«Αναμνήσεις» άτεχνες. Και έτσι που τό δι-
ορθώσατε τό τελευταίο τετράστιχο, το
ποιήματος που είχατε ξαναστείλει, εξακο-
λουθεί να είναι άδύνατο συγκρινόμενο με
τά δύο πρώτα. Για τα καλά σας λόγια ευ-
χαριστούμε. Λέ λ α ν Τ ζ ώ τ ζ ο υ. Ό στί-
χος σας δεν έχει καμιά τεχνική. Όύτε μέτρο,
ούτε ρίμα, ούτε τίποτα. Διαβάστε ποίηση
προτού ξαναγράψετε. Χ. Α. Μ. Τό πεζό σας
δεν είναι δημοσιεύσιμο. Μερικές όμως φρά-
σεις του άρκετά καλές δείχνουν ότι θα μπο-
ρούσατε να γράψετε καλλίτερα με περισσό-
τερη προσοχή. Ν ι κ ό λ α ο ν Μ ο υ σ τ ᾶ-
ν α ν. Καθόλου καλό τό πεζό σας. Δημοσι-
εύουμε έδώ τις πρώτες φράσεις του για να
τό δέτε αν έμεις σας.

Με την μαυρίλα και σκοτεινιά της χειμω-
νιάτικης νύχτας άκουμπισμένους σε μιάν γο-
νιά περιμένα με τρελλό καρδιοχτύπι τον έρ-
χομό της γλυκιάς μου ξανθούλας.

Δεν άργισα την βλέπω από μακριά!

Την βλέπω νάρχεται τής άργα που φθά-
νει! 'Ω! και τί απογοήτευσις όταν περνών-
τας από μπροστά μου δεν καταδέχεται να
στρέψη τό θείο εκείνο βλέμμα της τό βλέμ-
μα που φθάνη έως τα βάθη της ψυχής μου.

Φεύγω, και γώ κουρελιασμένος από τον
πόνο, την ακολουθώ με την έλπίδα ίσως...
να μην με είδε τη ελκωνία της μοίρας!...

SCHERK

Διαβάστε το ειδικάράκι που είναι στη φιάλη της Λεσόν προσώπου Σέρκ.
Θά είδατε ότι: Μόνον ή καλά καθαρισμένη επιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεία
και πέρνει την έλκυστική χάρη μιας υγιούς όμορφιάς. Και ή Λεσόν προσώπου
Scherk καθαρίζει την επιδερμίδα απόλυτα, την ξανανιώνει
και την διατρεί στο χρώμα της νέας. Φιαλίδια τσάντας
Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα των Δραχ. 55.-, 90.- και 175.-
Δείγμα αποστέλλεται ένανη δόραχ γραμματοσήμο
Γεν. Άντ.: Όίκος Π.Ι. Μαγεριώτη, Νίκης 10, Αθήνα

Ένα σοφό Βιβλίο

Για όλη την οικογένεια
Παύλα Mystikou σε κοτύα των Δραχ. 80. και 50.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

ΟΙ απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, διαβάζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ας γράψουν το ίδιο έσοικελόντας και την αμοιβήν εις ταχυδρομικήν επιταγήν (δρ. 50).

Πειραιώτισσα. Δεν μπορούμε να σας συμβουλευθούμε από την στήλη αυτή τίποτε. Πηγαίνετε να δείτε τον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και εκείνος θα σας κατατοπίση. Θα σας δεχθή δωρεάν. Άρκει να του πείτε το ψευδώνυμό σας.

Μιράνταν Κ. Διάβασα με μεγάλη προσοχή το γράμμα σας και σκέφθηκα πολύ προτού σας δώσω την απάντησή μου, από την οποία θα εξαρτηθή το μέλλον σας, όπως μου γράφετε με τόσο συγκινητική εμπιστοσύνη.

Η γνώμη μου, αγαπητή φίλη, είναι ν' απαντήσετε άρνητικώς στην πρόταση του εμπόρου. Πιστεύω ότι μια γυναίκα που παίρνει ένα άνδρα κατωτέρας διανοητικής μορφώσεως θα δυσκολευθή πολύ να ζήσει μαζί του. Υπάρχουν βέβαια περιπτώσεις—σπανιότατες εξαιρέσεις—που ένας άνδρας άμόρφωτος μπορεί να έχει τέτοια ευγένεια ψυχής ώστε να εξουδετερώνη την έλλειψη της μορφώσεως. Δεν φαντάζομαι όμως να συμβαίνει αυτό στην δική σας περίπτωση

γιατί—έστω και χωρίς να το θέλετε—το γράμμα σας αφήνει να υπονοηθή κάποια περιφρόνηση στον άνδρα αυτόν. Κι' εγώ πιστεύω ότι ένα ανδρόγυνον δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένο αν δεν υπάρχει αμοιβαία εκτίμησης, απόλυτη, χωρίς ουδείς περιφρονήσεως που, άργά ή γρήγορα, θα ραγίσουν τον δεσμό του.

Θα θεωρούσα ως δευτερεύουσα την διαφορά της ηλικίας αν δεν υπήρχε αυτή η πνευματική διαφορά που είναι πολύ σπουδαιότερη και δεν σκεπάζεται εύκολα... όσα χρήματα κι' αν έχει ο υποψήφιος.

Δεν βλέπω άλλωστε και κανένα λόγο να σας διαβίη να παντρευθήτε μ' έναν άνθρωπο που δεν είναι έντελώς της άρεσκειάς σας.

Κάποιαν Φυματικήν. Η περίπτωση σας είναι πολύ λεπτή, φίλη μου, και δυσκολεύομαι λίγο να σας δώσω μια συμβουλή. Νομίζω όμως ότι θα έπρεπε να συμβουλευθήτε πρώτα τον γιατρό σας για να σας πη πότε θα σας είναι δυνατόν να παντρευθήτε χωρίς να βλάψετε την επισημική υγεία σας. Καί, αναλόγως της απαντήσεώς του, να φέρετε με τρόπο την συζήτηση στο θέμα που σας απασχολεί. Όπως μου γράφετε, νομίζω ότι το αίσθημα του άνδρος αυτού είναι πράγματι σοβαρό και έλπιζω να έχει σκοπό να σας παντρευτή. Πάντως και στην περίπτωση ακόμη αυτή πρέπει να στέκεστε εντός των ορίων και να μην εκτίθεσθε ασυλλόγιστα.

Όσον αφορά τα λόγια που πρέπει να του πείτε για το ζήτημα αυτό θα ήταν δύσκολο να σας τα πω εγώ που δεν γνωρίζω τον χαρακτήρα του άνδρος αυτού για να κατα-

λάβω πώς πρέπει να του μιλήσετε. Άπλοστατα, φίλη μου, θα του πείτε τα λόγια που σας υπογορεύει η καρδιά σας, ή όποια θα καταλάβη ποιά είναι ή κατάλληλη στιγμή για το διάβημα αυτό. Κάθε γυναίκα που αγαπά διαισθάνεται τα λόγια που θα θίξουν την ευαίσθητη χορδή του αγαπημένου. Θα του μιλήσετε βέβαια μ' ένα τόνο τρυφερό αλλά σταθερό, χωρίς όμως και να φαίνεται ότι προβάλλετε απαιτήσεις. Κι' έλπιζω και εύχομαι ν' αποδειχθή πραγματικός άνδρας και να εκπληρώση τις υποχρεώσεις που του επιβάλλει ή περιστάσις. Σας ευχαριστώ, αγαπητή φίλη, για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας.

ΔΟΡΑ

ΟΠΤΙΚΑ

Γνωρίζω εις τους φίλους και πελάτας μου ότι απέχρησα του Καταστήματος 'Ι. Μοιράγια και ότι ήνοιξα ιδιόν μου κατάστημα 'Οπτικών και Φωτογραφικών ειδών υπό την επωνυμίαν «Κ. ΚΟΜΝΗΝΟΣ & Ν. ΣΤΑΥΡΟΥ». Σταδίου 20 Α' Τηλ. 32.169.

Είς το εν λόγω κατάστημα θα προσφέρω εις τους πελάτας μου τας υπηρεσίας της δεκαεπταετούς πείρας μου.

Ν. ΣΤΑΥΡΟΥ, ΟΠΤΙΚΟΣ

Ό,τι νεώτερον εις μάλλινα οφθαλματάρια Εύρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατ. Καπνικαρέας

ΟΣΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟ- ΤΕΡΟΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΨΙΣ

Αυτό το αποτέλεσμα φέρει ή κρέμα NIVEA, το νέον και άριστον προϊόν της καλλυντικής επιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τους ιστούς του δέρματος τας ουσίας δια των οποίων το δέρμα τρέφεται και αναζωογονείται. Γηραιά, έφθαρμένα κύτταρα εξαφανίζονται, αντικαθίσταμένα δια νέων. Ρυτίδες, πτυχαι και λεκίδες του δέρματος εξαλείφονται, το δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλακόν. Έμφανίζεται δροσερόν, τρυφερόν, άνθηρόν και καθαρόν σαν ζωογραφία. Το δέρμα τότε αποκτά μίαν θυμασίαν όψη.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ 8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ 15
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ 25

ΤΑ ΚΑΛΜΙΤΕΡΑ ΓΛΥ-
ΚΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΓΗ-
ΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ
ΕΘΝΙΚΟ ΜΑΣ ΠΡΟΪΟΝ,
ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΚΟ-
ΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΔΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Ε.Θ.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΣΤΡΑΤΟΥΛΕΑΚΑΡΟΥ: ΚΟΜΟΝΟΣ 21
ΠΑΤΕΡΓΑΖΗΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ: ΚΟΜΟΝΟΣ 21Β

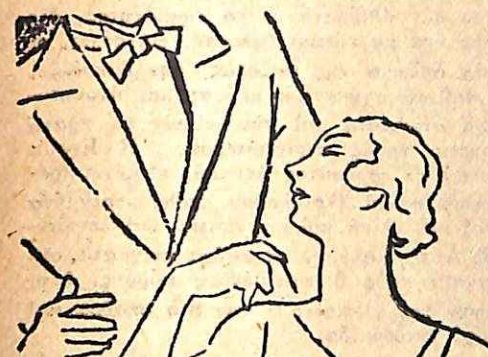
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΚΑΠΕΛΩΝ 28
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΣΟΦΟΚΛΕΩΣ 27

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' έκαστην, πλην Κυριακής, 6-7 μ.μ. 'Αγ. Δημητρίου 14.

Φαίδρα. Είναι πραγματικά περίεργη ή νοοτροπία ώρισμένων ανθρώπων. Θέλουν πρώτα να φθάσουν στο χείλος του κρημνού και μετά να συμβουλευθόν τον γιατρό. Όταν δηλ. συνήθως είναι πιά άργά.

Θέλετε γο σας θαυμάζουν οι άν-
δρες; Το επίτευχάτε με την νέα κρέ-
μα MATITE Βάνισινγκ και την πούδρα
MATITE, που δίδουν την ΜΑΤ
και βελούδινη χροιά στο πρόσωπο.

L.T. PIVER
PARIS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Έτσι λοιπόν κι' εσείς. Τι τάχα άλλο θέ-
λατε νάχετε τώρα σ' αυτή την ηλικία ενφ
όλες έχουν 12 φορές σεις 5-6 μ.μ. αφού α-
τό παρατηρείται στα 19 σας χρόνια τότε δεν
φαντάζεσθε τί θα σας παρουσιασθή όταν
φθάσετε στα 25-30; Τέλος, πάλι καλά
που το σκεφθήκατε και αποφασίσατε να
γράψετε γιατί εύτυχως είναι ακόμη νωρίς.
Λοιπόν, είναι ανάγκη να πάρετε κομπομι-
Προσέχον Σειρήν των 1000 μ. συμ-
φωνα με την έσώκληση της οδηγίας τους. Δεν
πρέπει καθόλου να άμελήσετε αν δεν θέλετε
να μετανιώσετε άργότερα, όποτε θα εί-

ναι άργά. Μετά τρεις μήνες, και αφού όπως
υποτίθεται, θα πάρετε τα φάρμακα, μου
ξαναγράφετε και σας άπαντώ αλλά θα μου
γράψετε τότε εν λεπτομερεία αν μετεβλήθη
ή κατάστασίς σας.

Φυματική μητέρα. Είναι αλή-
θεια ότι τα δύο αυτά ζητήματα δεν συμβι-
βάζονται αλλά τί να γίνει; Είμεθα άποχρεω-
μένοι να τα συμβιβάζουμε κι' αυτό για να
μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στο κυριώτε-
ρο ζήτημα που την στιγμήν αυτήν μάς άπα-
σχολεί. Γι' αυτό θα κάμετε το εξής: θα τρώ-
τε άπ' όλα αλλά με μέτρο. Μία φορά σεις
15 μέρες θα παίρνετε ένα έλαφρό καθαρτικό,
προτιμάτε το άλάτι. Έπίσης αντί του φαρ-
μάκου το όποιο ως τώρα παίρνετε και το δ-

Καροχτενισμένα Μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα το επιτύχε-
τε εάν λούζετε τα μαλλιά σας μία φορά την εβδο-
μάδα με το Σαμπουάν TÊTE - NOIRE (Tête - Nour).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ»
που δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και τ' απαλ-
λάσσει από την πιτυρίδα. Δύο είδων Σαμπουάν TET-
NOUR υπάρχουν: για τα ξανθά
το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ
για τα σκούρα μαλ-
λιά το ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE - NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πρώτα δίνν ήδονα
κ' ύστερα δίδ Παισι.

Τα μεγάλα καλλυντι-
κά μέσα που μεταχει-
ρίζονται οι άστέρες
του Χόλλυγουντ, για την
καλλονή του προσώπου και
του σώματος είναι τα ραδιε-
νεργά Λασπόλουτρα που λέ-
γονται και καλλυντικές μά-
σκες (δχι βέβαια Λαστιχέ-
νιες). Στο Παρίσι μετεδόθη
ή χρήση των πρό dietias
περίπου και έχουν διαδοθεί
εξαιρετικά, χωρίς εις τα
έξαιρέτα άποτελέσματά των.
Εοχάτως άνεκαλύφθη νέα
μάσκα στο Χόλλυγουντ, ή
μάσκα που χρησιμοποιούσαν
οι έρυθρόδερμοι του Μεξί-
κού. Η Mme Ketty έπρομη-
θεύθη τη μάσκα αυτή άπ'
εύθείας έκ των πηγών
όπως πάντοτε — και πριν την προμηθευθεί ακόμη το
Παρίσι. Χρήσις άπλουστάτη, άποτελέσματα υπέροχα.
Ζητήσατέ μας πληροφορίας δωρεάν. Académie de Beauté
Mme Ketty — Άθήναι — Έρμού 35 — Τηλέφ. 22-0-88

ποιο εν πάση περιπτώσει είναι αρκετά καλό, να πάρετε ΣΤΟΒΑΡΟΔΙ σύμφωνα με την οδηγία του, ύστερα από λίγον καιρό μου ξαναγράφετε και σας λέω.

Σηαρή. Άπ' τα λίγα που μου γράφετε μου είναι δέβαια δύσκολο να βγάλω συμπέρασμα θετικό. Πάντως ίσως να πρόκειται για τους συνηθισμένους πυοφύτες που βγαίνουν σ' ούτην την ηλικία. Τώρα απορείτε γιατί σε ώριμα μέρη βγήκαν μαλλιά και σε άλλα όχι; Αί αυτό σημαίνει ότι άλλοι κατεστράφησαν οι ρίζες και άλλοι όχι γι' αυτό θα κάμετε το εξής: θα πάρετε από το φαρμακείο οινόπνευμα λευκό και αιθέρα ανά ίσα μέρη και τρεις φορές την εβδομάδα με ένα κομμάτι βαμβάκι θα τρίβετε τα μέρη που δεν έχουν τρίχες καλά έως ότου και όποτε να κοκκινίζουν αυτό θα το κάνετε τακτικά. Άφου περάση κάμποσος καιρός τότε πάλι μου ξαναγράφετε για την εξέλιξη και σας λέγω πάλι. Πάντως αυτό που σας γράφω πρέπει να γίνει και ασφαλώς θα σας ωφελήσει.

Άπελπισμένον διαβάτην. Όρολογώ ότι μόνον τελείως αδύνατο να καταλάβω τί ακριβώς θέλετε να πείτε. Είναι τόσο ακατανόητο το γράμμα σας ώστε είναι σαν να μου λέτε: γίνετε μάντις. Θέλετε να παίρνετε τακτικά την αναπνοή σας, το βράδυ σας πονεί το στομάχι σας, τρώτε ότι νά-ναι, τί νάχετε; Άσφαλώς τίποτα γιατί άφου τρώτε, τι θέλετε εργάζεσθε, δεν κουράζεσθε τότε γιατί δίδετε σημασία σ' αυτά τα φαινόμενα όπου το μόνον ένα είναι φυσιολογικό το δέ άλλο όχι. Ίσως να τρώτε λίγο περισσότερο, μόνον έτσι εξηγούνται αυτά τα φαινόμενα. Πάντως πάρετε από το φαρμακείο σας λίγη Βαλεριάνα 20 γραμ. και παίρνετε άπ' αυτή 40 σταγόνες την ημέρα 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Όταν δέ τελειώση το φάρμακο τότε μου ξαναγράφετε. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον ά-

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' ακτίνων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Άκαδημίας και Ίππο-
κράτους 19 6

πλούν τρόπον. Δεν γνωρίζει άποτυχία και θά σας δώση έτσι μαγευτικών χρώμα νέας κόρης όπου θα κάμη τās φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά επί του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθή-τε έλαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτί-μησην την πούδραν Τοκαλόν, ή οποία είναι κατασκευασμένη διά να χρησιμοποιή-ται με την Κρέμα αυτή. Η άλλαγή όπου θα παρατηρήσητε εις τόν καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού απλώνεται έφ' ολοκλήρου του προ-σώπου σαν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δί-δοντας ένα μαγευτικό βελούτο, επιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της πούδρας, την έμποδίζει από το να σχηματίζει πλάκας και άνομοί-μορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού, περιέχει κρέ-μα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμεμιγμένα καθώς και άλλα πολύ τονωτικά και λευκαν-τικά. Αυτά διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συ-σφίγγουν τους διεσταλμένους πόρους, λευ-καίνουν και γλυκαίνουν την πιό σκούρα και σκληρά επιδερμίδα.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

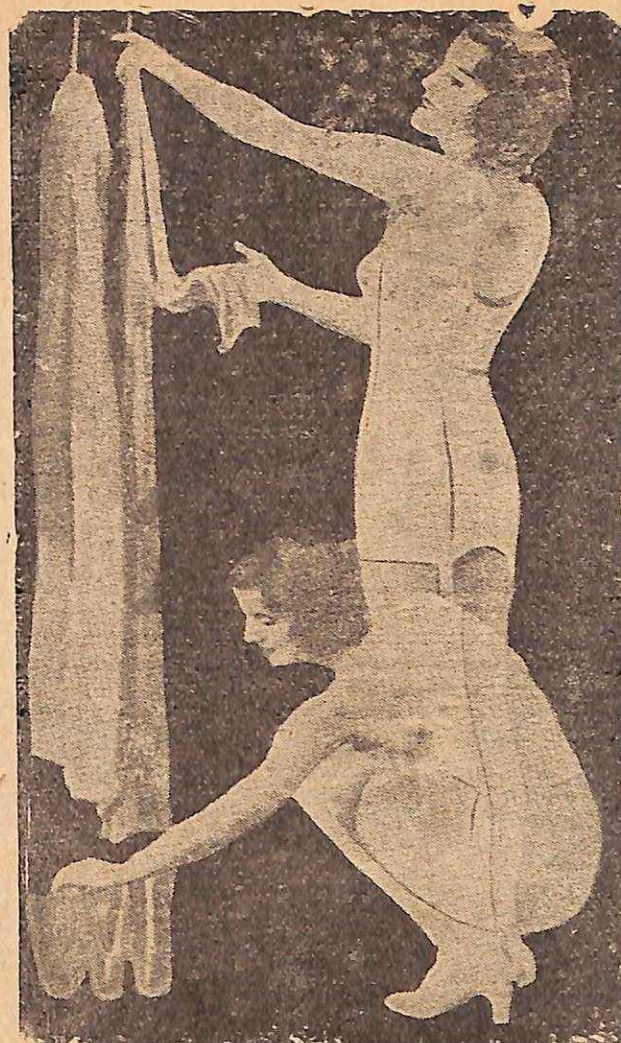
Δέχεται εις την νέαν αδότν κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6,
άπό 4-6 μ. μ. Τηλ. 29 - 562
Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τās γράμμάς σας, δοκιμά-σατε τα τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ--ΚΟΡΣΕΔΩΝ--ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ έφαρμόζουν σαν γάντι έντελώς άδιόρατα και χωρίς μπανέλλες.

Μιά δοκιμή θα σας πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

Άριθμός Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Άριθμός Τηλεφώνου 21-400

Παρέλαβον δαυμασίαν Συλλογήν Μαλλίνων

Demi Saison.

Η ΚΛΟΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα υγιής, και φρέσκια σαν την άνοιξιά-
τική δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ά κίνδυνο ελάττωσι του πά-
χους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εύκινητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

